

КОЛЕКЦИЯ ЛЯТО

АБИ КЛЕМЕНТС

*Карамел
с морска
сол*

Един магазин. Две сестри.
Едно наистина
незабравимо лято...

Журнал

30 КЕНОТА

АБИ КЛЕМЕНТС КАРАМЕЛ С МОРСКА СОЛ

Превод: Златина Пенева

chitanka.info

Един магазин. Две сестри. Едно наистина незабравимо лято...

Ванилов или шоколадов? Ако можеше изборът да бъде наистина толкова лесен...

Когато Имоджен и Анна наследяват магазина за домашен сладолед на своята баба, никоя от тях дори не подозира предизвикателството, пред което ще се изправят. Нито удоволствието, което ще изпитат, от добре свършената работа. Но дотогава двете сестри трябва да се научат как се печелят клиенти, как да се справят с мръсните номера на конкуренцията и как, за бога, се приготвя сладолед с карамел и морска сол.

И докато Имоджен приготвя магазина за новия сезон и развива нестандартните си маркетингови идеи, Анна заминава за Италия, където кратък гурме курс трябва да я научи на всички тайни на сладоледеното удоволствие. Дали това ще е достатъчно, за да запази магазина, или непредсказуемото английско време ще им изиграе лоша шега? Едно е сигурно, това лято няма да прилича на никое друго?

ВИВИЕН

Елдърбери Авеню №35, Хоув, Източен Съсекс

— Този с какво е, Анна? — попита Вивиен Макавой, като се наведе в тапицирания с кадифе фотьойл и се загледа в кейка пред себе си.

— С череша и бадеми. Малък експеримент, но реших, че може да го харесаш.

Анна отрязва парче от домашно изпечения кейк за баба си. Цяла сутрин се беше въртяла около печката, но след като зърна изражението на Вивиен, разбра, че си заслужава.

Вивиен прие чинията с благодарност и отхапа от кейка.

— Божичко, о, божичко, Анна — усмихна се тя. — Този път си надминала себе си.

— Уф — отвърна внучка ѝ. — Радвам се. Това е нова рецепта, така че ти си ми опитното зайче.

— За мен винаги е чест — каза Вивиен, като лапна нова хапка.

Сребристосивата ѝ коса беше вдигната в хлабав кок. Беше облечена в елегантна виненочервена рокля и кремава жилетка. Слънчевите лъчи се процеждаха през еркерните прозорци на къщата ѝ и огряваха стаята с топла светлина.

Анна отрязва и за себе си парче кейк и няколко трохи паднаха на пода. Дакелчето на баба ѝ, Хепбърн, заситни към персийския килим.

— Той ми е най-евтината прахосмукачка — разсмя се Вивиен.

Черно-кафявото кученце от осем години живееше неразделно с баба ѝ. Вивиен го беше нарекла на любимата си филмова звезда, отказвайки да се съобразява с такива подробности като пола му.

— Трябва да го даваш под наем — посъветва я Анна.

Някакво движение отпред в градината на Вивиен привлече погледа ѝ и я накара да се обърне — видя едър мъж, който стоеше до оградения с нарциси жив плет.

— Кой е този мъж в градината ти? — попита тя и се наведе, за да вижда по-добре през прозореца.

— О, това е Томаш — отвърна Вивиен, почти без да вдига поглед от кейка си.

— Томаш?

— Приятел е. Той и жена му Ребека са отседнали тук за малко.

— Май няма да спреш, а? — Анна поклати усмихната глава.

— Какво? — учуди се Вивиен, като я погледна с искрящи сини очи.

— Да бъда човечна ли?

Младата жена се разсмя.

— Е, не ми казвай, че са влезли в магазинчето за сладолед и...

— Приятна двойка... никога не разполагаха с повече от няколко пенита, събрани за чай, но винаги се държаха учтиво и любезно.

Това беше позната история за Анна и семейството ѝ. Вивиен беше известна с покровителството си над бездомни и изпаднали души, като помагаше на местните хора и поддържаше общността. Като че ли дочул разговора им през стъклото, Томаш се обърна и махна с усмивка на Вивиен, на което тя отвърна жизнерадостно.

— Той е много искрен човек — каза тя и после продължи: — Та докъде бях стигнала? Един ден заключвах магазина и видях Томаш и съпругата му да се отправят към една от неизползваните арки^[1] надолу, по посока на Хоув. На другия ден го попитах защо и той ми каза, че са се подслонили там.

— Но това е ужасно — възкликна Анна. — Сигурно е много влажно, а и тези места не са никак безопасни.

— Знам. Нямаха дори един свестен спален чувал. Дошли са в тази страна, за да работят, да търсят по-добър живот, а вместо това... така де. Във всеки случай съм ги настанила в една от горните стаи и те се отплащат за това по-добре, отколкото всеки друг наемател.

— Така изглежда — каза Анна, докато наблюдаваше как Томаш реже с трион тежък провиснал клон, за който Вивиен се тревожеше от месеци.

— Ребека ми помага горе с част от документацията. Ще ми е мъчно като си тръгнат. Тук има твърде много пространство за сам човек и, знаеш ли, чувствам се по-щастлива с други хора наоколо.

— Кога си тръгват?

— Другата седмица. Освободила се е стая при техен приятел, а Томаш си е намерил работа в строителството.

— Е, такива са въртящите се врати на Елдърбери авеню — каза Анна. — Чудя се, кой ли ще е следващият?

— Ако животът ме е научил на нещо — разсмя се Вивиен, — то е, че няма начин дори да предположиш. Магазинът за сладолед винаги ми е носил нови приятели и изненади.

— Как е там напоследък — попита Анна, — в магазина, де?

— О, върви горе-долу. Както винаги — усмихна се Вивиен.

Магазинът за сладолед „Залез 99“ беше местна забележителност — съществуваше от средата на петдесетте години на миналия век и самата Вивиен беше добре известна в цял Брайтън. Тогава магазинът бе процъфтявал, но Анна имаше чувството, че напоследък бизнесът замира, като хората по-скоро се спираха да побъбрят, а не за да купят нещо. При всичките тези магазини за органични фрешове и скъпи кафенета из целия град, младата жена често си мислеше, че е цяло чудо как магазинът продължава да работи.

— Всъщност в момента съм си дала почивка — добави Вивиен. — Седмица, може би две. Сю е новата ми помощничка, която оставих да наглежда магазина. И на нея напоследък никак не ѝ беше лесно, първо синът ѝ Джейми отиде в затвора, а после тя изгуби работата си в Коопа^[2]... ще се грижи добре за магазина, сигурна съм.

— Татко ще се зарадва, че си решила да си починеш — отбеляза Анна.

— Предполагам, че все още няма никакъв шанс да се пенсионираш?

— Разбира се, че не. — Вивиен поклати решително глава. — Какво ще правя като се пенсионирам? Този магазин толкова дълго време е бил моят живот, че няма да знам какво да правя без него. Приятелите ми са тук — Иви от съседния магазин и онзи приятен младеж Фин. Седмица-две да презаредя батериите, толкова ми трябва. Сю ще поддържа всичко в ред.

— Добре. Надявам се да използваш времето наистина за почивка — примири се внучка ѝ.

Тя реши да прескочи до магазина и да се запознае със Сю веднага щом нещата се поутоложат малко в службата ѝ. Не беше ходила там от доста време.

— Разбира се, че ще го използвам. Но не се и опитвай да ме спреш да дойда да разгледам новия ти апартамент. Кога се пренасяш?

Анна грейна при мисълта.

— Ще получа ключовете другата събота.

— Това е чудесно. И Джон ли ще се пренесе в същия ден?

— Да.

— С нетърпение очаквам да го видя — каза Вивиен, като протегна ръка да погали Хепбърн, свит на кравай върху килима в краката ѝ. — Доволни сме, че ще се премести малко по-близо до нас, нали, Хепбърн?

Кучето се търкулна по гръб, разголвайки коремче, за да го почешат.

— Ще ти хареса. Има чудесен изглед от прозореца — ентузиазира се Анна, като си припомни гледката от апартамента си на последния етаж, обгръщаща хоризонта и ярките светлини на Брайтънския кей. Звукът на свирещия вятър отвън създаваше чувство за още по-голям уют и защита от стихииите.

— Звучи ми идеално — отбеляза Вивиен. — Имам чувството, че вече го харесвам, защото ще си съвсем близо, направо зад ъгъла.

— Ами да, ще бъда. А от двете си любими внучки, за известно време май ще трябва да се задоволиш единствено с мен. Няма изгледи Имоджен да се прибере скоро у дома.

— Харесва ѝ, нали? — промълви Вивиен. — Животът на път. Оня ден получих от нея много мила картичка, със снимка на златния Буда. Имоджен прилича на баща ти. Винаги ми е приличала на него. Волни души са тези двамата.

— Струва ми се, че се забавлява страхотно, прави купища снимки... никак не ѝ провървя да си намери работа тук след университета и мисля, че точно това ѝ трябваше.

— Много се радвам, когато ми изпраща снимки. Винаги съм обичала да слушам разказите на баща ви за Индия и Азия. Тогава това беше нещо забележително. С онзи негов ревящ мотоциклет — усмихна се Вивиен. — А сега се забавляваме със снимките на Имоджен.

— Как е татко? — попита Анна.

Толкова беше заета с маркетинговия си план за Кралския павилион в Брайтън и окончателното уреждане на покупката на апартамента, че не се беше обаждала на родителите си от няколко седмици.

— О, добре е. Обади ми се тази сутрин. Привършил е работата по една от новите си скулптури — този път е чапла. Току-що я беше извадил от пещта. Попитах дали може да направи още една за езерцето в градината ми, така че това ще е следващата му задача.

— Добре — зарадва се Анна. — Така ще стои далеч от неприятности.

Любимото нещо на баща ѝ беше да работи в градинското си студио, като извайва глинени скулптури на птици и диви животинки, които толкова обичаше.

— Наистина трябва да тръгвам — добави младата жена, като погледна колко е часът на дисплея на телефона си. — Все още имам да опаковам много неща преди преместването, а и Джон ще пристигне до един час.

— Е — каза Вивиен с дяволита усмивка на лицето. — Разрешаваш ли на любопитната си баба да ти зададе един въпрос? Джон ли е мъжът?

— Така си мисля — внезапно се смути Анна. — Наистина чувствам, че е правилно да се съберем да живеем заедно.

— Радвам се. Защото заслужаваш добър човек. Ти си силна жена, винаги си била и талантива. Няма да забравяш това, нали?

— Не ставай сантиментална, бабо — засмя се Анна. — Не отивам никъде. Премествам се по-близо, а не по-далеч.

— Знам, миличка — каза Вивиен и нежно погали внучка си по ръката. — Но няма нищо лошо да ти напомня, че си специална, нали?

---

[1] Аркада от търговски и други обекти по крайбрежния булевард на Брайтън. Под всяка арка, може да се разположи магазин, или някаква друга атракция. — Б.пр. ↑

[2] Автономна асоциация от лица, които доброволно се кооперират в различни области на бизнеса, икономиката и културата във Великобритания — хранителната индустрия, пътуването, банковото дело, застраховането, фармацевцията и др. — Б.пр. ↑

ИМОДЖЕН

Имоджен Макавой се наведе леко напред, за да добави финалните щрихи на татуировката. Потопи фината си четчица в съда с къна, примижа срещу слънцето и очерта последното цветolistче.

— Готова си — отбеляза тя със задоволство, като се облегна назад, така че клиентката ѝ да може да види какво е направила.

— Хубаво е — зарадва се русата англичанка, навеждайки рамо, за да може и приятелят ѝ да се полюбува на татуировката. — Какво мислиш? Ще ми се да можеш сега да я покажа на мама и да се престоря, че е истинска... направо ще откачи.

Голият до кръста и обут в бермуди юноша с нея, кимна одобрително с глава и отпи от бирата си.

— Радвам се, че ти харесва — каза Имоджен, като пое с усмивка банкнотата от 200 бата^[1] и я пхна под презрамката на тюркоазеното горнище на банския си, до загорялата, покрита с лунички кожа. Завърза отново саронга си с мотиви на слонове и се изправи. — Приятно прекарване на Ко Тао.

Когато двойката се отдалечи, Имоджен преброи банкнотите, получени през този ден — бяха достатъчни за две ноци наем на бунгалото ѝ на плажа, плюс малко тайландска юфка „Пад Тай“ и една-две бири вечерта. Не беше зле за една сутрин работа. Погледна към слънцето и предположи, че е почти пладне. Ако побърза, може би щеше да успее да се присъедини към групата на Дейви за следобедния скуба дайвинг. Тя яхна плажния си велосипед и завъртя педалите към брега. Островът беше толкова малък, че ѝ бяха необходими само няколко минути, за да стигне дотам.

— Имаш ли място за още един човек? — попита Имоджен Дейви, докато той товареше лодката си с кислородни бутилки, като ги вадеше от една каса на девствения бял пясък.

— Късметлийка си — отвърна той, извърщайки се към нея. — Един се отказа днес, така че, ако искаш, можеш да дойдеш с тази група.

— Страхотно — зарадва се момичето, стегна с ластик къдравата си, изрусяла от слънцето коса, а после зарови из неопрените за костюм в подходящия размер. — Около потъналия кораб ли ще се гмуркате?

— Такъв беше планът, но току-що научих, че днес там може да има и нещо по-интересно.

— Да не би... Недей да ме дразниш — каза Имоджен.

— Не мога нищо да обещаая — сви рамене той.

Тя бързо навлече един от по-малките неопрени, все още влажен и покрит със сол от последното гмуркане. Като вдигна чантата си с подводния фотоапарат, тя се качи в лодката.

— Да вървим.

След около петнайсет минути Дейви избра добро място за гмуркане. Водата беше зеленикавосиня и бистра, а слънцето се отразяваше от нея в рой искри. След шест месеца престой на острова Имоджен уж вече беше свикнала с тази изумителна красота, но не съвсем. Заедно с другите гмуркачи от групата тя обърна гръб на океана, нахлузи кислородната бутилка и помогна на партньора си по гмуркане да проведе редовните проверки за безопасност.

Седнала на борда на лодката, тя се приготви, а после с плясък се плъзна гърбом във водата.

Светът ѝ се промени за миг, когато попадна сред ято ярко оцветени рибки клоуни, като някои от тях се стрелнаха встрани, а други започнаха колебливо да се приближават, любопитни да видят кой е нарушил подводната им територия. Имоджен изпусна част от въздуха от спасителната си жилетка и бавно потъна по-надълбоко. С крайчеца на окото си видя как Дейви ѝ маха да се присъедини към групата. И да, точно това щеше да направи, помисли си тя, като забеляза как миниатюрна рифова акула се провира между другите риби. Само първо да направи няколко снимки. Тя извади фотоапарата си и засне подводните обитатели наоколо, които блестяха на още по-яркия фон на коралите.

А после над главата ѝ премина плътна сянка, която обагри рибите и коралите в по-тъмни краски. За миг Имоджен замръзна. Погледна нагоре и ето че точно над нея видя създаването, което копнееше да види от деня, в който стъпи в Тайланд, както и по време на десетките гмуркания, които бе направила оттогава.

Усети, че групата на Дейви се развълнува — някои се отдръпнаха, а други заплуваха към тъмното създание. Дейви им даде знак да спрат, да стоят неподвижно и да наблюдават.

Китовата акула се плъзгаше лениво — беше огромна и въпреки това едва раздвижваше водата наоколо. Кожата и голямата ѝ глава бяха изпъстрени с бледи петна, а отдолу тялото ѝ беше покрито с дребни ракообразни. Колко подвеждащо беше името „акула“, помисли си Имоджен. Това бе едно от най-спокойните и миролюбиви животни, които беше виждала. Ято дребни рибки потрепваше под корема ѝ, движейки се в унисон с кроткото създание.

Притаила дъх, Имоджен се приближи до акулата, вдигна фотоапарата към маската си и започна да снима.

Когато се прибраха отново в клуба за скуба дайвинг, тя върна екипировката и благодари на Дейви, а после яхна плажния си велосипед, като адреналинът все още пулсираше във вените ѝ. Останалите гмуркачи продължаваха да бърбят възбудено за видяното — нещо, което се случваше веднъж в живота. Тя въртеше педалите по изровените прашни пътища към далечната част на брега, към плажното си бунгало, а хоризонтът се разгъваше пред нея, безкраен и невъзмутим, въпреки разлюляваните от бриза палми. Надземният свят винаги изглеждаше различен, след като човек бе видял подводните чудеса на океана.

Когато наближи редицата от обикновени дървени бунгала на най-отдалечения плаж на Ко Тао и прашният път бе заменен с пясък, тя слезе от велосипеда и спря пред мястото, което от половин година наричаше свой дом.

Лука — американецът, с когото Имоджен живееше през последните два месеца, дремеше в раирания хамак с книга в ръка.

— Хей — провикна се тя, докато газеше боса из пясъка.

— Здравей, съкровище — обади се Лука сънено. — Как е?

— Добре — отвърна Имоджен, качи се на верандата и седна в хамака до него. — Наистина добре.

Той се отместил да ѝ направи място и нежно я целуна за поздрав. Силно загорялата му кожа и ръце бяха топли, точно както снощи, след като се къпаха голи в полунощ.

— Ама наистина добре ли? — попита той заинтригуван.

— Направих фантастично гмуркане следобед и няколко страхотни снимки. Мисля, че някои ще са дори достатъчно добри за изложба. Видяхме китова акула...

— Добричка акула? — прекъсна я Лука дяволито.

Имоджен не завърши изречението си, защото той остави книгата, а после прокара бавно пръсти нагоре по ръката ѝ и ги задържа на ръба на горнището на банския ѝ.

— Беше невероятно — продължи Имоджен разсеяно, като все още се опитваше да запази спомена за величествените движения на акулата във водата. Не искаше да ги забравя.

— Така изглежда — отвърна Лука и я погледна със засенчените от дългите си мигли очи.

В горещината на ранната вечер привличането помежду им беше дори още по-силно. Той притегли Имоджен към себе си нежно и я целуна по устните, като прокара ръка през солената и изрусяла от слънцето ѝ коса.

— А имаш ли желание да идеш на онова парти на лодка при пълнолуние тази вечер? Лодката тръгва в осем, а тук имам едно тайландско уиски, с което можем да започнем отсега.

— Би било чудесно — отвърна Имоджен.

Тихи вълнички по белия пясък на брега, танци цяла нощ под осеяното със звезди небе, които ѝ предстояха... Когато пристигна на Ко Тао миналия октомври, Имоджен си помисли, че наистина е попаднала в рая.

---

[1] Националната валута на Тайланд. Едно евро е равно приблизително на 48–50 бата. — Б.пр. ↑

АННА

Анна Макавой най-сетне държеше дългоочакваните ключове.

Да, държеше ги, все още закачени на ключодържателя на агента по недвижими имоти. Докато се взираше във входната врата на новия си дом — апартамент 12, Марийн Парейд № 38, Брайтън, тя си помисли, че годините извънредна работа и спестяване, а после лавината от оферти, надцакванията в цената, уточняването на договорите — всичко това си струваше.

Залюля лекичко ключовете и се усмихна. На двацет и осем години тя вече официално притежаваше дом и, което беше още по-добре — Анна хвърли поглед към улицата, където беше паркирана колата на приятеля ѝ — Джон се нанасяше при нея. Преди тя все се чудеше дали този ден ще настъпи. Но ето ги двамата, все още заедно, влюбени правеха важна крачка напред като двойка. Когато се срещнаха за пръв път — запознаха ги общите им приятели Джес и Ед — Анна отначало смяташе да стои настрана, защото Джон преминаваше през агонията на болезнен развод, а синът му едва бе навършил годинка. Престрашиха се обаче, скочиха в дълбокото заедно и въпреки всичко нещата потръгнаха.

Джон продължаваше да говори по телефона, а синът му Алфи, вече тригодишен, спеше на задната седалка в колата. Анна се приближи до отворения прозорец на колата.

— Джон — прошепна тя, — дали мога да вляза? — попита, сочейки входната врата.

— Разбира се — отвърна той, като вдигна към нея яркозелените си очи и прикри с длан телефона. Намигна и ѝ показа своята връзка с ключове. Леките бръчици по челото му се изгладиха, докато я гледаше. — И аз идвам след минута. Само да уточня кой ще се грижи за детето другата седмица — обясни той. — Детските ясли са затворени за два дни.

Анна надникна през задния прозорец. Когато спеше, Алфи приличаше на ангелче — с розови бузки и руси къдрици, залепнали за

слепоочието. Сърцето ѝ трепна при вида на гърдичките му, които се повдигаха и спадаха от дишането му. До него имаше два кашона с вещите на Джон — в единия се виждаха тенис ракета и няколко дивидита, другият беше пълен със старателно сгънати пуловери с поло яка и памучни панталони, а третият беше с книгите и играчките на Алфи. Джон работеше усилено като бранд мениджър и графичен дизайнер и малкото му свободно време беше безценно. Независимо дали изпускаше пара на тенискорта или извеждаше Алфи в парка — той гледаше винаги да използва тези моменти.

— Внимавай — предупреди го Анна, посочвайки един дежурен полицаи, който вървеше нагоре по Марийн Парейд, като спираше и пишеше глоби на всички, които си бяха спрели колите, за да се порадват на слънчевата морска панорама, без да си платят.

— О, мамка му — изруга Джон, все още с телефона до ухото. — Извинявай — побърза да каже. — Не се отнасяше за теб, Миа. Ще ме глобят. Ще ти се обадя след малко.

Той остави телефона и се обърна към Анна.

— Ти влизай вътре, скъпа, а аз ще дойда при теб с Алфи. Само да намеря къде да паркирам.

След като я целуна бързо, Джон включи отново двигателя на аудито и потегли.

Анна се отпрати по пътеката към своя жилищен блок, а после извади телефона си и позвъни на стационарния телефон на баба си Вивиен. Опитваше се да се свърже с нея за трети път тази сутрин и отново чу телефонния секретар.

Поколеба се. Можеше веднага да се отбие до къщата на баба си, която не беше далеч — нагоре по малките улички до тихата, обрамчена с дървета уличка. Тя обаче погледна телефона си — скоро с Джон трябваше да нахранят Алфи. Вивиен винаги можеше да дойде, за да разгледа апартамента някой друг ден — документите бяха подписани и той нямаше къде да избяга.

Отключи вратата и пристъпи във фоайето на жилищния блок, където бяха пощенските кутии на апартаментите. Изкачи се по широкото величествено стълбище, което обгръщаше извивките на сградата. С тъмночервената пътека и лъскавите месингови фитинги, Анна си представяше, че сградата някога е била хотел.

Тя вземаше по две стъпала наведнъж и тук ръстът ѝ малко над 180 сантиметра, който по-скоро ѝ пречеше, когато нещата опираха до срещи, този път определено ѝ осигуряваше предимство. Стигна до третия етаж и отключи вратата на апартамент номер 12. Надниква в антрето с тръпка на очакване и остави сака си на пода. Килимът в голата стая ѝ се стори по-захабен, отколкото го помнеше. Но пък, помисли си тя, влизайки във всекидневната, стаята беше широка и просторна. А каква гледка се откриваше само от еркерните прозорци отпред! Вълните се разбиваха в чакълестия плаж, кучета тичаха нагоре-надолу, а на Брайтънския кей сияеха ярки светлини. Вивиен щеше да го хареса. А Алфи винаги се радваше на Хепбърн.

Извънредната ѝ работа през последните няколко години си заслужаваше усилията, защото сега си имаше свой дом.

Анна видя Джон да крачи по пътеката отпред с Алфи, който щапуркаше до него. Тя отвори едното крило на прозореца и усети студения въздух покрай лицето си.

— Честит нов дом! — провикна се тя. — Качвайте се.

Джон вдигна бутилка шампанско и я размаха тържествено.

— Няма да можеш да ни спреш — извика той със смях.

Анна затвори внимателно прозореца. Нямахше търпение да пие за новия апартамент и да покаже на Алфи къде ще спи, когато го вземат при тях в края на седмицата. Тя прекоси всекидневната и надникна в малката стаичка до банята. Предишните собственици я бяха използвали за кабинет. Сега тя беше празна, но Анна знаеше точно как ще изглежда, след като Джон привърши с декорирането ѝ. Бяха поръчали хубаво дървено легло, шарен шкаф за играчки и гардеробче с животинки по тях, плюс въртележка за тавана и няколко картини за стените. Щеше да стане идеално.

Обърна се и надникна в голямата спалня отсреща. Задъвка възбудено устната си — беше още по-красива, отколкото си я спомняше. Големите прозорци гледаха към общинска градинка и заливаха помещението със светлина. Грижливо реставрираните дъски на пода и оригиналната камина от двайсетте години на миналия век придаваха специфичен облик на стаята, а след като тя постелеше кремавия пухкав килим, тук щеше да стане и уютно.

Утре тя и Джон щяха да се разхождат из собствения си апартамент. Не беше важно кой бе направил депозита. Положението на

Джон беше сложно и Анна разбираше това. Две години след развода той и Миа все още не бяха намерили купувач за тристайната им къща, което означаваше, че той не може да ѝ помогне за новия апартамент. С Анна оглеждаха жилищата заедно и още щом стъпиха вътре и двамата се влюбиха в апартамента на Марийн Парейд. Той принадлежеше и на двама им — апартаментът беше тяхното ново начало.

Анна хвърли поглед към отражението си в огледалото над камината и се опита да оправи разбърканата си от морския вятър дълга до раменете кестенява коса. Вятърът беше единственият недостатък, ако живееш в Брайтън, помисли си тя.

Тя чу топуркането на Алфи по главното стълбище и възбудените му писъци, докато тичаше. Сигурно с Джон бяха само един етаж подолу. Нямахше търпение да влязат.

Телефонът в джоба ѝ звънна. Тя го извади, за да види кой се обажда. Беше майка ѝ.

— Здравей, мамо — каза.

— Здравей, миличка.

— Няма да познаеш къде съм в момента — започна Анна, неспособна да скрие възбудата в гласа си. — Аз съм в новия ни апартамент.

В този миг Джон и Алфи нахлуха през входната врата с широки усмивки на лицата — никой не можеше да сбърка, че са баща и син. Алфи възбудено хукна от стая в стая, а баща му го следваше. Анна се върна в антрето и ги поздрави с усмивка.

— Нали си спомняш, че ти споменах за влагата? — продължи да говори по телефона, като надникна в банята. — Изглежда са разрешили проблема. Сега е много по-добре, отколкото на огледа. Във всеки случай не виждам никаква чернилка... нали знаеш, гадния мухъл.

— Това е добре — каза майка ѝ разсеяно. — Слушай, Анна, опитвам се да вляза във връзка със сестра ти.

— С Имоджен ли? — попита Анна. — Защо? Какво има? Тя добре ли е?

Джон сигурно беше доловил тревогата в гласа ѝ и когато я погледна отново, разтревоженото му изражение бе отражение на нейното собствено.

— Тя е добре — каза Джан. — Или поне аз си мисля така, невъзможно е да се свържеш с нея.

Анна усети, че гласът ѝ е напрегнат.

— Тогава какво има?

— Боя се, че току-що получихме ужасни новини. За баба ти Вивиен.

ЧАСТ ПЪРВА
ПРИЛИВЪТ СЕ ОБРЪЩА

ГЛАВА ПЪРВА

Знакът „Закопчайте коланите“ угасна и Имоджен разкопча металната катарам, която я придържаше към самолетната седалка. Тя се облегна назад и погледна през тясното прозорче към пухкавите бели облаци, които изпълваха небето над Банкок — под тях над града висеше слой от гъст смог. Само след няколко минути в климатизираната кабина те щяха да напуснат въздушното пространство на Тайланд и да се отдалечат още повече от острова.

Бяха изминали трийсет и шест часа в продължително пътуване с лодка и автобус, откакто Имоджен разговаря със сестра си Анна. Оттогава почти не беше спала, с изключение на няколко минути, прислонила глава до тресящия се прозорец на автобуса, докато музиката от айпода ѝ заглушаваше кудкудякането на кокошките в прохода между седалките.

Имоджен си припомни познатото лице на по-голямата си сестра по несигурната скайп връзка в едно интернет кафене на главната улица на острова. „Става дума за баба Вивиен — каза тя, докато кафявите ѝ очи и гъстата кестенява коса се разпадаха на пиксели при всяко нейно движение. — Имо, тя е мъртва.“ Думите все още се въртяха, някак нереални в главата на Имоджен.

Съзнаваше, че подробностите около смъртта на баба ѝ нямаше да помогнат — сърдечен пристъп, стари здравни проблеми, които е криела и ги е споделяла само с лекаря си, — но Имоджен не го проумяваше. Не предполагаше, че баба ѝ Вивиен ще умре или поне не толкова скоро. Щом привърши разговора си с Анна, тя си купи билет за самолета.

Стюардесата се приближи с количката за напитки и Имоджен я спря.

— Може ли една водка с тоник, моля?

Размисли се за онова, което я очакваше у дома. Англия през март. Но пък и домът вече беше различен, без баба ѝ, един от хората, които тя обичаше най-много. Не беше имала късмет дори да се сбoguва с нея.

— Всъщност — обърна се тя към стюардесата, — бихте ли удвоили поръчката?

Имоджен пое питието и отпи. Алкохолът бавно я унесе в нещо като полусън. Тя изгуби нишката на филма, който гледаше, и клепачите ѝ се затвориха.

В съня си се видя в задната градина на баба ѝ, където двете с Анна играеха на суингбол^[1], а Вивиен броеше точките, като сестрите се надпреварваха коя ще удари топката по-силно от другата. Вивиен посрещаше ударите с викове отстрани, застанала до маса, отрупана с домашно приготвена лимонада и сладкиш от овесени ядки, облечена в рокля на цветя с широка пола, сламена шапка и обути в елегантни сандали с висок ток. Като че ли очакваше да ѝ се обадят, за да отиде на по-бляскаво парти. Сините ѝ очи, очертани с грим, искряха. На Имоджен баба ѝ винаги, ѝ приличаше на кинозвезда от четирийсетте години на миналия век.

Когато се събуди стреснато, все още усещаше характерния аромат на баба си — на бадеми и мед от маслото за вана, което използваше, а изпод него долавяше домашното ухание на готвено, което излъчваша дрехите ѝ.

Имоджен изключи екрана и се опита да се съсредоточи върху списанието, което бе купила на летището. Но снимките на дамските рокли на червения килим се сливаха в едно пред очите ѝ.

Искаше ѝ се нещо, каквото и да било, да прогони болката от това, че баба ѝ вече я няма. На острова новината ѝ се стори като странен сън, но сега, на път към Англия, тя ставаше болезнено реална. Никак не ѝ се искаше да се разплаче в самолета пред толкова хора, но въпреки това сълзите ѝ напиреха. За да се разсее, тя затвори очи и върна спомените си към нощта, в която напусна острова.

— Ще се върнеш, нали? — каза ѝ Лука, като я притегли към себе си в тъмната вода. Около тях морето фосфоресцираше като рой светулки и лицето на Лука със загорялата кожа, тъмната мокра коса и брадясала челюст бе осветено отчасти от луната. Бяха прекарали вечерта в „Комодо“ — плажен бар с жива музика, а после, след като Имоджен обясни, че трябва да замине, се отделиха от групата и слязоха на брега само двамата.

— Разбира се, че ще се върна — разсмя се Имоджен и го целуна отново.

Пътуването ѝ бе наложително, не беше ваканция. Сега Тайланд беше нейният дом и тя бе заснела едва половината от подводните снимки за проекта си. Плюс това, ако сложеше на везните палмите, огъвани от вятъра, дните на плажа и нощите с Лука, срещу дъждовните дни и полуготовите пържени рибни специалитети в Англия? Изобщо не можеше да става сравнение.

— Обещай ми — усмихна се насила Лука. — Няма да си едно от онези момичета, нали? Които получават неустоймо предложение, когато се приберат у дома, и зарязват плажния лентяй като мен тук да страда сам с разбито сърце. Случвало ми се е и преди. Надявам се само да не съм достатъчно тъп да се поддам на чувствата... — И той я погледна с непозната за нея стеснителност и несигурност в очите.

— О, няма за какво да се тревожиш — възрази Имоджен. — Заминавам само за две седмици. Трябва да съм там за погребението и да прекарам малко време с татко и семейството ми. После хващам веднага самолета за Банкок. И диви коне да ме теглеха, нямаше да могат да ми попречат. — Тя се наведе към него за солена целувка.

— Вземи това — каза ѝ Лука, докато се отдръпваше от нея. Той свали зъба на акула, който носеше около врата си. — Сложи го — настоя, като премести къдравата ѝ коса на една страна и плъзна коженото ремъче през врата ѝ. — А после ми го върни.

Имоджен се усмихна. Посегна към гладкия амулет.

— Разбрахме се.

Докосна ремъка около врата си и се замисли за Лука. Липсваше ѝ усещането за топлата му кожа до нейната. Дори скорошната раздяла ѝ се струваше цяла вечност.

Щеше да е хубаво да види отново Анна и родителите си — е, поне татко — но въпреки това мисълта за завръщане у дома караше сърцето на Имоджен да се свива. Последният път, когато си беше у дома, току-що беше завършила фотография в университета на Борнмът. След като кандидатства за работа на осем места и не я поканиха дори и на едно събеседване, след като беше на дваайсет и две години, живееше при родителите си и майка ѝ непрекъснато се интересуваше, докъде са стигнали нещата, Имоджен разбра, че трябва да замине.

След два месеца я назначиха в един бар и започна да спестява по малко всеки месец, мечтаейки да се измъкне от Луис и от поуките и

въпросите на майка си. Когато с приятелката си Луси събраха достатъчно пари за самолет до Азия, веднага заминаха — и докато Луси се върна преди шест месеца, Имоджен изобщо не се обърна назад. Тя бързо намери приятели на острова, включително Сантиана — колумбийка, запалена по гмуркането не по-малко от Имоджен.

Азия беше съвсем различен свят от онзи, в който се връщаше — малкото градче Луис, където беше израснала.

— Пиле или паста? — попита нелюбезно стюардесата, тършувайки из металната си количка.

Имоджен се сети за ароматния тайландски ориз със зелено къри, който яде, преди да напусне острова. За възхитителния кокосов айран, който изпи в крайпътната сергия, докато автобусът зареждаше гориво.

— Паста, моля — отвърна тя и пое пакетчето с храна.

Имоджен отвори раницата си в свободната стая на дома на родителите си и върху домашно изработената покривка за легло се изсипа малко пясък. Тя го изтръска с ръка, а после сърцето ѝ се сви, когато ръцете ѝ докоснаха съшиваните с любов парчета. Вдигна очи и срещна погледа на Анна. Сестра ѝ наруши меланхоличната тишина.

— Навсякъде има по нещо, което ти напомня, за нея, нали?

— Все още ми се струва нереално — отвърна Имоджен — да си представя, че когато идем в Брайтън, тя няма да е там. Магазинът за сладолед без нея...

Анна подаде на Имоджен чаша чай от дъбовата масичка отстрани и докосна съчувствено ръката ѝ. И нейните очи бяха подути и зачервени, а върхът на носа ѝ беше порозовял.

— Чувствам се ужасно. Не съм я виждала цяла година, Анна.

Отвън пищяха чайки, напомняйки им постоянно, че се намират на южното крайбрежие на Луис в двуетажната къщичка от осемнайсети век на родителите им.

— Не се самонаказвай за това. Тя се радваше на телефонните ти обаждания и на пощенските картички — за нея бе разнообразие да научава какво правиш там.

Имоджен се пребори с бучката в гърлото си.

— Сигурно си изтощена — предположи Анна.

— Пътуването беше дълго, но ума ми ври и кипи — отвърна ѝ Иможден, отпивайки с благодарност от горещия чай. — Как изглеждаше баба, когато я видя за последен път?

Анна приседна на края на леглото и сложи една възглавница в скута си.

— Бях у тях само преди седмица — каза тя. — И тя изглеждаше чудесно, съвсем добре. Не пожела да излезем на обяд, каза, че предпочитала да остане, но това не ми се стори необичайно. Трябваше да усетя обаче, че нещо не е наред.

— Винаги е изглеждала толкова млада — каза Иможден. — Нали знаеш, в сравнение с бабите на другите. Бях сигурна, че ще поживее още няколко години.

— И аз — призна Анна. — Не е честно. Татко е разбит, както можеше да се очаква.

— Горкичкият татко — промълви Иможден.

Бяха се прегърнали долу и въпреки че не си казаха почти нищо, тя забеляза мъката на лицето му.

— Кремирането е в четвъртък, мама ти е казала, нали?

Иможден кимна.

— Да. Нали ще ми заемеш нещо да облека? Досега не съм ходила на погребение и предполагам, че дрехите в раницата ми няма да са много подходящи.

— Разбира се — отвърна Анна със сърдечна усмивка, като се изправи на крака. — Виж, мама каза, че вечерята ще е готова след около двацет минути. Вземи си един душ и да слизаме.

— Добре — съгласи се Иможден и взе старателно сгънатата кърпа в края на леглото.

Стаята от нейното юношество ѝ се струваше чужда. Сега ѝ приличаше на стая в добре поддържан хотел за нощувка със закуска, афишите на музикалните групи по стените ѝ бяха заменени с цветни офорти в рамки.

— Хубаво е, че се върна — добави Анна и я прегърна нежно. — Ще ми се да беше дошла по друга причина, но се радвам да те видя.

— И аз се радвам — призна Иможден, благодарна за топлата прегръдка на сестра си.

Иможден взе душ, зави косата си с кърпа и навлече първите чисти дрехи, които успя да намери. На долния етаж видя Анна да

разговаря и да приготвя вечерята с майка ѝ. Тя подмина тихичко кухнята и влезе в трапезарията.

Помещението изглеждаше точно така, както си го спомняше — със снимки на полицата над камината и свежи цветя на масата. Това беше елегантното помещение за хранене, в което обикновено посрещаха гостите.

Баща ѝ, Том, седеше в един фотьойл до масата, оборил глава в ръце. Ръцете му бяха големи и силни. Бяха носили Имоджен и Анна като деца, бяха вдигали момичетата по люлките и върху широките му рамене. Сега баща ѝ изглеждаше крехък, като че ли и най-лекият ветрец можеше да го пречупи. Имоджен се приближи и сложи ръка върху неговата.

— Добре ли си, татко? — попита тя тихичко.

— О, да, скъпа — отвърна той със слаб глас. — А ти... — бледосините му очи я умоляваха да поеме разговора — ... все още ли се радваш на пътешествията си?

— Да — отвърна Имоджен. — Там е красиво.

— Спомням си — започна той бавно. Но обичайното удоволствие, с което разказваше историите на своите скиталчества като хипи, го нямаше. — През шейсетте, само с мотора и вятъра в косите си... е, разбира се, когато все още имах някаква коса. Пътувах през Виетнам и Лаос. Беше толкова различно по онова време...

Думите му останаха недовършени.

— Татко — заговори Имоджен нежно. — Разбираемо е, че си разстроен. Всички сме разстроени.

— Работата е там — продължи той, без да вдига поглед, — че знаеш какво те чака. Някой ден. Разбира се, че знаеш... когато умря баща ми, някак си не беше такъв шок, той си имаше повече от достатъчно здравословни проблеми. Но не мислех, че ще се случи толкова скоро и с мама. Ужасно е.

Имоджен я заболя сърцето от страданието в гласа на баща ѝ. При друг случай щеше да отваря бутилка вино и ентусиазирано да им разправя с Анна за последната скулптура, която е направил в градинското си студио. Но днес лицето му беше пепеляво и той самият приличаше на призрак.

— Тя беше изключителна жена — каза Имоджен и стисна ръката на баща си. — На всички ще ни липсва.

— Ще ми липсват дреболиите — въздъхна Том. — Дори онези неща, които някога ме вбесяваха у нея. Например как ми се обаждаше насред вечеря да ми разкаже развълнувано за някаква случка от телевизионния сериал.

— Или пък начинът, по който измъкваше всички бонбони на „Колити Стрият“ в пурпурни обвивки и се преструваше, че не е имало такива? — добави Имоджен.

— Точно така — разсмя се Том. — И това, разбира се, че винаги водеше по някого на Коледа, нали? Някой бездомник или окаяник, когото не познавахме, но който нямаше къде да отиде.

— Никога не пропускаше — съгласи се Имоджен. — Горкичката мама никога не знаеше колко голяма пуйка да купи.

— Такава си беше — каза Том. — Дори когато татко още беше жив. Но той нямаше нищо против, толкова бяха свикнали един с друг. И винаги е твърдял, че никога нямало да отвори магазина за сладолед, ако тя не обичала толкова хора.

Имоджен се усмихна с разбиране.

— Не беше идеална — продължи Том. — Но знаеш ли, по-добре, че не беше такава.

— Имоджен, ти си тук — каза Джан, прекъсвайки разговора им. — Не съм те чула да слизаш.

Имоджен изведнъж осъзна с какво неодобрение я погледна майка й — замотаната като чалма кърпа около косата й, широките, ръчно боядисани панталони и развлечената тениска.

— Няма ли да си изсушиш косата, скъпа?

Имоджен сви рамене, чувствайки се отново като непослушна тийнейджърката.

— Реших, че днес можем да се храним тук — събщи майка й, като подаде на Имоджен няколко подложки за сервиране. — След като случаят е специален и е събрал цялото семейство. Сготвила съм говеждо печено, кнедли с градински чай, а сестра ти е направила крем карамел.

— Не трябваше да полагаш толкова усилия — каза Имоджен, хвърляйки поглед на баща си, чиито очи отново бяха добили отнесено изражение.

— Мисля, че всички имаме нужда да се нахраним добре — възрази Джан.

Имоджен прехапа език. Храната беше универсалното решение на майка ѝ за всички случаи от живота. Когато тя се върна в кухнята, Имоджен хвана ръката на баща си под масата, а той стисна лекичко нейната.

Момент по-късно Джан се появи отново на вратата с куп чинии, поставени между кърпи, следвана от Анна, която носеше тенджерата.

— Внимавай, чиниите са горещи! — усмихна се Джан. Постави ги върху индивидуалните подложки и остави една за тенджерата.

Анна и майка ѝ заеха местата си на масата.

— Започвайте — подкани ги Джан бодро, — че ще вземе да изстине.

След като семейството започна да се храни, в стаята настъпи тишина.

— Няма ли да те изкушим да останеш този път, Имоджен? — попита майка ѝ. — Бизнесът тук се е посъживил. Мога да разпитам и съм сигурна, че ще ти намерим някаква административна работа в агенцията.

Имоджен продължи да рови с вилица в чинията си, после разполови една кнедла. Представи си как работи с майка си в агенцията за връзки с обществеността, която тя бе основала, когато дъщерите ѝ тръгнаха на училище. Беше ѝ трудно да си представи по-агонизиращ начин за прекарване на времето.

— Тук съм само за погребението, мамо. След две седмици летя обратно за Тайланд.

Джан въздъхна. След миг обаче промени насоката на въпросите си.

— Имаш си някой специален там, нали? — полюбопитства тя.

— Мамо... — намеси се Анна в опит за защити сестра си от обичайната инквизиция. — Трябва ли да...

— Само попитах — оправда се майка им отбранително.

— Не, няма нищо — каза Имоджен.

Анна я изгледа, изненадана от отговора ѝ. Това беше нова тактика, но този път Имоджен беше решила, че може би честният отговор бе най-добрият начин да сложи край на въпросите на майка си.

— Срегнах един човек на острова, но все още е много рано да го обсъждам. Да видим какво ще се случи, като се върна.

Джан вдигна вежди и погледна съпруга си, който се бе съсредоточил върху храната и дъвчеше бавно с отнесено изражение.

— Чуваш ли, Том? — заговори тя. — Имоджен си е намерила специален човек там.

— Не е сериозно — обади се Имоджен, вече съжалявайки за искреността си.

— Е, човек никога не знае — подсмихна се Джан. — И аз така мислех за баща ви, когато той за пръв път влезе в пекарната.

Двете сестри се спогледаха многозначително.

— Бях само на осемнайсет и това беше първата ми работа в Луис. Дотогава не познавах мъж, който да кара мотоциклет. Но баща ви стоеше там, загорял и красив, току-що завърнал се от едно от пътешествията си... и аз не устоях.

— Карането по разбитите пътища в Азия не беше нищо — присъедини се към спомените ѝ Том, — пред това да събера кураж да поканя майка ви на среща.

— Това, че се съгласих, беше най-хубавото нещо, което съм правила някога — припомни си Джан с тъжна усмивка. — Иначе нямаше да ви имам вас двете. Та, Имоджен, защо не убедиш онова момче да дойде тук?

— Никой от двамата ни не желае да живее в Обединеното кралство в момента — възрази Имоджен и се стегна да посрещне оскърбеното изражение на майка си, което не закъсня да се появи. — Искам да кажа, че сега съм по средата на един фотографски проект. Върви наистина добре и просто искам да се съсредоточа върху това.

— Дъщеря на баща си, от главата до петите — продължи майка ѝ. — Тези творчески мечти, разбира се, са достойни за уважение. Внимавай обаче, Имоджен, да не свършиш със студио, пълно с непродадени скулптури, които събират прах.

Тя се изсмя кухо, а тъгата в очите на Том като че ли още повече се задълбочи.

— Наистина е важно да помислиш за бъдещето си. Сега повече от всякога. Ако не беше агенцията, момичета, нямаше да имаме и две пенита зад гърба си.

— Трябва ли да обсъждаме това сега, мамо? — попита Анна тихо. — С приближаването на погребението на баба мисля, че на всички ни се въртят други мисли в главите.

— Ами да — съгласи се Джан, вече по-тихо и се зае с храната си.
— И, разбира се, има да се организират много неща, след като чичо ви Мартин и леля ви Франсоаз ще пристигнат утре.

— Можем да помогнем с подреждането на стаята им — предложи Анна, — ако това те притеснява.

— О, не е само това — оплака се Джан. — Ще трябва да приготвя много храна. Не само за бдението, но и за целия им престой. Нали познавате леля ви, с префинените ѝ вкусове.

— Няма нужда, Джан — прекъсна я Том. — Наистина.

— Хубаво е да положиш усилия. А и брат ти... е, той не е идвал тук от години, нали?

— Не, но Мартин... Това няма значение между братя, нали? Може да не сме се виждали дълго време, но винаги си оставаме близки.

---

[1] Игра с топка, привързана за прът, която двамата участници удрят последователно с пластмасови ракети. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

— Последно волеизявление и завещание на мисис Вивиен Макавой — прочете адвокатът.

В кантората цареше абсолютна тишина и въздухът беше натежал от напрежение. Адвокатът — мъж на средна възраст, облечен в графитеночерен костюм, бе седнал зад старо дъбово писалище, държеше в ръце последните желания на бабата на Анна и Имоджен.

През последните два дни семейството им беше почти неразделно и въпреки това, тук, в тази претъпкана стая на втория етаж в адвокатската кантора в Брайтън, те се чувстваха някак дистанцирани един от друг.

Предишния ден погребението бе преминало спокойно. Крематориумът беше толкова претъпкан от приятелите на Вивиен и бившите ѝ клиенти, дошли да ѝ засвидетелстват почитта си, че се бе наложило да върнат някои хора. Към края на службата едно момченце бе подало съболезнователна картичка на Том, с нарисуван на ръка сладолед, посипан с блестящ скреж.

— Тя беше добра жена — бе казало то, преди да се върне при майка си.

След погребението семейството и неколцина приятели се върнаха в къщата на Том и Джан в Луис за сандвичи и напитки. Историите и спомените, които си разказваха хората за баба ѝ, придадоха завършек на събитието за Анна. Но тя забеляза, че баща ѝ не взе участие в нито един разговор, измъкна се от тълпата и се оттегли в студиото си в ранния следобед.

За днешното огласяване на завещанието Анна беше облякла черен блейзър и панталони, шити по поръчка, носеше бронзово бижу и беше вдигнала дългата си тъмна коса на френски кок. Изглеждаше компетентна и спокойна, макар и да не се чувстваше така. Отърсвайки се от тъгата си, тя извади химикалка и бележник и се приготви да води записки.

Баща ѝ, с очила с телени рамки, които носеше рядко, гледаше право напред, безизразно и като че ли претръпнал, а майка ѝ търсеше

нещо в кожената си чанта. Имоджен гледаше разсеяно етажерката за книги и си играеше с кичур коса. В помещението бяха още чичо й Мартин и съпругата му Франсоаз, която седеше неподвижна и скована.

О, хора, хайде де! Разведрете се малко! — Анна се усмихна, представяйки си какво би казала баба й, ако ги беше видяла сега.

Станалото — станало и нищо не можеше да го промени, помисли си Анна. Най-малкото, ако се стресират заради подялбата на някакво имущество. Това беше просто част от процеса. Тази сутрин баща й бе казал, че не иска да дойде и не го е грижа за вещите на майка му, а му липсва компанията й, но Анна в крайна сметка го убеди колко е важно да присъства.

— Мисис Макавой е особено настоятелна по един въпрос — четеше адвокатът, като разлисти документите, за да покаже, че желанията на клиентката му надхвърлят размера на лист А4. Франсоаз се наведе напред в стола си и се заслуша по-внимателно.

— И това е... хмм... грижата за нейното куче Хепбърн.

Анна потисна изненадания си смях, припомняйки си любимото кученце на баба си. Трябваше да се досети — колко типично за Вивиен да впише Хепбърн най-напред в списъка си — та те бяха неразделни. Очевидно той бе стоял до Вивиен до последно — хората от бърза помощ казаха, че неговият лай привлякъл вниманието на съседите. В момента Хепбърн спеше върху дивана в къщата на родителите й.

Адвокатът продължи.

— Мисис Макавой желае за Хепбърн да се грижи внучката й Анна, за да може... — и той отново погледна в документа — да продължава все така да се разхожда по любимите си пътеки покрай плажа и да получава лакомствата си с бекон от магазина „Догс Ен’Ко“ в Хоув.

Анна кимна в знак на съгласие, външно спокойна, но вътрешно изпадайки в паника къде ще вмести и куче в своя живот. Ще й разреши ли шефът й да го вземе в офиса? Джон обича ли кучета?

Поне Алфи щеше да е щастлив, помисли си тя, спомняйки си как бе прегърнал с пълничките си детски ръчички кученцето, когато се запозна с него. Хепбърн щеше да е хит поне на този фронт.

— Сега към имотите — продължи адвокатът с облекчение, че се прехвърля върху по-съществени въпроси. — Жилището на мисис Макавой в Хоув, петстайна къща.

Цялото семейство познаваше добре къщата, особено Том и Мартин, които бяха израснали там. Викторианска къща на тиха уличка, с просторни стаи с високи тавани и голяма градина с езерце — всички имаха спомени, свързани с нея. Това бе къща, винаги изпълнена с шум и живот.

Вивиен говореше от години, че трябва да си намери нещо по-скромно и по-практично. Анна обаче усещаше, че ѝ бе трудно да се откаже от къщата, в която бе живяла със съпруга си Стенли толкова години.

— Наследява се поравно от двамата ѝ сина, Том и Мартин.

Братята си кимнаха миролюбиво.

Адвокатът повдигна леко очилата на носа си и се върна към документа.

— Сега за друг възлов актив...

Всички знаеха какво ще последва. Пръстите на Франсоаз с добре поддържан маникюр се вдигнаха към гердана ѝ и се заиграха с дребните кремави мъниста.

Анна прехапа устна. Докато адвокатът ровеше из документите, тя се сети за разговора на закуска, проведен тази сутрин от семейството в дома на родителите ѝ.

— Е, местоположението на магазина не е много лошо — започна Франсоаз, като си наля чаша силно кафе от кафеника. Храната пред нея стоеше непокътната. — Мисля, че има потенциал. Да се надяваме, че Вивиен е премислила внимателно кой най-добре ще го осъществи.

Амбицията в гласа ѝ не можеше да бъде сбъркана с нищо.

— Да — съгласи се Том малко отнесено. — Е, аз не съм сигурен какво бих направил с магазина — добави той, като топна залък в рохко свареното си яйце, а после така и не го лапна. — Не съм от деловите бизнесмени, а и си имам достатъчно работа с моите скулптури напоследък. А мама знае колко е заета Джан с агенцията. — Той остави топнатия в жълтъка залък отстрани на чинията си, като че ли гладът му се беше изпарил. — Мама *знаеше*, исках да кажа.

— И, разбира се, ние живеем в Париж... — включи се Мартин, докато мажеше с масло препечената си филия.

— Но това не би трябвало да бъде проблем — добави Франсоаз, вдигайки чашата с кафе до начервените си устни. — Мартин, ти знаеш, че си търся един, как му викате вие... малък „проект“. Може да е това?

Разбира се, трябва да изчакаме и да видим какво е решението на Вивиен... и да се надяваме, че е по-делово, отколкото когато тя стопанисваше магазина.

Франсоаз хвърли поглед навън през кухненския прозорец на традиционно английската кухня на родителите на Анна.

— Отдавна си мисля при посещенията ни тук, че южното крайбрежие... може да понесе малко повече изтънченост. Един ресторант с малко френска елегантност. Може би бих могла да създам един тук.

Имоджен погледна Анна и дискретно повдигна вежди. Баба им — елегантна по свой собствен начин, но отколешен привърженик на домашно приготвената храна и пържената риба с картопки в края на седмицата — никога не бе стъпвала в претенциозен ресторант.

Сега, в кантората на адвоката, Имоджен погледна сестра си отново, докато чакаха тревожно новината.

— И така — продължи адвокатът. — Да преминем към магазина на мисис Макавой, търговско помещение в Аркадата „Гранвил“ в Хоув, използвано в момента за продажба на сладолед и напитки.

Анна се опита да не взема навътре безстрастното, студено описание — адвокатът само си вършеше работата. Но „Залез 99“ — магазинът на баба й Вивиен край морето беше много повече от помещение „използвано за продажба на сладолед“. Много, много повече. От петдесетте години на миналия век, когато Том и Мартин били още малки момченца, магазинът бил мечта на Вивиен, нейният бизнес, основан заедно със съпруга й Стенли, който бе продължила да стопанисва дълго след смъртта му.

Сега обаче, в непоносимо дългото, както се стори на Анна, мълчание в офиса на адвоката бяха на път да научат как ще се развият нещата.

— Мисис Макавой е пожелала помещението на магазина да бъде наследено от...

Настъпи тишина. Със силата на волята си Анна подканяше адвоката да продължи. Това напрежение бе по-лошо от „Сделка или не?“.

— ... внучките й Анна и Имоджен Макавой с равни дялове. Има оставена също и известна сума пари, предназначена да покрие началните разходи.

— Господи — въздъхна Имоджен, като се изпъна в стола си и ярките ѝ очи се отвориха широко. — Искам да кажа... — Тя вдигна ръка до устните си и поклати леко глава. — Съжалявам, но господи, наистина, Анна — обърна се Имоджен към по-голямата си сестра, — какво си е мислила тя, че ще направим с магазина?

Анна продължаваше бавно да осмисля информацията. Беше сигурна, че възможностите са ограничени, че магазинът ще отиде или при баща ѝ, или при чичо ѝ. Изобщо не беше предвидила такъв развой. Да се грижи за Хепбърн беше едно, но да поеме контрола върху бизнеса на Вивиен?! Това беше нещо съвсем различно.

— Оставила е бележка за вас... — продължи адвокатът, като надникна в допълнителен розов лист, закачен отпред на документа. После се прокашля и зачете. — Написала е: „Знам, че не съм в крак с времето, но вие двете сте точно жените, които ще придадат модерен вид на магазина. Затова го оставям на вас. Нашият семеен бизнес. Накарайте ме да се гордея с вас“.

— Оставила е за вас и този албум със снимки — добави адвокатът и подаде на Анна тежък позлатен том. — По отношение на магазина ще трябва да уговорим час, в който и двете да дойдете, да подпишете документа за собственост и да вземете ключовете.

Анна пое албума безмълвно, после усети как в нея се надига паника. Съдейки по изражението в очите на Имоджен, не беше единствената.

След срещата се върнаха в къщата на Вивиен и се настаниха във всекидневната. Анна плъзна очи по стенния часовник, персийския килим, черно-белите снимки в рамки — същото място, където бе седяла с баба си преди седмица и половина, но този път за Вивиен само се шепнеше.

Джан послушно наливаше чай от скъпоценния ѝ чайник, а Анна раздаваше чашите с горещ чай с по една от домашните си джинджифилови бисквитки в чинийката.

— Това беше малко изненадващо — обади се Том и се облегна в тъмнозеления фотьойл на майка си до камината.

— Няма да ви е лесно, момичета — добави Франсоаз, като погледна към племенничките си. Беше застанала до еркерния

прозорец, хванала отделно чашата и чинийката, с плътно стиснати устни. — По-добре е наистина да го продадете.

Чичо им наклони глава и се обърна към тях.

— Освен ако нямате голямо желание да го стопанисвате, разбира се. Имоджен?

— Не гледай мен — отвърна Имоджен, докато отхапваше от бисквитката. — След десет дни се връщам обратно на плажа.

— Ами ти, Анна? — попита Мартин. — Предполагам, че едно от нещата, които трябва да имаш предвид, е апартаментът, който току-що купи. В момента имаш редовен доход, но ако поемеш магазина, няма да е същото.

Анна разбърка лъжичка захар в чая си и кимна учтиво. Току-що повишена в длъжност маркетинг директор на събитията в Брайтън Павилиън, тя най-сетне имаше сваятна, стабилна заплата. Съзнаваше добре, че при тази криза в сектора на изкуството, беше една от малкото щастливки.

И въпреки това, след седем години в тази фирма, където прекарваше все повече време по срещи и да отговаря на електронните съобщения... може би беше дошло време за промяна. Не смееше да си помисли, но нима винаги не си беше мечтала да приготвя храна, нещо, по което страстно се увличаше още от момиченце?

— Мартин, разбира се, е прав — намеси се и майка им, като хвърли поглед към Анна и я върна в настоящето. — Искам да кажа, че тази работа не е много сигурна, нали, миличка? Да стопанисваш магазин. Особено в такъв момент. — Том седеше до нея и пиеше чай бавно и мълчаливо. — А мисля, че всички знаем колко отдавна сметките на магазина не са излизали на печалба.

Анна си спомни последния път, когато посети „Залез 99“ — майка ѝ беше права. Това не беше очарователната сладкарничка, която често си мечтаеше да има... беше занемарен и очукан магазин, да не говорим колко плачевно малък бе броят на клиентите. Без нито ден опит зад гърба си, щеше да ѝ е невъзможно да го поеме сама.

— Отивам да си наля чаша вода — каза Анна, стана и отиде в кухнята. Имоджен я последва и хвана сестра си за лакътя.

— Хей — заговори Имоджен. — Не се изненадвам, че искаш да избягаш. Не им позволявай да те накарат да правиш, каквото им се иска, сестричке. Всъщност какво мислиш за всичко това?

— Честно казано, не знам — отвърна Анна, като се облегна на кухненския плот.

— Е, аз имам нужда от сериозно питие точно в момента — заяви Имоджен, ровейки из барчето на баба си. — Та какво казваше?

— Нужно ми е време да помисля. Трогната съм, че баба Вив е постъпила така. Но отговорността... та какво знае, която и да било от нас за управлението на магазин, Имо?

— Абсолютно нищо — отвърна сестра ѝ, след като откри стара бутилка с бренди и си наля чаша. Вдигна въпросително вежди към сестра си, но Анна поклати глава.

— Не, благодаря, това като че ли не е отваряно от десет години. Имоджен отпи една глътка и се намръщи, потвърждавайки подозренията на сестра си.

— Ето защо казвам сега, че това не е за мен. И ти не би трябвало да се чувстваш притискана — само защото е оставила „Залез 99“ на нас, не значи, че трябва да го приемем. Ти си имаш своята баровска работа, за която да мислиш.

Анна шеговито бодна Имоджен в ребрата.

— Не е баровска — възрази тя. — Все още трябва да си приготвям сама чая.

— Знаеш, че просто завиждам — усмихна се сестра ѝ. — За това и за апартамента. Стигнала си далеч, сестричке. И не искаш да зарежеш всичко това, нали?

Тук, в къщата на Вивиен, с любимите ѝ рецепти, все още закачени на хладилника, и с дреболийките, подредени на перваза на прозореца, на Анна ѝ беше трудно да се пребори с чувството, че Вивиен някак все още можеше да чуе думите им.

— Става все по-лоша, нали? — каза Имоджен, кимайки към всекидневната.

— Кой, мама ли?

Имоджен се разсмя.

— Не, не мама. Вече съм свикнала да се заяжда с мен. Не, говорех за Мадам в другата стая — тя понижи глас до театрален шепот, — Франсоаз.

— Хммм — въздъхна Анна. — Да, разбирам какво имаш предвид. Тя наистина иска магазина, нали?

— Не го криеше — допълни Имоджен, като отпи от шерито си. — И очите ѝ светнаха, когато заговори за идеята си за френския ресторант. Говореше, като че ли вече е неин.

— Предполагам — прошепна в отговор Анна. — Но ти, както и аз, знаем как би се почувствала в случая баба Вив... определено не би желала нещо подобно. Човек би помислил, че с вилата в Дордон и апартамента в Париж, Франсоаз и Мартин са се установили твърдо във Франция.

— Може би ѝ се иска да пътува — предположи Имоджен. — Във всеки случай защо не идем да хвърлим един поглед на магазина? При условие че няма да имаш нищо против да ти се натрапя за няколко нощи, докато обмислим следващия си ход. Любопитна съм да го видя отново, да зърна онова бижу, което баба Вив ни е оставила.

— Разбира се, ела да отседнеш при мен, ще можеш да разгледаш апартамента, ще видиш отново Джон и ще се запознаеш както трябва с Алфи. Но ако очакваш магазина да е бижу... Е, да речем, че е бижу, на което му трябва доста лъскане.

ГЛАВА ТРЕТА

Имоджен продължи да върти копчето на радиото в колата, докато най-сетне намери станция, която ѝ хареса, а после усили звука на максимум. „Stir it Up“ на Боб Марли ревна от високоговорителите на колата в хладното неделно утро, докато сестрите поемаха по шосето за Брайтън.

Анна стисна по-силно волана.

— Трябва ли да е толкова шумно, Имо? Малко ми е трудно да се съсредоточа. А и не съм сигурна, че на Хепбърн му харесва.

— „Сладурче моеее“ — изтананика Имоджен, натисна бутона на прозореца и разроши козината на кучето.

С коса, развята от вятъра, тя за миг се почувства отново на острова — регето я върна към последната ѝ нощ с Лука. Беше преди по-малко от седмица, а вече ѝ се струваше като вечност. Нямаше търпение да поговори онлайн с него.

Погледна назад и видя червена спортна кола с фургон за коне отзад, която ги настигаше.

— Анна, дай малко газ. Отзад има няколко коня, които искат да ни изпреварят.

Сестра ѝ неохотно увеличи скоростта, така че стрелката на скоростомера премина шейсет.

— Най-сетне — зарадва се Имоджен. — А ако *засилиш* още малко, сигурно ще стигнем в Брайтън преди вечеря.

Имоджен стоеше притеснена на площадката пред апартамента на Анна, все още с раница на гръб и каишката на Хепбърн в ръка. С непрекъснатите ѝ подканяния бяха стигнали до Брайтън за рекордните трийсет и пет минути.

— Липсваше ми — посрещна ги Джон, прегръщайки сърдечно Анна със затворени очи.

Имоджен си мълчеше, не желаейки да прекъсва емоционалното завръщане у дома, но тишината беше разкъсана от пронизителния лай

на Хепбърн.

Джон се сепна и видя Имоджен с кучето.

— Имоджен — изненада се той и се отдръпна от Анна. — Не те видях. Здравей! — Той се приближи да я целуне по бузата.

— Здравей, Джон — усмихна се Имоджен. — Доста време не сме се виждали.

— Имоджен ще остане с нас няколко дни — обясни Анна. — Надявам се, че нямаш нищо против. А що се отнася до кучето, ами има някои неща, които трябва да ти разкажа.

— Добре — отвърна приятелят ѝ, смръщвайки леко чело, докато гледаше как Хепбърн обикаля около краката на Имоджен и каишката му се оплита в тях.

Кестенявата коса на Джон бе подстригана още по-късо, забеляза Имоджен, като бакенбардите му се сливаха с наболата брада. Изглеждаше по-спокоен, но това не бе изненадващо — когато го видя последния път, преди да замине за Азия, знаеше от Анна, че той беше в последния стадий на развода си.

— Ние с Алфи правим пица — предупреди той, като им махна да влязат в кухнята. — Останало ни е много тесто. Ще направим и за вас по една.

— Звучи идеално — зарадва се Анна, влезе в антрето и хвърли саковете. Алфи се втурна към нея. — Здравей, сладурче. Радвам се да те видя.

— Пица! — извика Алфи развълнувано. — Аз и татко правим пица.

— Това е страхотно, миличък — похвали ги Анна, хвана го за ръка и тръгна с него към кухнята.

— Та в завещанието на баба Вив имаше няколко изненади — обясняваше тя малко по-късно. — И не на последно място е завещала „Залез 99“ на нас с Имоджен.

— Така, нека си изясня тогава — започна Джон, разрязвайки прясно опечената пица на равни парчета. — Наследили сте магазин за сладолед, така ли?

— Точно така — отвърна Анна, като се облегна на стола си. — И да, както вече видя... куче.

— Хепхърн! — възкликна Алфи, седнал в столчето си. — Кученце! Сладолед!

— О, Боже, и двете магически думички наведнъж — усмихна се Джон, преструвайки се на уморен. — Да, сега имаме кученце. Но нямаме сладолед, Алфи. Съжалявам. За теб обаче има много вкусна пица.

— Алфи обича пица — отбеляза момченцето, отхапвайки от парчето, което му протягаше Имоджен, забравило за сладоледа.

— Във всеки случай, магазина, да... тя иска Имоджен и аз да го поемем. Създали са го с дядо Стенли и иска да остане в семейството.

Джон слушаше внимателно.

— Все още съм зашеметен от онази част с кучето — призна той. — Но продължавай.

— Съжалявам — прошепна Анна, когато Алфи се заплесна по нещо друго, — че не обсъдихме първо Хепбърн. Баба Вив настояваше той да остане в Брайтън.

— А що се отнася до магазина, няма за какво да се безпокоиш — намеси се Имоджен. — Аз се връщам в Тайланд, а Анна ще запази работата си.

— В общи линии това е — съгласи се сестра й. — Но утре ще трябва да идем да го огледаме, независимо от всичко... Имоджен иска да види в какво състояние се намира.

— Беше доста запуснат, когато ходихме там последния път — отбеляза Джон и наведе глава. — Може да го поизчистите, преди да го продадете. Предполагам, че това планирате да направите?

— Да — кимна Имоджен.

Анна се поколеба. Наистина ли щяха да зарежат всичко, още преди да са обмислили идеята?

— Всъщност — каза тя, — още не сме решили със сигурност какво ще правим.

Рано на другата сутрин Имоджен и Анна тръгнаха пеша към крайбрежния булевард. Небето беше изпъстрено с оранжеви ивици, а върху чакълестия плаж бяха подредени малки лодки с дъното нагоре. Въздухът се огласяше от бръмчене и звън от такелажа на малките плавателни съдове, които се удряше в мачтите им. По-нагоре на брега

бяха застанали безмълвно няколко мъже с въдици в ръка, които наблюдаваха ранните вълни. Надясно от тях, като неизменна част от пейзажа на плажа, се извисяваха почернелите, изгорели руини на западния кей.

„Залез 99“ са намираше в Аркадата „Гранвил“, веднага след редица ярко боядисани плажни кабинки — релефна дървена табела в цветовете на залеза и рисунка на сладолед висеше над издрасканата с графити метална рулетка. Аркадата „Гранвил“ не беше оживена като района близо до Брайтън, отбеляза си Имоджен. Нямаше ги туристите, които се тълпяха около кея и магазинчетата за рибка с картопки и понички наоколо. Вместо това няколко местни момчета репетираха номерата си със скейтбордовете, чиито колела тракаха върху плочите, и понякога преминаваше самотен кучкар. Имоджен хвърли поглед и на другите магазинчета по улицата — магазинче за сувенири с надуваеми играчки и пощенски картички, будка за вестници и една по-малка врата със сърфбордове подпрени на стената и с жълта табела, рекламираща уроци по сърфинг.

Анна завъртя ключа в катинара, заключващ рулетката на витрината на магазина на Вивиен, и бавно я вдигна. Имоджен се наведе да ѝ помогне.

— Божичко, толкова е тежка. Как ли се е справяла баба самичка?

— Тя не беше съвсем самичка — отвърна Анна. — Имаше си помощничка, Сю, и мисля, че приятелката ѝ Иви понякога ѝ помагаше. — Анна посочи магазинчето за сувенири. — Спомняш ли си, че в завещанието си баба беше оставила на Иви част от бижутата си, онзи медальон с рубини и злато, който винаги носеше? Те двете бяха много близки.

Имоджен надникна под рулетката и зърна част от мърлявия под на черни и бели квадрати, почти покрит с десетки непрочетени писма, листовки и опаковки от сладолед.

— Боже, каква мръсотия е само.

Анна също се наведе да види за какво говори сестра ѝ.

— Ужас!

Металната рулетка изтрака шумно, докато я вдигаха. Анна отключи стъклената врата с друг ключ и те влязоха предпазливо вътре.

Мраморните плотове бяха затрупани с менюта и листове с поръчки — като че ли буря беше вилняла в стария магазин за сладолед.

Огледалата по стените, които Имоджен си спомняше като блестящи и ярки, докато отразяваха образите им — как лапат кока-кола със сладолед като деца с Анна, — сега бяха мътни, потъмнели и изпъстрени с черни точки.

— Ти не каза ли, че магазинът е бил затворен само за две седмици? — попита Имоджен, като отвори един от фризерите да види какво има вътре и веднага запуши нос от силната миризма на вкиснало мляко и влага. — Уф — възкликна тя, като погледна по-внимателно. — Смърди ужасно. На дъното има купища плесен.

— Сю се е грижила за магазина сама известно време, за да може баба да си почине малко. Май не се е напъвала много — заяви Анна с чувство на вина.

Би трябвало да усети, че нещата са отишли далеч. Може би, би могла да направи нещо, за да помогне.

Имоджен забеляза машината за крем сладолед на плота.

— Спомняш ли си я? — попита тя. — Оттук ни глезеха със сладолед по време на летните ваканции, когато идвахме на гости.

Анна се доближи до сестра си и погали с любов машината.

— Май помни по-добри времена.

Анна завъртя кранчето, от което изтичаше сладоледът. То пусна само струйка мръсна вода. Двете сестри се спогледаха тъжно.

— Не съм идвала тук отдавна. Но баба никога нямаше да зареже помещението в този вид. Предполагам, че когато Сю е започвала да ѝ помага, тя постепенно се е оттеглила от работата. Може би още тогава се е чувствала зле.

— Не говореше ли за това... как върви магазинът? — попита Имоджен и запрелиства счетоводната книга, оставена до касата.

— Рядко, винаги предпочиташе да чуе как я караме ние. Споменаваше другите собственици на магазини — Иви и един млад мъж, Фин, който от време на време идвал да я види как се справя. Но не говореше много за деловата страна. Ако беше в нейни ръце обаче, никога нямаше да западне така. Нали знаеш колко се гордееше с къщата. С магазина. — Анна се насили да се усмихне.

— Гордееше се с магазина — повтори тихичко Имоджен, като прокара пръст по мръсния плот. Пръстът ѝ почерня. — Горкичката баба Вив. Не си го спомням така от едно време.

— Съгласна съм, че иска много работа — заяви Анна със спокойно изражение, но и някаква тревожна сянка в очите. — Макар че всички оригинални неща от петдесетте години все още са си тук — и тя посочи лампите и високите столчета, подредени край плота. — Можем да го стегнем, нали? Да запазим ретро стила, но с модерен нюанс?

Анна мина зад плота.

— Сигурна съм, че има купища интересни дреболии, скрити тук-там...

Тя се наведе да отвори един от шкафовете. Имоджен чу как на пода изтракаха чинии.

— ... ще трябва, разбира се, малко въображение. — Приглушеният глас на Анна се чуваше отдолу, докато подреждаше съдовете обратно в шкафа.

Тя се изправи. Над главата ѝ на стената висеше тежка черна дъска. Анна прочете на глас надписа с пастелен тебешир.

„Специалитетите на Вивиен“

Палачинки с ванилов сладолед и шоколадов сос

Помълча малко.

— Представяш ли си, Имо... можем да сервираме топли палачинки с лешници и шоколадов сладолед, сметанов сладолед с прясно приготвени сорбета и плодови сосове...

— Тази дъска ми изглежда опасна — прекъсна я Имоджен.

— Наистина ли? — Анна я хвана за края, но тежката дъска се залюля на куката си, заплашвайки да падне. Тя я закрепил и се отмести. — Може би си права.

— Виж, сестричке. Харесва ми, че се опитваш да видиш всичко в положителна светлина, но нека бъдем честни. Мястото е занемарено, пълно с боклуци... и не е носило приходи кой знае от колко време.

— Знам — призна Анна с чувството, че е победена. — Но... — Тя положи твърдо ръка върху плота, където двете сестри седяха някога като малки момиченца — Чувствам, че има нещо. Ти не усещаш ли?

— Мисля, че изпадаш в сантименталност — отвърна Имоджен. Отвън заръмня. Вятърът завихряше част от дъжда през отворената

стъклена врата. Тя се изправи и отиде да я затвори плътно. — Не ме разбирай погрешно, Анна. Имам щастливи спомени от това място и знам, че то означаваше много за баба и продължава да означава много за татко. Но има неща, които е по-добре да останат в миналото. Имам други планове точно в момента. И дори и при най-голямото желание на света, ще ни трябват повече от няколко стари женски снимки, за да предизвикаме поврат.

Анна прибра свободните кичури на кестенявата си коса зад ушите и започна да подрежда част от листовките и бланките за поръчки на спретнатата купчинка. Събра безмълвно разхвърляните моливи и бележници до тях, като ги изравни идеално с ръба на плота.

— Не се вманиачавай, Анна. Знам, че се разстройваш, но истината е, че не искам да стопанисвам западнал магазин за сладолед в дъждовния Брайтън. Това е положението — добави Имоджен с малко по-мек глас.

Тя сведе очи към пода и посочи с ръка купчините опаковки от сладолед на клечка.

— А ти? Това ли е голямата ти мечта? Затова ли си работила в маркетинга още от университета, за да миеш подовете тук?

— Предполагам, че не. — Анна прехапа устна. — И със сигурност не бих могла да се справя сама. Но какви възможности имаме? Да го продадем на някой абсолютно непознат и да обърнем гръб на онова, което баба Вив наистина е искала?

— Няма нужда да е съвсем непознат. — Имоджен сви рамене.

Анна свъси чело.

— Нали не мислиш сериозно...

— Леля Франсоаз, да — заяви Имоджен. — Просто се опитвам да бъда реалистка, Анна. Не заслужава ли да го обмислим?

Не че Имоджен не изпитваше нищо. Разбира се, че изпитваше, но просто избута тези чувства встрани. Беше твърде млада, за да се обвързва.

— Знаеш ли какво? — обърна се Имоджен към Лука късно следобед, като се наведе ниско над преносимия компютър, за да може той да я чуе от препълненото крайбрежно кафене.

— Какво? — попита той с усмивка, дърпайки продължително от ръчно свитата си цигара.

Той издиша бавно дима. Имоджен се опита да запази образа му в съзнанието си — Лука, гол до кръста, загорял, с двудневна брада и тъмна коса. Липсваше ѝ, но след като почти половината от престоя ѝ тук беше отминал, копнежът ѝ беше почти сладък. При перспективата скоро да се завърне на острова, тя се почувства възбудена и заредена с енергия.

— След малко повече от седмица се връщам — обяви Имоджен с напирещ в гласа ентузиазъм.

— Наистина ли? — ухили се той широко. — Това е фантастично. Времето върви наистина бавно. Нямам търпение да те видя, бечко.

— Няма да ти трябва много търпение. Или поне не за дълго. Летя обратно следващия вторник.

— Това е страхотно — отново се усмихна Лука.

Имоджен прехапа устна — той беше толкова секси. Е, тя щеше да изтърпи вятъра и мокрия от дъжда крайбрежен булевард, след като знаеше, че скоро ще се припича по плажовете на Тайланд, а Лука ще маже гърба ѝ с крем против слънце.

— Летя за Банкок, а после ще взема автобус и лодка, така че ще бъдем заедно в четвъртък. Кажи на всички да се приготвят.

— Ще им кажа — обеща Лука със сърдечна усмивка. — Остави на мен комитета по посрещането.

— Страхотно! — Имоджен почувства как част от истинския ѝ живот се завръща.

Да остане в Брайтън заради чувство за вина или пък от някакво чувство за дълг към баба си нямаше да е правилно. Сега виждаше ясно това.

— Та какво ще правиш тази вечер? — попита тя.

— Вечерта има плажно парти и неколцина от нас ще ходят на него — отвърна Лука. — Ами ти? — попита я той.

— Ще пийнем по нещо с Анна и приятелката ѝ Джес. Тя се омъжва в края на следващата седмица и имат да уреждат някои последни подробности. Познавам Джес от училище.

— Е, забавлявай се. А аз ще се погрижа за завръщането ти — обеща ѝ той.

— Благодаря. Нямам търпение. Довиждане, Лука. — Имоджен прати целувка към екрана.

С нежелание излезе от скайп, като ѝ се щеше да задържи образа на лицето му със себе си през цялото време. Отвори фейсбук и написа:

Още една седмица в дъжделивото Обединено кралство и се връщам на плажа! Запазете ми място под палмите...

— Може ли още една? — помоли Имоджен няколко часа по-късно, вдигайки с усмивка празната бутилка от бяло вино и я размаха към бармана.

Джес, Имоджен и Анна се бяха настанили уютно в един осветен от свещи ъгъл на „Смоуки Джо“ — бар в Лейнс с дружелюбен персонал и с легендарен джубокс. Дори и в неделя следобед тук беше претъпкано.

— Изглеждаш страхотно, Имоджен — радваше ѝ се Джес. — Ти си единствената жена в Брайтън с тен в момента, поне това е сигурно. Все още ли ти харесва Тайланд?

На Имоджен ѝ беше трудно да свърже някогашната тийнейджърка пънкярка Джес, която вечно бе залепена за Анна, с онази Джес, която виждаше в момента — преуспяла адвокатка по въпросите на човешки права, в елегантна червена рокля. Разбира се, най-голямата разлика в момента бе, че след като сега и Джес, и Анна бяха по-възрастни, на Имоджен ѝ разрешаваха да излиза с тях.

— О, да — отвърна тя. — Искам да кажа, че е хубаво да видя Анна и така нататък, но...

— Не съм сигурна, че някога ще се върне — добави Анна с игрива въздишка.

— Слушай, съжалявам — каза Джес неловко, докато барманът пълнеше чашите им от изстудената бутилка. — Ако знаех, че ще си тук, щях да ти изпратя покана за сватбата...

— О, божичко, не се тревожи — махна с ръка Имоджен. — Доминалата седмица и аз не знаех, че се прибирам.

— Обаче ще дойдеш на официалната вечеря — заяви Джес. — Анна знае всички подробности. С Ед ще ни бъде много приятно да си с нас.

— Звучи ми добре — зарадва се Имоджен, благодарна, че ще има какво да очаква.

Плановете ѝ за идната седмица включваха най-вече да помогне на баща си и чичо Мартин да прегледат вещите на Вивиен и да подготвят част от мебелите за търг. Задачата не беше лесна и тя виждаше, че баща ѝ има нужда от морална подкрепа.

— Така... — започна Джес, като проследяваше с молив списъка си, където повечето неща вече бяха зачертани. — Ти все още ли си готова да направиш кексчетата, Анна?

— Ами, за тях... — промълви Анна.

Сянка на паника премина по лицето на бъдещата булка. Тя имаше типичната бледа английска кожа, която порозовяваше при най-малкото загатване за стрес.

— Но нали обеща... — възкликна Джес с отчаяние в гласа. — Не си играй с мен, Анна.

— Не се тревожи — успокой я приятелката ѝ. — Просто исках да съм сто процента сигурна, че искаш кексчета. Защото си мислех... кексчетата са остарели вече като идея, не мислиш ли? Веднъж направих мънички фунийки със сладолед — и тя вдигна два пръста, за да покаже миниатюрните им размери. — Бяха възхитителни. Пълнежът не беше точно сладолед, а по-скоро нещо като шоколадов мус, но бяха страхотни. И ще подхождат идеално на лятната тема.

— Идеята ми харесва — въздъхна Джес с видимо облекчение. — Всъщност тя е превъзходна. Пфу. Съжалявам, че се изнервих. Беше една ужасна седмица...

— Довери ми се — успокой я Анна. — Няма да те подведа. Искаш ли да ми помогнеш, Имо?

— Разбира се — прие с готовност сестра ѝ. — Ще е забавно. Сватбата ти е в събота, нали?

— Да — отвърна Джес, прехапвайки силно устна, а после се разсмя. — Още само три дни. Разкъсвам се между възбуда и ужас. Но за щастие нямам съмнения относно омъжването си за Ед. В това отношение съм съвсем сигурна.

— Та какво се случи тази седмица? — попита Имоджен.

— Туристическата компания, към която се обърнахме за медения си месец в Антигуа. Видяхме по новините, че имали финансови затруднения и не отговориха на нито един от моите имейли и позвънявания.

— О, божичко — каза Анна. — Застраховани ли сте?

— Изобщо не знам — отвърна Джес. — Ед се занимаваше с това и не съм го питала. Имаше толкова работа по сватбата. Засега само стискаме палци всичко да проработи.

— Разбира се, че ще проработи — успокои я Имоджен. — Винаги изскача по някой проблем в последния момент, нали?

— Надявам се да си права. Ние с Ед очакваме тази ваканция още от миналата година. И честно казано, след стреса по организирането на сватбата, мисля, че наистина ще имаме нужда от нея. — Джес отпи голяма глътка вино от чашата си. — Анна, канех се да те питам. Нямах нищо против Миа, нали? Знаем, че не е много удобно, но не можем да не я поканим.

„Миа...“ Имоджен се опита да се сети къде беше чувала това име преди.

— Искам да кажа, те с Ед все още са добри приятели — продължи Джес. — Знаем, че онова, което направи не беше хубаво, да изневери на Джон, особено след като Алфи е толкова мъничък... но Ед не иска да взема страна. Джон като че ли не се разсърди, че тя ще присъства.

— Разбира се — каза Анна спокойно. — Виждам я доста често, когато вземаме Алфи и тя винаги се държи добре. Това е вашият ден, на теб и на Ед, и трябва да поканите, когото пожелаете.

— Добре, хубаво. Трябва да призная, че вие всички се държите като зрели хора.

— С Алфи по средата, това е единственият начин — усмихна се Анна. — Всички искаме най-доброто за него. Знаех от самото начало, че няма да ми е лесно с Джон, но той е човекът, в когото се влюбих. Смятам се за късметлийка, че го намерих.

— Права си — съгласи се Джес. — Джон е съкровище и във всеки случай кой няма проблеми? Все още не мога да повярвам, че вие двамата живеете заедно. Страхотно е. Преди да те срещне, той беше непреклонен, че ще страни от жените и от всякакво обвързване.

Всъщност не бях сигурна да ви запознавам ли изобщо. Но ти го накара да промени решението си и двамата изглеждате наистина щастливи.

— Щастливи сме — отвърна Анна. — Вие с Ед определено спечелихте точки като сватовници. Но да се върнем на сватбата ти. Какво още остана в списъка, Джес?

— Може и да съжаляваш, че попита — разсмя се приятелката ѝ и взе дебелия бележник.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Станах рано, за да направя муса, така че всичко е готово — похвали се Анна на Имоджен сутринта в деня на сватбата на Джес и посочи гигантска купа с пухкав лек млечен шоколад на кухненския плот. — Сега остава да навием вафлата за мини фунийките.

— МУУСА — обади се Алфи от високото си столче, с личице омазано цялото в шоколад. — ОЩЕ МУУУУСА.

— Мисля, че вече хапна достатъчно — отбеляза Имоджен.

Тя си сложи престилката, завърза я отзад и надниква във фурната, където се печеха вафлите.

— Да — съгласи се Анна, като изтри лицето му с влажна кърпа. — Ако ти дам още, баща ти ще ме убие, когато се прибере.

— Вкусно — каза Алфи. — Алфи харесва мууууса.

— Ето го и качествения контрол — разсмя се Анна. — Остава само и гостите на сватбата да са също толкова доволни.

Анна беше станала в шест, за да започне, и изпитваше удоволствие от това, че приготвя храна за приятелите на Джес и семейството ѝ. Хванеше ли дървената лъжица, веднага забравяше за работната седмица, сякаш ароматите в кухнята я отнасяха на някакво по-сладко място.

Ако можеше само да забрави миналата седмица с непрекъснатите ѝ делови срещи и новата бюджетна криза в Брайтън Павилиън, през която не ѝ остана и миг да се заеме с екипа си, да не говорим да работи по собствения си проект — посред нощ продължаваше да проверява електронната си поща в леглото. Новото повишение, което толкова я вълнуваше преди един месец, все потривожно започваше да ѝ изглежда като две длъжности в една.

— Обещах на Джес да ѝ направя сто бройки. Номерът с вафлите е, че трябва да се навият, още докато са топли. Мисля, че вече трябва да са готови.

Имоджен извади една тава с вафли от фурната и ги остави внимателно да изстинат върху решетката. След малко взе една вафла и я нави върху дъската в хлабава фунийка.

— Така ли? — попита.

— Мърляво! — обади се Алфи от високото си столче.

— Ммм, може и да е прав — призна Анна, като наклони глава, докато разглеждаше произведението на Имоджен. — Може би трябва да копираш по-точно картинката?

— Добре, де — намуси се сестра й, като погледна отново снимката на рецептата.

— Ето така — каза Анна, докато навиваше ловко три вафли, а после ги постави в кръглите стойки, които Джес им бе донесла, готови да се добави шоколадовия мус.

Имоджен въздъхна, опита отново и направи две по-стегнати фунийки.

— Така е по-добре — похвали я сестра й. — Трябват още само деветдесет — усмихна се тя — и достатъчно време, за да се приготвя за сватбата. Не съм сигурна какво ще си помисли за мен Джес, ако й се явя така.

— О, не знам. Престилката ти отива — отбеляза Имоджен, — а шоколадът по джинсите ти им придава луксозен вид.

Анна плесна игриво сестра си с една чиста шпатула.

— Значи съм дала напразно осемдесет паунда за рокля от модна къща „Карен Милън“ — каза тя, като си помисли за кораловата копринена рокля, на която не можа да устои и която сега висеше на вратата на гардероба й.

— Сериозно, Анна. Винаги изглеждаш като у дома си в кухнята. Всички го твърдят. Защо не направиш нещо по въпроса?

— Искаш да кажеш като работа ли? — попита Анна. — Винаги съм си мислела за това като за хоби, нещо, което да ме разтоварва. Никога не съм мислила, че мога да го правя за пари. Напоследък обаче все по-често се чудя...

— Видях как светна лицето ти в магазина — каза Имоджен. — Знам, че не само баба Вив е причината да не искаш да го продадем.

— За младоженката и за младоженеца — обяви Анна и чукна чашата си с шампанско с чичото на Джес, Гарет, под сватбената тента на Джес и Ед.

— Тези нещица са невероятни — каза Гарет, захапвайки една фунийка. — Джес ми каза, че трябва да благодарим на теб.

— Да, направихме ги със сестра ми — отвърна Анна, засияла от комплимента. — Радвам се, че ти харесват.

Анна хвърли поглед към младоженката, която седеше начело на масата. Във вталената си сатенена рокля с цвят слонова кост, с дантелени ръкави и високи обувки с каишки, тя изглеждаше по-хубава от всякога. Черните ѝ къдри падаха свободно, добавяйки естествен и непретенциозен вид на изключителния ѝ тоалет, а семплият букет от розови рози подчертаваше тена на лицето ѝ. Беше една от булките, които въпреки всичко приличаха на себе си — и то в особено зашеметяващ вариант. Тя улови погледа на Анна и се усмихна.

— Хей, скъпа — каза Джон, който зае мястото си до Анна и обви талията ѝ с ръка. После понижи гласа си до шепот. — Трябва ли да се тревожа тук за този мъж? — попита, кимвайки към шейсетгодишния събеседник на Анна, който посягаше за втора фунийка с мус.

— Струва ми се, че се интересува повече от фунийките, отколкото от мен. В безопасност си — увери го Анна и го целуна леко по устните. — Къде изчезна преди малко? Пропусна речта на бащата на Джес.

— На майката на Ед ѝ прималая и той ме помоли да я изведа навън да глътне въздух.

— Сега добре ли е? — попита Анна разтревожено.

— О, да, добре е. Малко се е поувлякла с шампанското, а не трябва да пие с тези нейни лекарства. Вече е добре. А сега нека опитам един от знаменитите сладоледи — каза Джон и посегна към стойката. — В тези няма млечни продукти, нали?

— Не — отвърна Анна. — Имаш си собствена партида. Можеш да лапаш до насита.

Джон хапна един наведнъж.

— Възхитително — отбеляза той и я целуна.

След като свърши първият танц на младоженците, булката започна да подканя настоятелно гостите си да излязат на феерично осветения дансинг под тентата.

Джон хвана Анна за ръка.

— Да прекъснем ли мъките им?

Анна кимна в знак на съгласие.

— Мислех си, че никой повече няма да излезе да танцува — обяви Джес през смях. — Приличахме на двойка идиоти, докато се клатушкахме сами. Знаеш каква ужасна танцьорка съм и последното нещо, което ми трябва, е светлината на прожекторите.

— Двамата изглеждахте разкошни — каза Анна. — Толкова щастливи.

Анна и Джон се завъртяха в танц и тя се сгуши в рамото му. „Може би и ние сме се запътили натам?“ — помисли си тя. След две години на успехи и неуспехи, докато Джон се нагоди към новия си живот, като и двамата се опитваха да балансират същевременно с Алфи, нещата като че най-сетне се поутоложиха. А това беше повече от достатъчно. Може би някой ден двамата щяха да се оженят, но засега да бъде в прегръдките на Джон, да се чувства сигурна и да се прибира в апартамента, който и двамата обичаха — беше точно онова, което ѝ трябваше.

— Съвършен ден — прошепна той в ухото ѝ. — И не знам дали ти казах, но изглеждаш зашеметяваща в тази рокля.

Анна се усмихна и вдигна лице, срещайки устните на Джон за целувка. В този миг живата музика на оркестъра отнесе цялата тъга и напрежение от предните няколко седмици, като остави у нея само чувство за лекота.

Лекота до момента, в който някакъв крак не я настъпи силно по пръста.

— Ау — изохка тя и инстинктивно вдига ходилото си.

— Толкова съжалявам. — Тя се обърна и видя тромавия виновник — млад мъж в тъмносин костюм, който като че ли някак си не съзнаваше красотата си. — Аз съм с два леви крака — смути се той. — Божичко, чувствам се ужасно.

— Вероятно ще трябва да му сложиш малко лед — посъветва я партньорката му, докато Анна се навеждаше да свали обувката си и да

види поражението. — Когато Иън ме настъпи, обикновено трябва да слагам лед.

— Ами добре — каза Анна.

Кутрето на крака ѝ пулсираше болезнено, но поне не кървеше. Тя си обу отново обувката и погледна жената, с която разговаряше. Облечена със зелена рокля в стил петдесетте години на миналия век, с тъмночервена коса, която бе подстригана равно до брадичката ѝ, тя изглеждаше спокойна и елегантна.

— О, Миа — каза Анна и се опита да стои изправена. — Здравей. Не видях, че си ти.

— Здравей — каза Джон, като целуна бившата си жена по бузата и се здрависа с Иън.

— Здравей — отвърна Миа. — Съжалявам, Анна. Какъв начин да откриеш танците тази вечер. Нека ти донеса лед от бара.

— Пиячката все още е безплатна, нали? — попита Имоджен, която пристигна двама минути по-късно. Тя взе две чаши с шампанско от масата и протегна едната на Анна.

— Да, цяла вечер — отвърна сестра ѝ и отпи благодарно от чашата — шампанското като че ли притъпяваше малко болката в крака ѝ. Успя да изтърпи леда на пръста си съвсем за кратко.

— Радвам се, че си тук — усмихна се Анна, — въпреки че си задигнала една от любимите ми рокли.

Имоджен беше пристигнала на тържеството в сребриста рокля с една презрамка, която падаше малко под коленете ѝ. Беше вдигнала хлабаво косите си, като целунатите от слънцето кичури се бяха разпилели върху загорелите ѝ, напръскани с лунички рамене. Беше толкова ефектна, че човек можеше почти да не забележи, че краката ѝ бяха обути в черни чехли.

— Знаех, че няма да се разсърдиш — намигна ѝ Имоджен.

— Не се сърдя — отвърна Анна. — Но, Имо, можеше поне да задигнеш и чифт хубави обувки, които да подхождат на рокля. — Тя поклати неодобрително глава.

— Та коя е тя? — Имоджен остави чашата си и огледа помещението, без да направи опит да го прикрие. — Сигурно не и онази, която в момента разговаря с Джон?

— Точно тя е. — Анна отпи отново.

— Хммм — промърмори Имоджен и свирна през зъби. — Доста е хубава.

— Благодаря. Да, знам това.

— Също така е отвратителна безчувствена измамница, която не познава доброто, разбира се.

— И това е вярно. Макар че не мисля, че някога ще науча цялата история.

— Коя цяла история? — попита Имоджен. — Има малко дете, а се чука със съседа си. Точка по въпроса.

— Струва ми се, че Джон все още се обвинява донякъде за това, че я е оставил сама с Алфи. Току-що бил започвал новата си работа и много пътувал.

— О, хайде стига. Другите жени как не спят със съседите си — възрази Имоджен, като завъртя очи.

— Шшшт, тихо — срязва я Анна, съзнавайки, че другите гости може би знаеха кого обсъждаха те двете. — Във всеки случай Миа е великолепна майка и никога не ми е пречила да се включа в живота на Алфи.

— Толкова си *толерантна*, по дяволите — възмути се Имоджен. — Няма ли нещо, което да те разтърси?

— Не е моя работа какво е станало тогава.

— Предполагам — примири се Имоджен, приемайки гледната точка на сестра си. — Във всеки случай се вижда ясно, че Джон е лапнал по теб и само това има значение. Чак е отблъскващо.

Когато оркестърът засвири нова песен, Имоджен дръпна сестра си за ръката.

— Допий си шампанското. Знам, че си ранена, но обожавам тази песен. — Тя свали чехлите си. — Обуй тези, дай ми твоите и да се присъединим към Джес за един танц.

ГЛАВА ПЕТА

В понеделник сутрин целият апартамент беше на разположението на Имоджен и след като главата ѝ се беше избистрила от шампанското, тя се чувстваше изпълнена с енергия и готова да неутрализира токсините.

Направи си в кухнята шейк от манго и пасифлора и разгъна килимчето си за йога. Щеше да започне деня си точно така, както го започваше на острова, със серия приветствия към слънцето с лице към морето. Е, тук морето беше сиво и навъсено, но въпреки това беше море. Тя остави ритъма на дишането да я пренася от поза в поза, като при всяка нова поза разтягаше мускулите си и се отпускаше.

Застанала в поза „Куче, гледащо надолу“, Имоджен се опита да освободи съзнанието си, но от една мисъл не можа да се отърси изобщо — утре сутринта щеше да отлети за Ко Тао. Скоро отново щеше да бъде в прегръдките на Лука, на плажа, да снима под водата, да се радва на осеяното със звезди небе нощем и на златните дни. Имоджен се усмихна сама на себе си и се опита да вдигне дупето си колкото можеше по-високо към тавана, пренебрегвайки протестите на коленните си сухожилия.

Звънът на мобилния ѝ телефон разкъса тишината. Тя се изправи неохотно на крака и отиде до малката масичка, готова да прекъсне звъна. Прочете името на обаждания се — мама. Всички шансове за релаксиране рухнаха, самата мисъл за майка ѝ караше мускулите на раменете ѝ да се напрягат.

Имоджен прие повикването.

— Здравей, мамо — поздрави тя в опит да запази част от безоблачното спокойствие на йогийските упражнения.

— Имоджен, ти си у дома. Добре. Имаш ли минутка?

— Разбира се — каза Имоджен. Седна на дивана и подви крака под себе си. — Какво има?

— Татко ти. Имоджен. Боя се, че го е прихванало нещо. Заклучил се е в студиото си и отказва да излезе.

Веднага щом остави слушалката, Имоджен излезе от къщи и се запъти право към гарата, откъдето взе първия влак за Луис. Докато пътуваше, се замисли за изминалата седмица, за дългите вечери, в които преглеждаха вещите на баба Вивиен — стари снимки, украшения и играчки от детството на баща си. Говореше предимно Мартин, докато баща ѝ добросъвестно подреждаше и описваше вещите на майка си. Чувството да е отново в дома на детството си, заобиколен от спомени, сигурно си беше казало думата.

След като пристигна в малкото градче, тя тръгна по познатия път към къщата на родителите си и после пое по пътеката до входната врата. Вдигна чукчето да почука и го остави да падне. Майка ѝ отвори само след няколко секунди.

— Благодаря ти, че дойде, скъпа — посрещна я тя, въведе я вътре и ѝ подаде стол да седне край кухненската маса. — Трябва да ти кажа, че не знаех какво друго да направя.

— От колко време е там? — попита Имоджен, като надникна през прозореца към бараката на баща си в градината.

— От вчера сутринта. Снощи остана да спи там, а сега от часове седи на пода. Виждам го през прозореца, но не мога да го накарам да излезе.

— Ял ли е нещо?

— Пъхах му сандвичи през процепа под вратата, но нямам представа дали ги е докоснал.

— Мислиш ли, че това е резултат от миналата седмица? — попита Имоджен. — Не му е било лесно да преглежда вещите на майка си... но аз не помислих, искам да кажа... мамо. — Тя погледна майка си право в очите, като забеляза колко напрегнато беше челото ѝ и забеляза нови бръчки около очите ѝ. — Татко не изпада в такива състояния — каза тя в опит да проумее положението. — Той не изпада в депресии.

— Мартин и татко ти обсъждаха какво да правят с къщата на баба ти Вивиен — започна Дъжан с равен глас. — Изглежда, че Мартин иска да я продадат възможно най-бързо и вече е получил оферта от някакъв строителен предприемач. Каза на татко ти, че иска да теглят чертата веднъж завинаги. Том не е против продажбата, но

предприемачът иска да събори къщата на баба ти и да вдигне на мястото ѝ жилищен блок.

— Това е ужасно — съгласи се Имоджен. — Имам предвид, че те двамата все ще трябва да вземат някакво решение, разбира се, но толкова скоро след смъртта на баба? Как може Мартин да предлага такава нещo?

— Точно така. И не е трудно да се досетиш кой го подтиква към това. Но ти познаваш баща си и брат му... мисля, че не са се карали от юношеските си години. Не е продумал и дума след разговора си с Мартин, освен да ми разкаже какво са говорили и очевидно това го съсипва.

— Той не трябва да отстъпва. Наследяват я поравно. Мартин не може да направи нищо без съгласието му.

— Познаваш баща си — каза Джан още по-меко от обичайното.

— Който е бил веднъж хипи, остава такъв за цял живот. Ще отстъпи, за да има мир.

Когато Имоджен се надигна от масата, забеляза нещo, което не беше виждала никога досега. Майка ѝ беше на път да се разплаче.

— Отивам при него — заяви тя решително.

— Добре, миличка — съгласи се майка ѝ. — Надявам се да имаш повече късмет от мен. Вие двамата винаги сте имали нещo общо. Ти си зеницата на очите му.

Имоджен остави майка си, излезе в градината и се запъти към студиото на баща си.

— Татко, знам, че си там — извика тя през стената. Почака малко, но дочу само звук от далечен кълвач.

— Слушай, утре напускам страната и се надявам да поговориш с мен.

Имоджен почака няколко минути и когато не получи отговор, седна, опряла гръб във вратата, за да могат лъчите на слънцето да топлят лицето ѝ в този ранен априлски ден.

Пред нея, в ширналата се градина, която майка ѝ отдавна се беше отчаяла да подчини на волята си, растеше голям дъб. Високо в клоните му тя видя няколко заковани дъски и парче гофрирана ламарина за покрив. Някъде преди петнайсет години баща ѝ беше сковал тази къщичка на дървото — скривалище, където те с Анна си играеха и си шепнеха разни тайни.

След десет минути мълчание, Имоджен стана неохотно на крака и се върна в кухнята, откъдето майка ѝ тревожно надничаше през прозореца.

— Имаш ли плодова пита „Бейкуел“, мамо? — попита Имоджен.
— Нали го знаеш колко си пада по нея.

— Добра идея — въодушеви се Джан, като отвори кухненския шкаф и извади една опаковка. — При нормални обстоятелства вече да я е изял. Но не е хапвал нищо след погребението.

Тя подаде пакета на Имоджен.

— Не мога да я сервирам на чиния, защото не може да се пъхне под вратата.

— Благодаря, мамо — каза Имоджен.

Върна се в градината с нов прилив на оптимизъм. Думите ѝ може и да не бяха достатъчни, за да примамят баща ѝ навън, но тя не познаваше случай, в който той да може да устои на плодовата пита.

Когато се приближи до студиото, забеляза някакво движение, като че ли от преминаваща сянка. Притиснала нос до зацапаното стъкло, тя се опита да различи къде е баща ѝ, но той не се виждаше. Когато обаче очите ѝ свикнаха с полумрака вместо фигурата на баща си видя десетки негови скулптури, съборени от тезгяха на земята. Изящните му птици бяха разбити на парчета.

* * *

— Анна — започна Имоджен. — Можеш ли да ме посрещнеш? Аз съм в къщата на баба Вив.

— Така ли? — Анна звучеше озадачена. — Какво правиш там? Мислих, че си в апартамента и си събираш багажа.

— Не знам — отговори Имоджен честно.

Как можеше да обясни, че когато слезе от влака, с който пристигна от Луис, просто се запъти натам като зашеметена?

— Предполагам, че търся някои отговори... Та можеш ли да дойдеш? Важно е.

— Окей — отвърна Анна. — Привършвам, дай ми десет минутки.

Имоджен погледна към малката масичка. Фотоалбумът, който Вивиен им беше оставила в завещанието, беше отворен пред нея.

На първата страница имаше посвещение, надписано с черно мастило:

На красивите ми внучки, Имоджен и Анна. Малко история за този много специален бизнес. Дано се радвате на магазина за сладолед толкова, колкото и аз през всичките тези години.

Ваша любеща баба Вив

Имоджен бавно обърна страницата. Там, с прозрачни фотоогли бе залепена черно-бяла снимка на магазина, с надпис на ръка „24 юли 1953 г. В деня на откриването!“.

Вивиен и съпругът ѝ Стенли стояха гордо пред лъскавия магазин. Вивиен беше облечена в рокля с широка пола, щампирана на пудели, косата ѝ падаше по раменете на едри, свободни букли. Стенли я беше прегърнал с ръка, по-скоро чернокос, вместо посивял, както го помнеше Имоджен, и с очила с тъмни рамки. С другата си ръка той бе обхванал нежно раменете на по-малкия си син Мартин, а Вивиен на свой ред беше прегърнала Том. Момчетата, обути с шорти и модни обувки, изглеждаха възбудени и нетърпеливи.

Татко вече е изправен пред риска да изгуби единия дом от детството си — помисли си Имоджен. — Могат ли да му вземат и „Залез 99“?

Тя продължи да разглежда историята на магазина за сладолед на баба си. Албумът завършваше с една много по-нова снимка — беше цветна и заемаше почти цялата страница. В центъра беше Вивиен, усмихната, с вдигнати коси, в тъмносиня рокля с кремава гарнитура. Беше заобиколена от семейството си — двамата ѝ синове, Джан, Имоджен и Анна. Беше по времето, когато Мартин още не се беше запознал с Франсоаз и когато те всички го смятаха за вечния ерген.

Имоджен се вгледа по-внимателно в снимката, преценявайки по собствения си тежък грим и избеляла тениска с щампа на музикална група, че когато е била направена, тя самата трябва да е била на около шестнайсет години.

Баща ѝ изглеждаше толкова различен на тази снимка — глава на семейството, най-силният от всички. Беше почти сигурна, че това беше през онова лято, когато учителката ѝ по английски, мис Картър, най-сетне ѝ постави диагноза дислексия, след като неочаквано Имоджен се оказа на опашката на класа по успех в различните упражнения. Най-сетне годините, в които ѝ беше трудно да поддържа успех по английски и да пише есета, добиха обяснение за нея и семейството ѝ. Но баща ѝ винаги беше готов да я подкрепи — всеки път, когато се връщаше разплакана, защото учителите ѝ я бяха накарали да се чувства глупава или мързелива. Също като нея, той знаеше, че ще е нужно много повече от една диагноза, за да се поправи стореното. Том отиде право в училище, благодари на мис Картър, а после поиска среща с директора, за да разбере какво не е наред и да настоява за повече специални грижи в бъдеще. Външно Имоджен бе притеснена, но тайничко се радваше заради онова, което баща ѝ направи за нея.

Тя си спомни счупените скулптори в студиото на баща си следобеда. Беше трудно да свърже бащата, който се криеше и не искаше да разговаря с нея, с открития мъж с чувство за собствено достойнство, когото виждаше на снимката. Ако утре отлети за Тайланд, каква ли следваща новина трябваше да очаква? Може би баща ѝ щеше да се възстанови отново за ден-два, ами ако... Не можеше да понесе мисълта, че положението му се влошава, докато тя е толкова далеч оттук.

Мислите ѝ бяха съсредоточени върху острова — върху слънцето и върху Лука — но най-вече върху фотографския проект, по който работеше. Искеше да стане добър, да го изложи, а човекът, който най-много искаше да го види, беше баща ѝ. Той подхранваше амбициите ѝ от самото начало, той ѝ купи първия фотоапарат, помогна ѝ да си направи стая за проявяване на филмите. Тя искаше той да разбере, че усилията му не са били напразни, да се гордее с нея.

Ако заминеше обаче, нямаше да може да му помогне в момента, прободете я гузна мисъл. За да се оправи, сега той имаше нужда от подкрепата на онези, които го обичаха. Имаше нужда да види, че

семейството му е готово да му помогне и че всички те щяха да положат заедно усилия, за да опазят спомена за Вивиен жив.

Имоджен се сети за обещанията, които бе дала на Лука. Всичко беше готово, за да напусне Англия още на другия ден, ако пожелаеше.

Татко ѝ обаче винаги беше поставял нея и Анна на първо място от момента на раждането им. Как можеше Имоджен да си тръгне сега, когато той имаше нужда от нея?

Звънецът на входната врата прекъсна мислите ѝ. Тя видя високия силует на Анна през цветното стъкло на вратата.

— Влизай — подкани я тя и я въведе във всекидневната.

— За какво беше цялото това бързане? — попита я сестра ѝ и седна във фотьойла.

— Не мога да го направя — обяви Имоджен.

— Не можеш да направиш какво? — попита Анна, като пусна чантата си на земята и започна да разтрива слепоочията си. — Днес в службата беше кошмар, Имо. Нямам сили да разгадавам загадки.

— Не мога да се върна в Тайланд точно сега и не можем да продадем магазина — заяви Имоджен, която все още стоеше права и изпита прилив на енергия от решението си. — Определено не и на Франсоаз. Но може би изобщо на никого.

— Хубаво — каза Анна бавно. — Добре ли си, Имо? Изглеждаш ми малко напрегната.

— Нима можем да разбием сърцето на татко отново? — попита Имоджен, като закрачи напред-назад по тъмните дъски на пода. — Той има нужда от нас.

— Сърцето на татко ли... — Анна вдигна ръка до челото си. — За какво говориш? И не можеш ли да седнеш, докато поговорим за това? Завива ми се свят.

— Извинявай. — Имоджен седна на самия край на дивана. — Просто... днес видях татко, Анна. Е, всъщност не го видях точно. В ужасно състояние е. Отказа да разговаря с мен и е разбил част от скулптурите в студиото си.

— Божичко, наистина ли? — възкликна Анна с широко отворени очи. — Той изобщо не постъпва така. Какво става, за бога?

— Изглежда Франсоаз притиска Мартин да продадат къщата — каза Имоджен, посочвайки стените на къщата, в която баща им беше прекарал детството си. — Което е напълно разбираемо, като се има

предвид данък наследство и какво ли още не... но те искат да я продадат на предприемачи, които ще я съборят, и едва са изчакали седмица, преди да кажат на татко.

— Тази жена... — промълви Анна, клатейки глава. — Знам, че се предполага да е част от семейството, но никога не се държала като такава. Мартин никога нямаше да го направи, ако не беше женен.

— Е, там не можем нищо да променим. Но можем да променим *това*.

Тя взе албума със снимки от малката масичка и обърна на страницата със снимката на „Залез 99“ в деня на откриването му.

— Виж тук, Анна — посочи Имоджен. — Това е „Залез 99“ през годините. Ето снимка от шейсетте години, това откън е паркираният мотоциклет на татко... виж му само косата! А и онази табела, която са имали, е била страхотна с букви в оранжево и розово, нали?

Анна се усмихна.

— Прекрасно е. Но не разбирам как...

— Магазинът тогава е бил вторият му дом — обясни Имоджен. — Знаеш как винаги говореше за него. Не можем да оставим тази последна част от наследството на баба Вив да изчезне. Не и без да се опитаме преди това.

— Да не би да мислиш за онова, за което предполагам? — попита Анна колебливо.

— Представи си, че успеем да му върнем дните на славата — засия Имоджен. — Заради татко. Заради баба Вив.

Анна помълча за миг.

— Не знам — каза. — Доста е неочаквано. Ангажиментът е огромен.

— Какъв беше онзи цитат, с който винаги ни излизаше баба? — попита Имоджен. — От „Алиса в страната на чудесата“... „И да ти кажа, случва ми се понякога да повярвам в цели шест невъзможни неща още преди закуска.“ Анна, промених решението си, време е да повярваме в някои невъзможни неща. Мисля, че трябва да пробваме.

— След днешния ден в службата ми звучи много примамливо — усмихна се сестра й. — Предполагам, че наистина можем да го направим, нали?

Имоджен кимна.

— Защо не?

Поседяха минута в мълчание, докато решението, което бяха взели заедно, не се запечата в съзнанието им.

— Но... — трепна Анна, — мислех си, че искаш да се върнеш обратно на острова?

— Искам — призна Имоджен. — Наистина искам. Но ми се струва неправилно да се върна точно сега, когато татко е в такова състояние. Мога да остана достатъчно дълго, за да ти помогна да задвижиш нещата и да намерим добра помощничка, която да ме замести.

— И после ще се върнеш ли?

— Да. Билетът ми е валиден още шест месеца, ще трябва малко да доплатя, за да ми сменят датата.

— Ами онова момче, с което си там, Лука?

Имоджен докосна огърлицата от зъб на акула около врата си при спомена за него.

— Ще му кажа. Не знам как ще реагира. Но имам чувството, че точно в момента семейството ми е на първо място.

Имоджен набра номера на мобилния телефон на Лука и чу чуждестранния сигнал за набиране. Докато чакаше той да вдигне, сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите.

— Имо — проговори той малко сънено.

Тя хвърли поглед на стенния часовник на Вивиен. По дяволите, там трябва да е среднощ, беше забравила съвсем за часовата разлика.

— Здравей, Лука — каза тя.

— Вече си почти у дома — промърмори той сънено.

Думите, които искаше да му каже, заседнаха в гърлото ѝ.

— Всичко е готово... момчетата от „Комодо“ са ни запазили място за партито в четвъртък вечер и аз съм поканил Сантиана, Дейви и всичките ти приятели — гмуркачи.

— Благодаря ти — промълви Имоджен, прегърбена от вината за онова, което трябваше да изрече. — Но всъщност това е причината, поради която ти звъня. Знаем, че трябваше утре да летя, но така се получи, че не мога да се върна точно сега.

— Шегуваш ли се? — попита Лука, разсънил се напълно.

— Налага се да оправя някои семейни неща тук. Важно е.

— А аз... аз какво съм, Имоджен? Господи, знаех, че ще направиш нещо такова. За колко време става дума?

— Не мога да искам от теб да ме чакаш...

— За колко време става дума?

— Четири, може би пет месеца — призна тя. — Ще се върна през септември със сигурност.

— Септември. Сериозно ли говориш?

— Можеш винаги... да дойдеш тук на гости. Ако искаш — предложи тя, осъзнавайки в мига, в който го каза, колко малко вероятно бе това.

— Добре — съгласи се Лука и Имоджен долови обидата в гласа му. — Слушай, трябва да обмисля всичко това. Не знам на коя от приказките ти мога да вярвам точно в момента.

ГЛАВА ШЕСТА

— Ето — каза Джон следващия петък, като подаде на Анна чая в любимата ѝ чаша с флорални шарки.

Тя притегли увитите си със завивката крака към себе си и стисна чашата в ръце, отпивайки глътка.

— Благодаря ти — усмихна се тя. — Имам нужда малко да се ободря, за да съм готова за днешния ден.

Джон седна до нея на леглото, докато закопчаваше копчетата на бялата си риза.

— Гледаш съвсем сериозно на това, нали? — попита и зелените му очи срещнаха нейните. — Всичко стана толкова бързо. В понеделник вечер за пръв път чух за това и оттогава почти не съм те виждал, докато вие с Имоджен обсъждахте вашия бизнесплан всяка вечер.

— На мен ли го казваш — въздъхна Анна. — Аз самата не съм сигурна дали всичко това не е просто фантасмагория или е реална възможност да започнем собствен бизнес. Знам само, че трябва да разберем.

Главата ѝ все още не се беше прояснила от късното лягане — двете с Имоджен стояха до три през нощта да изпипват подробностите.

— Днешният ден ще ни даде по-точна представа — каза тя. — Консултантката по малък бизнес наистина ни помогна, когато поговорихме с нея в сряда, а след като днес можем да ѝ покажем повече, би трябвало да ни помогне да изясним нещата.

— Ами успех с начинанието — пожела ѝ Джон и я целуна по носа. — Приятно е да те виждам толкова запалена по нещо, въпреки че не мога да разбера съвсем защо се отказваш от сигурната си работа. Изглежда, че трябва да доведеш тази идея докрай.

— Риск няма... поне не сега — увери го Анна. — Ако нищо не стане, все още ще мога да се върна на работа. Още не съм казала нищо на никого в офиса. На шефа си казах, че си вземам почивен ден, за да свърша някои изостанали работи вкъщи.

— Това е добре. Все пак оставя някои възможности. Какво мислят родителите ти?

— Развълнувани са. Очевидно на татко не му е безразлично. Мама каза, че новината как ще се опитаме да стопанисваме магазина, го е накарала да ѝ отвори вратата.

— Нали не мислиш, че надеждите му са напразни? — попита Джон, докато оправяше възела на вратовръзката си. — Не искам да ти внушавам негативни мисли, но ми се струва, че състоянието му е доста нестабилно.

— Той знае, че сме едва в началото. Но най-важното е, че у него се забелязва известно подобрение, въпреки че отказва да отиде при личния си лекар. Наистина се тревожим. Никога не е бил такъв, а мама, колкото и да го обича, не разбира много от емоции.

— Сигурно е много трудно — заяви Джон, — независимо от възрастта. Не мога да си представя да изгубя родител, с когото да съм бил толкова близък.

— Знам — съгласи се Анна. — Ние с Имоджен все се оплакваме от мама, но без нея сме загубени. Винаги е присъствала в живота ни, и то стабилно. Понякога вбесяващо, но стабилно.

— Това е важно — добави Джон.

Анна усети, че е разсеян, погледна будилника си и видя, че му е време да тръгва за работа. Той взе куфарчето си.

— Надявам се днес всичко да върви наистина добре — пожела ѝ той и се наведе да я целуне. — Обади ми се.

— Благодаря, ще се обадя — усмихна се Анна и навлече халата си. — А сега трябва да събудя потенциалната си бизнеспартньорка.

След като Джон излезе, тя почука по вратата на свободната стая.

— Имо — повика я Анна, отвори внимателно вратата и надникна вътре. — Трябва да тръгнем до половин час.

Имоджен простена тихо, а после отвори очи.

— Вече сутрин ли е? Кълна се, че току-що си легнахме.

— Боя се, че не. Часът е осем. А имаме среща с консултантката в девет, така че трябва да се размърдаш. Можеш да облечеш нещо мое, ако искаш — продължи тя. — Аз смятам да сложа костюма с панталон... черния. Може би трябва да сме елегантни, за да направим добро впечатление.

Имоджен сбърчи нос.

— Хайде — подкани Анна. — Става дума за една среща... и само си представи, че ако подхванем тази работа, всеки ден ще можеш да ходиш на работа с джинси.

Имоджен отметна завивката.

— Добре, убеди ме. А бизнеспланът?

— Той е на моя айпад, но имам и разпечатки, за да можем да й оставим копие.

— Малко ми е нервно — призна Имоджен, седнала по пижама на края на леглото.

— И на мен — каза Анна. Стомахът й така се беше свил, че тя едва успя да си преглътне чая. — Но може би пък това е добре.

След срещата в строителното дружество Анна и Имоджен излязоха на улицата, примигвайки срещу утринното слънце.

— Кафе? — предложи Анна.

— Разбира се. Трябва ми минутка, за да осмисля всичко.

— Тя май реагира положително, нали?

— И аз така си мисля — отвърна Имоджен и отвори вратата на кафенето.

— Ами ние й го представихме изумително... „Издържан в ретро стил магазин за сладолед гурме, с възхитителни на вкус сладоледи.“

— Доста се поизхвърлихме в това отношение, нали?

— Донякъде — призна Анна, докато четеше дъската с менюто над тезгяха. — Но според думите й, можем да осъществим всичко това. Парите от баба Вив май ще са достатъчни да открием и стопанисваме магазина поне през следващите три месеца. Така че имаме известно време да усъвършенстваме уменията си, да привлечем клиенти, да уредим нещата с хигиенно-здравните власти и безопасността. Това изглежда осъществимо, нали?

— Да, така мисля. Но първо имам нужда от малко кофеин.

— Ти какво ще пиеш?

— Капучино, моля.

— Едно капучино и едно айскафе — поръча Анна на младежа зад тезгяха. — Да се качим ли на терасата на покрива, Имо? Времето днес е чудесно. Пролетта май наистина вече е дошла.

— Да се качим.

Те изкачиха стъпалата с кафетата в ръце и излязоха на дървената тераса. Виждаше се целия Брайтън, от Павилиън до кея, помежду им с плетеница от бели къщички в джорджиански стил.

— Понякога ми се струва, че няма по-хубаво място за живеене — замислено произнесе Анна, като се огледа. — И представи си само, можем да ставаме всяка сутрин, за да управляваме собствения си магазин за сладолед.

— Така, както го представяш, звучи добре.

— Знам. Не мога да си спомня кога за последен път съм се вълнувала толкова заради нещо. Ще го направя. Ще си подам молбата за напускане в понеделник.

— Наистина ли?

— Да. Няма по-добър момент от сегашния, нали? Може би идеята изглежда налудничава, но искам да ѝ дам шанс... и, честно казано, не мога да си представя да работя още седем години в онзи офис.

— Как мислиш, че ще реагира шефът ти?

Анна се позамисли.

— Не знам. Един колега напусна наскоро и те го пуснаха още през периода за предизвестие. Надявам се да постъпят така и с мен... има толкова много безработни тук, че едва ли ще им трябва много време да намерят някого да ме замести. Във всеки случай, това си е техен проблем.

— Гордея се с теб — каза Имоджен.

— Мисля, че и аз малко се гордея със себе си — разсмя се Анна. — Обикновено не постъпвам така.

— Та откъде започваме?

— Знам, че не сме го посочили точно така в бизнесплана си, но какво ще кажеш да започнем полека, докато се обучаваме? — предложи Анна. — В началото, първите няколко седмици, можем да въртим магазина като ретро сладоледова лавка, с готови продукти. За да опознаят хората мястото и нас, после бавно ще въведем сладоледовия си асортимент.

— Ретро сладоледи — каза Имоджен. — Като онези на клечка?

— Точно така. И онези огромни розови сладоледи във формата на крака... спомняш ли си ги, на дъното имаха дъвка? Учениците ще

си паднат по тях, пък и всеки е податлив на носталгия. Родителите ще могат да споделят любимите сладоледи с децата си.

Имоджен поразмисли.

— Идеята ми харесва — усмихна се тя. — Да предложим на хората спомен от детството им.

— Страхотно. Трябва да огледаме снабдителите тази вечер. Сигурна съм, че тези неща все още някой ги произвежда и ще можем да ги закупим евтино на едро.

— Това ще е хубав и простичък начин да привлечем вниманието към магазина — кимна Имоджен. — И ще ни даде малко време да се съсредоточим върху обновяването му. Като заговорихме за това, преди да направим каквото и да било друго, има нещо, което трябва да обсъдим. Нещо много важно.

— Така ли? — отвърна Анна.

— Мисля, че имаме нужда от ново име за това ново начало, нали?

— Предполагам. Но няма да заличаваме „Залез 99“ напълно, нали? Баба Вив винаги ще бъде част от магазина.

— Точно така. Защо тогава не кръстим магазина на нея?

— „При Вивиен“ ли? — Анна опита името на вкус. — Харесва ми. Но ще знаят ли хората какво да очакват?

— „Магазинът за сладолед при Вивиен“? — предложи Имоджен. — Не, нещо липсва. — Тя огледа терасата за вдъхновение, а после погледна синьото небе, ширнало се над тях. — Без да ти звучи твърде набожно, но не ти ли се струва понякога, че баба Вив сякаш бди над нас?

— Да — отвърна Анна. — Затова съм донякъде толкова нервна да не оплескам нещата — разсмя се тя.

— Е, тогава какво ще кажеш за „Божественият магазин за сладолед при Вивиен“?

— Харесва ми — съгласи се Анна. — Идеално е.

Една събота, след около седмица, повели Хепбърн на каишка, Анна и Имоджен се приготвиха да освежат магазина. Натоварени с кутии бяла, розова и кремава боя от местната железария, те се запътиха към магазина, готови за работа. В понеделник шефът на Анна прие

новината изненадващо спокойно и се съгласи да намали срока ѝ за предизвестие, при условие че приключи някои от проектите си на хонорар. Така че засега тя имаше време да се съсредоточи върху магазина за сладолед.

Докато Анна, облечена с гащеризон и гумени ръкавици, чистеше кухненската част на магазина до блясък, хитовете на „Мотаун“ гърмяха по малкото радио.

„Любовта не се дава лесно... това е игра на даване и вземане...“ Радиото на Вивиен беше все така настроено на местната станция „Златни стари мелодии FM“, която въртеше хитове от шейсетте и седемдесетте години на миналия век. Те решиха да не сменят станцията.

Мелодиите им връщаха спомена за баба им, която ведро си тананикаше хитовете на женските групи. Хепбърн надничаше от едно сепаре.

Имоджен беше донесла албума със снимки на Вивиен и го отвори да го покаже на сестра си.

— За вдъхновение — каза тя. — Тези снимки от откриването на магазина от баба Вив и дядо Стенли през петдесетте години на миналия век са идеални. Можем да използваме оригиналното оборудване, с което разполагаме... а останалото би трябвало да можем лесно да наподобим.

Анна се изправи с гъба в ръка.

— Баба винаги изглеждаше толкова бляскава, нали? — попита тя, разглеждайки снимката на Вивиен зад тезгяха на „Залез 99“. — Бе винаги с прическа и носеше онези ушити по поръчка рокли.

— Мен трудно можеш да ме накараш дори да използвам сешоар през повечето време — заяви Имоджен. — Но при нея това, като че ли не изискваше усилия.

— Ден след ден, въпреки че работеше по шест дни в седмицата.

— Изумително — добави Имоджен. — Надявам се двете да го стопанисваме толкова добре, колкото тя самата. Наистина беше всеотдайна.

— Когато дядо Стенли почина, тя отвори магазина на следващия ден. Спомняш ли си? Тогава бяхме още деца, но аз помня как татко се опита да я накара да си вземе няколко почивни дни. Тя обаче настояваше, че единствено работата в магазина я държи във форма.

Стъклената врата изскърца и прекъсна разговора им.

Те се обърнаха и видяха жена на около петдесет, облечена в палто с качулка, с посивяла коса, вързана на стегната конска опашка. Анна позна лицето, но не можа да си спомни откъде.

— Здравейте — поздрави жената. — Надявам се, че нямате нищо против, че се отбих, но ви видях да работите. Вие трябва да сте внучките на Вивиен. Дочух, че може би ще поемете магазина.

Тя влезе и протегна ръка на Анна.

— Аз съм Сю — представи се тя.

Анна вдигна ръка в жълта гумена ръкавица и се усмихна извинително.

— Здравей, Сю. Аз съм Анна, а това е сестра ми Имоджен.

— Здравей — поздрави Имоджен малко по-хладно. — Правим пролетно почистване на магазина. Той май наистина имаше нужда от това.

Сю се намръщи и, усетила напрежението, Анна се опита да я разведри.

— Баба ни разказа за теб, спомена колко е благодарна, че ѝ помагаш. Тук ли живееш?

— В Хоув, недалеч от къщата на баба ви. Идвах тук от малка, така че мечтата ми се сбъдна, когато Вивиен ми предложи работата. Каза, че ѝ трябвал помощник. Идваше ѝ в повече.

— Щеше ми се само да го беше осъзнала малко по-рано — кимна Анна.

— Да. Стана ни много мъчно, като научихме — каза Сю.

Замълчаха за миг.

— Предполагам, че вие двете ще имате нужда от помощ? — попита Сю. — Мога да ви покажа как с баба ви действахме тук.

Анна се поколеба.

— Е, може би ще имаме нужда. Благодаря, че се отби, Сю. Искаш ли да оставиш телефонния си номер, за да се свържем с теб, когато наближи откриването?

— Номерът ми е в бележника с адресите — усмихна се Сю, посочвайки черния тефтер на тезгяха. — Но повечето дни минавам оттук, така че ще се отбия пак, да видя как я карате.

— Ще поддържаме връзка — каза Имоджен.

Сю се обърна и излезе.

— Анна — Имоджен завъртя очи, — много си добричка. Няма да станеш сваятна бизнездама по този начин.

— Баба Вив казваше, че на Сю й е било доста трудно напоследък — спомена Анна.

— Съжалявам да го чуя, но ние не сме благотворителна организация, Анна. Имаме шанс за ново начало. А ако наемем отново тази жена, мога да ти кажа, че ще го пропилеем.

— Баба трябва да е имала някаква причина да я наеме — възрази Анна в опит да оправдае Сю.

— Да, тя беше вечната защитничка на експлоатираните. Всички знаем това. Във всеки случай — Имоджен смени темата, — това не изглежда толкова зле отблизо. — Тя посочи шахматния под. — Би трябвало да се излъска идеално.

— Съгласна съм. Изглежда оригинално и не съм сигурна, че така или иначе бихме могли да си позволим нови плочки, не и след цялата тази боя, която купихме. Сега ще извадя парцала.

Анна наля кофа с гореща вода и добави сапун. Хепбърн заснова между краката й и тя се наведе да го почеше зад ухото.

— Заобичвам го все повече, знаеш ли.

— Не е толкова лош — съгласи се Имоджен. — За куче.

Анна натопи парцала в сапунената вода и се зае да мие пода. Хепбърн скачаше върху парцала и го гонеше с лай, а тя миеше плочките, докато бялото блесна изпод мръсотията.

— Струва ми се, че мястото му е тук. Създава ми усещане за дом.

— Е, въпреки всичко, мисля, че ще е по-добре да го държим далеч от кухнята, когато я посещават инспектори по хигиената.

— Какво мислиш? — провикна се Имоджен от паянтовата дървена стълба, на която се беше качила. Работеха вече три часа и тя украсяваше с кремаво бие горната част на белите стени. — Видях го в една от програмите по декориране на дома.

— На мен ми харесва — заяви Анна и остави една стара електрическа крушка на плота. С новите, по-ярки крушки, които беше инсталирала, помещението изглеждаше много по-ведро. — Не е ли време да пийнем чай?

Имоджен кимна. Анна извади пакет бисквити с яйчен крем от чантата си и включи чайника.

— Поръчах три типа машини за сладолед онлайн тази сутрин — каза тя. — Те са съвсем обикновени, но за начало би трябвало да ни свършат работа.

— Страхотно — одобри Имоджен, ровейки в един от шкафовете, докато не намери кутия с пакетчета чай. — Нямам представа какво ще правим с тях, но това е част от забавлението, нали?

— Точно така. Ще ги доставят в началото на другата седмица, така че скоро ще започнем да експериментираме.

Анна извади чаши от шкафа, а после се спря.

— Дали да не поканим някой от съседните магазини да пие с нас чай? Вече познавам Иви и тя е наистина приятна.

— Разбира се, защо не?

— Окей, идвам след минутка.

Анна излезе от магазина на Вивиен и отиде в магазинчето за сувенири на Иви.

Влезе и видя приятелката на баба си зад стелажите с кофички, лопатки и надуваеми играчки.

— Здравейте — провикна се тя.

Иви беше горе-долу на същата възраст като баба ѝ, над седемдесет, но вместо роклите с широки поли и престилката, които бяха търговската марка на баба ѝ, тя беше облечена с чифт джинси и карирана вталена риза, а боядисаната ѝ в розово коса беше вдигната на хлабав кок. Тя като че ли не позна Анна.

— Вие сте Иви, нали? — попита Анна, заобикаляйки една надуваема риба и се приближи до тезгяха. — Аз съм Анна, внучката на Вивиен. Ние със сестра ми току-що поехме магазина за сладолед.

— Анна. О, разбира се. Здравей — усмихна се Иви. — Вече си спомних коя си. Вивиен винаги се надяваше, че вие двете ще можете да поемете магазина от нея някой ден. Макар че на всички ни се искаше да не беше толкова скоро.

— Така е — промълви Анна.

— Щях да дойда на погребението, само че... — Гласът ѝ заглъхна за миг. — Ами имам толкова много работа около магазинчето.

— Имате ли време за чаша чай? — каза Анна. — Имаме и бисквити.

Иви се усмихна.

— Прочетохте ми мислите. Ще сложа табелката „Затворено“, но когато не съм тук, повечето от клиентите ми знаят, че ще ме намерят в магазина за сладолед.

Анна се усмихна.

— Чудесно. Ще се запознаете и със сестра ми.

Двете се върнаха заедно в магазина и Анна отвори вратата, за да пусне Иви пред себе си.

— Виж ти — възкликна Иви, като огледа помещението. — Изглежда много по-добре.

— Заварихме ужасна мръсотия, когато пристигнахме — обади се Имоджен и излезе иззад тезгяха. — Здравейте, между другото, аз съм Имоджен.

— Иви. — Възрастната жена разтърси ръката на Имоджен. — Драго ми е да се запознаем. Трябва да ви кажа, че доста се чудих дали баба ви е взела правилното решение, когато назначи Сю, но нали знаете как обичаше да вижда само доброто у хората. Никога не съм видяла Сю да си мръдне пръста, докато беше тук.

— И ние останахме със същото впечатление — съгласи се Имоджен, като хвърли на сестра си назидателен поглед.

— Познавахте баба си, тя никога не спираше. Откакто обаче Сю пое нещата от нея, като че ли нищо не вървеше както трябва... не че не беше заета, ама се занимаваше с кръстословици, sudoku, с разговори по телефона...

— Мляко и захар? — попита Анна.

— И двете, моля — отвърна Иви. — О, бисквити с яйчен крем — каза тя и посегна да си вземе една. — Любимите ми.

— Иви — каза Имоджен, като я погледна въпросително. — Ще ви задам странен въпрос, да сте участвали някога в надбягване по двойки с вързани крака?

— Да, веднъж. Защо питате? — усмихна се Иви.

Имоджен извади фотоалбума на Вивиен изпод тезгяха и го донесе.

— Открих тази изрезка от вестник в албума, който ни остави баба. — Тя го разлисти и го отвори на въпросната страница. — Снимката е от 1989 година. „Благотворителна кампания — собствениците на местните магазинчета печелят плажното надбягване по двойки с вързани крака“, прочете тя.

— Беше голям майтап — заяви Иви, поглеждайки на снимката, където те двете с Вивиен усмихнати и прегърнати през кръста гордо показваха медалите си. — Забавлявахме се страхотно, аз и баба ви. Тук е ужасно скучно без нея. Преди да отворим магазините, ходехме да плуваме всяка сутрин. Разказвала ли ви е за това?

— О, да — отвърна Анна. — Тя обожаваше плуването. Нямам представа как сте го правели — водата сигурно е ледена.

— Жилави старици сме — допълни Иви. — Все още ходя да плувам сама.

— Ами, впечатлена съм — призна Анна.

— Хубаво е, че отново имам съседни — продължи Иви. — Чакам с нетърпение този магазин да си върне старата слава.

— Ще направим всичко по силите си — увери я Имоджен.

Вечерта Анна излезе изпод душа, измила старателно следите от целодневната си работа. Отне ѝ дълго време да отмие мръсотията от магазина от ръцете, лицето и изпод ноктите си.

— Ела тук — подкани я Имоджен. — Все още имаш пръски боя в косата.

Тя дръпна кичур от косата ѝ, изцапан с боя, и Анна изписка в знак на протест.

— Остави я и по-добре извади бутилка вино. Мисля, че сме го заслужили — предложи Анна.

— Абсолютно съм съгласна. — Имоджен избра бутилка от най-хубавото вино на Анна и го отвори.

Ако имаше вечер, в която да си заслужава да отворят бутилка скъпо вино, помисли си Анна, то това беше тази, след първия им ден на съвместна работа по подготовката на магазина. Имоджен наля щедро в две чаши и подаде едната на сестра си.

— Знам, че едва сме започнали, но кога мислиш, че ще можем да отворим? — попита Имоджен.

Ана погледна календара.

— Какво ще кажеш за първата събота на май? Дотогава има почти три седмици. Можем да докараме мама и татко, да им покажем магазина.

— Страхотно — одобри Имоджен. — Толкова се радвам, че татко ще го види.

— Да си чула нещо ново за него?

— Люшка се емоционално, казва мама. Все още е много затворен и изобщо не иска да говори за баба.

— Ами приятелите му? Идвал ли е някой да го види?

— Очевидно той отказва посетители. Но съм сигурна, че идването му дотук ще е добре за него. Мама казва, че се радва да научава как движим нещата.

— Чудесно. Мисля, че откриването на магазина ще е точно онова, което ще го измъкне от депресията.

В понеделник сутрин Анна скочи при звука на будилника на Джон, като мислено се напегна за поредния работен ден.

После я заля вълна на облекчение и възбуда. *Не трябваше да ходи в офиса!*

— Днес започва новият ти живот — напомни ѝ Джон, като я целуна нежно по голото рамо.

— Никога не съм си мислела, че мога да кажа подобно нещо за работата си — заговори Анна, разтривайки сънено очи. — Но знаеш ли какво? Нямам търпение да започна.

Джон се усмихна и бавно се изправи.

— Късмет, скъпа — пожела ѝ той и грабна една кърпа.

Тя чу как потече горещата вода и отиде в кухнята, за да направи кафе за себе си и за Имоджен. Отвори вратата на другата стая и подаде на сънената Имоджен голяма тюркоазена чаша.

— Ето. Готова ли си да започнем?

— Отново се гмурках насън — сподели Имоджен доволно, разтривайки очи. — Сред риби клоуни и скатове. Боже, какви цветове!

— Хайде, сънливке — подкачи я Анна, — днес нямаме време за това. Има още толкова работа в магазина.

Имоджен бавно седна в леглото и Анна ѝ показа списъка с останалите задачи, които беше направила.

— А, и попроучих някои неща в мрежата, след като ти си легна — продължи тя. — Намерих добри снабдители на ретро сладолед на клечка и още един на газирани напитки. Ако имаме късмет, ще

направим откриването в началото на май, както решихме, при положение че дотогава сме оправили интериора.

— Божичко, чака ни много работа, нали? — възкликна Имоджен, поглеждайки списъка.

— Нали решихме да поемем предизвикателството.

— Да, знам — каза Имоджен. — А, ето че си забравила нещо. Ще трябва да се обадим на Сю и да ѝ кажем, че я освобождаваме.

— Ох — изпъшка Анна. — Права си. Това не е нещо, което очаквам с нетърпение.

— Знам, нито пък аз. Но откъдето и да погледнеш, тя е ангажимент... а ние така или иначе засега не можем да си позволим да държим персонал. Просто ще сме честни с нея — каза Имоджен, сбръчквайки нос. — Всичко ще е наред.

До обяд фризерите и шкафовете бяха чисти и лъснати, и сестрите решиха, че магазинът изглежда много добре.

Анна и Имоджен огледаха отново списъка със задачи, където следващата по ред незачертана задача беше „Да се обадим на Сю“.

— Да хвърлим ези-тура? — предложи плахо Анна.

— Май вече е малко късно за това — каза Имоджен и кимна към вратата, през която влизаше Сю.

— Сю — започна Анна, като издиша бавно. — Здравей. Колко мило да се отбиеш отново.

— Е, не ми се обадохте и реших, че трябва да дойда — заяви тя леко раздражено.

— Работата е там... — подхвана Анна. Смелостта ѝ се изпари.

— Съжалявам, Сю — продължи Имоджен по-уверено. — Но се боя, че не можем да те назначим отново. Знам, че си помогнала много на баба, но сега сме две и планираме да въртим магазина самостоятелно.

— Уволнявате ли ме? — попита Сю шокирано.

— Е, не точно — опита се да тушира нещата Анна. — Но се боя, че няма да можем да ти предложим работа в „При Вивиен“. Ще ти дадем, разбира се, месец платен отпуск като предизвестие.

— Баба ви щеше да е ужасена — каза Сю.

Анна се помъчи да намери думи, с които да ѝ отговори.

— Е, късмет — добави Сю. — Ще имате нужда от него. След което се завъртя и напусна магазина.

Когато вратата се затръшна, Анна се обърна към сестра си с нервен смях.

— Е, това мина добре.

Имоджен се засмя и Анна се закиска подире ѝ.

— О, боже — каза Анна, като се хвана за тезгяха. — Беше ужасно.

— Тя е ужасна — отвърна Имоджен. — По-добре, че го направихме сега, отколкото да го отлагаме.

— Предполагам — съгласи се Анна.

— Ново начало — добави Имоджен.

— Въпреки това се чувствам зле.

— Недей. И официално сменям темата. Открих едни фантастични местни производители на табели, които правят по поръчка шрифтове от петдесетте години на миналия век, които са особено подходящи за новата ни табела. Ето, ще ти покажа.

Тя отиде при лаптопа и показа на сестра си страницата на компанията.

Анна разгледа красивите шрифтове и веднага разбра, че са идеални за магазина.

— Поразително — възхити се тя, докато разглеждаше галерията със снимки и премина на страницата с цените. — Обаче не са евтини, нали? — попита по-предпазливо.

После хвърли поглед към счетоводната книга, но реши да не я отваря. Баба им беше оставила пари да започнат бизнеса, а една привлекателна табела бе жизненоважна, ако искаха успешно да сменят имиджа на мястото.

— Хайде да я поръчаме.

— Ето че дойде ред и на втория етап на „Великия сладолодов проект на сестри Макавой“ — обяви Имоджен в края на седмицата в апартамента на Анна.

— Оборудване — ГОТОВО! — каза Анна и извади машините за сладолед от кутиите им, а после измъкна и един термометър.

Имоджен го погледна с подозрение.

— Какво, за бога, е това нещо? — попита тя.

— Четох някъде, че е по-безопасно, ако се използват — обясни Анна, като вдигна термометъра към светлината. — Така че купих един заедно с миксерите.

— Дали ще ни трябва повече от един опит да овладеем всичко това?

— Всичко ще е наред — увери я Анна, развълнувана от предстоящото готвене. — Ще видиш.

Работиха заедно целия следобед и вечерта — смесваха, загряваха и бъркаха, изгубили абсолютно представа за времето, съсредоточили цялото си внимание върху сладолодовите си изделия. Току-що привършваха партида боровинков сладолед, когато чуха как Джон завъртя ключа в ключалката на входната врата.

— Ау — възкликна той, като влезе в кухнята и видя бъркотията, сътворена от усилията на Анна и Имоджен. Върху всяка повърхност се мъдреха купи за смесване, а стената беше опръскана със сладолед от първия път, когато бяха препълнили машината. — Какво, за бога...

— Експериментираме — обади се Имоджен, като му предложи купа с един от готовите сладоледи. — Този е боровинков.

— Много е хубав. — Джон кимна и се извърна да включи чайника и да извади своята чаша от шкафа. — Някой да иска чай? — попита.

— Току-що пихме, благодаря. Ама сериозно, Джон, опитай сладоледа — настоя Имоджен и му подаде лъжичка с боровинков сладолед.

Анна поклати глава и даде знак на Имоджен да върне лъжичката.

— Той не е идеалният дегустатор на сладолед.

— Боя се, че не понасям лактоза — обясни Джон, като добави капка соево мляко в чашата си с чай. — А дори и да не бях, опитвам се да остана здрав. Извинявайте. Макар че изглежда възхитително.

— Е, имаш право — съгласи се Имоджен и се обърна към Анна с усмивка. — Значи за нас ще остане повече.

Джон отнесе чая си във всекидневната, а Имоджен изсипа първото от сладолодовите им изделия — гъст ванилов сладолед — в пластмасова кутия за фризер. — Не е зле като за пръв опит.

— Мисля, че днес постигнахме много — отвърна ѝ Анна. После напълни мивката с гореща вода и сапунени мехури.

Докато плакнеше телта за разбиване под струята, смисълът на днешния ден най-сетне започна да стига до съзнанието ѝ. Те правеха, или поне се опитваха да правят онова, за което винаги беше мечтала — да си изкарва хляба от продажба на кулинарни изделия. Щеше да печели пари, да, но се надяваше с това да прави и хората щастливи.

— Джон добре ли е? — прошепна Имоджен на сестра си, след като той излезе от кухнята.

— О, добре е. Понякога има нужда да остане сам, това е.

— Не е заради мен, нали? Обещах, че ще остана само една-две вечери, а все още съм тук и ви се пречкам вече две седмици и половина. Е, не се тревожи — каза Имоджен. — Взех ключовете от къщата на баба Вив. Всъщност мама предложи да се нанесе там за известно време, за да държи нещата под око. Тя мисли, че засега е придумала Франсоаз и Мартин да не я продават на предприемачите, но все още не е сигурна на какво са способни.

— Убедена ли си? Нали знаеш, че си добре дошла тук. Всъщност не обръщай внимание на Джон. Ти си от семейството.

— Всичко е наред — успокои я Имоджен. — Честно. Вече прояви такава щедрост, а и къщата е съвсем наблизко. Ще се пренеса в края на другата седмица.

— Алфи — повика го Анна. Беше изминала седмица и сестрите бяха в апартамента на Анна в навечерието откриването на магазина. — Можеш ли да дойдеш да ни помогнеш? Ние с Имоджен оцветяваме нещо.

Алфи дотърча от стаята си и тръгна подир Анна към всекидневната. Подът беше покрит с вестници, а в средата имаше голям плакат, на който Имоджен довършваше надписа „ОТКРИВАНЕ!“

— Чакай да ти дам престилка — каза Анна и се върна с престилка с детски размери. — Имаме бои и пастели. Мислиш ли, че можеш да ни помогнеш?

— Да! — заяви Алфи, коленичи възбудено и си избра яркочервен пастел, докато Имоджен му завързваше връзките на престилката. — Алфи ще направи буквата А червена.

Той запълни очертанието, натискайки силно пастела.

— Аз пък ще рисувам в синьо — каза Имоджен, взе друг пастел и коленичи до него да оцвети друга буква.

— Това за сладоледа ли е? — попита Алфи Анна, като наведе глава към нея, когато тя клекна до него.

— Това е за магазина, да — усмихна се Анна. — Утре го откриваме.

Джон влезе, привлечен от шума.

— Какво става тук и може ли и аз да участвам?

— Ето, татко — каза Алфи и му подаде четка за рисуване.

— Колкото сме повече, толкова е по-весело — усмихна се Анна. — Този плакат ще го окачим отпред — обясни тя. — Ще е трудно да не го видят, не мислиш ли?

— Изглежда страхотно — съгласи се Джон. — Хваща окото. И вече сте раздали всички листовки, така ли?

— Да — отвърна Имоджен. — Раздавахме всеки ден, така че би трябвало да дойдат достатъчно хора.

— Съжалявам, че ние с Алфи няма да можем да дойдем — обяви Джон с разочаровано изражение на лицето. — Но от доста време сме уговорили тази среща с баба му и дядо му.

— Не се тревожи, напълно те разбирам — успокои го Анна. — И честно казано, сигурно ще се скъсваме от тичане. — Тя се обърна към Алфи. — Значи утре ще ходите в сафари парка заедно с баба и дядо, нали?

Той се изправи в цял ръст и изрева триумфално:

— Лъвовете!

— Май всички ни чака интересен край на седмицата — заключи Имоджен, преминавайки на следващата буква. — Нямам търпение да видя лицата на всички, когато влязат в магазина.

— Ама наистина го правим, нали? — усмихна се Анна на сестра си.

— О, да — разсмя се Имоджен. — Вече нищо не може да ни спре.

ГЛАВА СЕДМА

Най-сетне настъпи денят и всичко беше готово за откриването. Така де, всичко, с изключение на времето, помисли си Имоджен, докато гледаше дъжда, който се стичаше по прозореца на сестра ѝ, а над главата ѝ отекваха силни гръмотевици в небето.

— О, божичко, Анна — възкликна Имоджен, почти залепила нос до стъклото. — Как да продаваме сладолед в такова време?

Тя провери сайта на метеорологичната служба по телефона си. Предричаха, че едни от най-силните гръмотевични бури ще достигнат южното крайбрежие, а както изглеждаше, те вече бяха пристигнали.

Имоджен чу дъжда през нощта, а в ранните часове на утрото той все повече се засилваше. Неспособна да заспи, тя се въртеше в леглото, като се молеше денят на откриването да не се окаже провал.

— Обуй си ботушите, Имоджен — посъветва я Анна, — защото няма начин да го отложим. Оповестили сме откриването навсякъде и не можем да променим решението си заради някакъв дъждец.

— Някакъв дъждец ли? — опъна се сестра ѝ. — Едва ли е някакъв, сестричке. По-скоро прилича на тайфун. Докато си приказваме, Ной сигурно вече е подкарал животните към ковчега.

— Ти си отсъствала от Англия твърде дълго, Имоджен — възрази Анна. — Трябва ти хубава доза от онзи британски дух, който е царял тук по време на бомбардировките. Всичко ще свърши за час-два. Навличай чифт гумени ботуши от шкафа в антрето и да тръгваме.

Облечени в яркожълти дъждобрани, те стигнаха до крайбрежната улица, като отчаяно се мъчеха да удържат чадърите си. Закачиха бързо плаката за откриването, като съзнаваха, че за минути той щеше да се разкашка. Вятърът беше разхвърлял рекламните листовки по земята. След като влязоха в магазина, те включиха осветлението, пуснаха радиаторите и отидоха до витрината, за да надникнат навън.

— Сигурна ли си, че този дъжд ще спре? — попита тъжно Имоджен.

Дъждовните струи се стичаха почти хоризонтално, като прогонваха всичко живо, освен най-упоритите любители на разходки

по плажа и крайбрежната улица.

Телефонът звънна и двете подскочиха.

— Аз ще се обадя — предложи Анна.

— Окей, мамо. Ще се видим след половин час. — Тя върна слушалката обратно на вилката. — Мама тръгва. Татко няма желание да пътува.

Имоджен усети как я бодна разочарование. Обаче, помисли си тя, може би пък е по-добре татко ѝ да не види магазина толкова празен. Ставаше все по-ясно, че единствените хора, осмелили се да дойдат на морския бряг — във водоустойчиви панталони и анораци, повели прилежно кучетата си на разходка, — не бяха излезли, за да си купят сладолед на клечка.

— Дали пък просто да не затворим? — попита Имоджен, като хвърли поглед на купищата сладоледи на клечка във фризерите.

— Разбира се, че не. Все още е рано и съм сигурна, че видях ѝ там късче синьо небе. Ще се изненадаш колко бързо времето може да се промени.

— Обещавах ли? — попита Имоджен, присвивайки очи към хоризонта в опит да се пребори със съмненията си. Облаците бяха тежки и сиви и от време на време някоя мълния осветяваше небето.

— О, момичета — възкликна Джан и изтърси чадъра си навън, преди да влезе. — Какъв ужасен късмет с това време.

Имоджен хвърли поглед на сестра си.

— Наистина ли? — прошепна тя. — Не сме забелязали.

Анна бързо промълви беззвучно „Бъди мила“.

— Благодаря, че дойде, мамо — посрещна я Анна, като отиде при нея, за да вземе мокрото ѝ палто. — Ще го закача на радиатора. Имоджен, ще сложиш ли чайника да кипне?

— Здравей, мамо — поздрави тя и извади чаши. — Е, какво ще кажеш? — Разтвори ръце, показвайки обновления магазин.

— Много е хубаво — призна Джан и прегърна дъщеря си. — Свършили сте чудесна работа. Като се има предвид с колко време и с какви пари разполагаете.

Анна се появи отново.

— Да седнем — предложи тя. — Не е като да сме затрупани с клиенти, както можеш да видиш.

— Толкова жалко. Искам да кажа, че трябваше да ми съобщите. Можехме да направим нещо в агенцията, можехме да... как му викате. — Джан се огледа, подбирайки думите си. — Можехме да се постнем в туйтър. Вече имаме акаунт. Стажантката ни го направи. — Тя се усмихна гордо.

— И ние направихме реклама — обади се Имоджен. Сети се колко часове бяха прекарали с Анна онлайн и застанали на улицата да разговарят с купувачите и да рекламират магазина.

— Е — каза Джан, — това е добре. Но няма да е лошо да се обърнете към професионалисти, само това казвам. Особено ако са от семейството... с намалени такси! — Имоджен я погледна убийствено. — Не се опитвам да ти се налагам, мила. Просто казвам, че можехме да докараме няколко души от Луис тук. Тъжно е да гледаш магазина толкова празен. Не всеки се стряска от малко дъждец.

— Може би следващия път — обеща Анна дипломатично и скочи, като използва изключването на чайника за извинение да се измъкне.

— Значи татко не можа да дойде — започна Имоджен. — Може би е за добре. Като се има предвид как се развиват нещата.

— Искаше да дойде, миличка. Вчера говореше за това. Но тази сутрин... Е, няма значение — Джан поклати глава. — Сега майка ви е тук... това няма ли значение? — Тя се опита да се усмихне, но изражението ѝ беше напрегнато и тъжно.

— Няма нужда да се преструваш, мамо. Ако нещо не е наред, трябва всички да знаем за това — каза Имоджен.

Анна се върна и сложи три чаши на масата.

— Няма нужда обаче да сме мрачни, нали? — каза Джан. — Няма нужда и двамата да се разхождаме насам-натам увесили нос.

— Какво да направим, мамо? — попита Анна. — Може би една от нас може да поговори с него?

— Може да опитате. — Джан сви отчаяно рамене. — Но той... — Думите ѝ заглъхнаха.

— Ти добре ли си? — попита Анна, докосвайки ръката на майка си.

— Не, Анна — озъби се майка ѝ. — Всъщност, не съм. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Направо е ужасно. — Думите ѝ избликнаха, като че ли не можеше повече да ги възпира.

Анна и Имоджен мълчаха смаяно.

— Съжалявам — извини се тя. — Не исках да си го изкарвам на вас. — Сълзите ѝ потекоха по бузите. — Но е ужасно да го гледам такъв. Днес отказа дори да стане от леглото и не ми продумва и дума. Ту си мисля, че е по-добре и имаме някакъв шанс да се върне в нормалното си състояние, ту отново се връща там, откъдето е започнал. Годишнината ни тази седмица мина и замина, без да каже гък. Не че някой от двамата ни имаше желание да направи нещо.

— Сигурна съм, че постепенно... — започна Анна. — Не е минало чак толкова много време.

— Може и така да стане — каза Джан. — Но гарантирам, че нямаше да говорите така, ако живеехте у нас всеки ден. Знам, че не е негова вина, знам. И искам да го подкрепя. Но не мога. Той е силният... Том е моята опора. Винаги е бил. Не знам как аз да бъда неговата опора.

Майка им постоя един час, а после се извини и си тръгне с все още зачервени от сълзите очи. Малко след това млад, около трийсетгодишен мъж с мокра от дъжда тъмноруса коса, провря глава през вратата.

— Здравейте — поздрави той със сърдечна усмивка. — Как я карате?

На Имоджен ѝ олекна на сърцето. Дали пък това не беше първият им клиент?

— Аз съм Фин — представи се той и влезе в магазина. По миглите и краищата на косата му се стичаха капки дъжд, които капеха по суитчъра му с качулка. Държеше в ръка две пластмасови чаши. — Държа магазина за сърф принадлежности две арки по-надолу.

— О, здравей — опомни се Анна. — Баба ни е споменавала за теб.

— Видях, че откривате днес. Лош късмет с това време, а? — отбеляза той съчувствено.

— Така е — усмихна се тя. — Все още никой не си е купил сладолед.

— Реших, че може би ще поискате да пийнете горещ шоколад? Ние с Анди сварихме за клиентите си, след като се наложи да отменим занятията днес.

И той подаде на всяка по една пластмасова чашка с горещ шоколад.

— Благодаря — каза Имоджен, като отпи от гъстата ароматна течност. — Хубав е. — Тя изтри шоколадовите мустаци, които усети на горната си устна.

Той огледа празния магазин.

— Сигурен съм, че ще е претърпено с клиенти — отбеляза той окуражително, — когато хората разберат, че отново сте отворили.

— Благодаря — каза Анна искрено. — И ние се надяваме на това. Баба ни е въртяла този магазин с десетилетия... искаме просто да свършим добра работа и да се надяваме, че ще е дори още по-добра. Но предполагам, че ни трябва време — сви рамене тя.

— Точно така — каза Фин. — И повечко слънце няма да навреди. Анна се усмихна.

— Днес всъщност е направо провал — призна тя засрамено.

— Дребен проблем — усмихна се Фин. — Това място ще се препълни, преди да разберете. Баба ви Вивиен винаги караше хората да го чувстват като свой дом. Тя беше наистина чудесна жена. Аз бях на погребението, но не ви видях двете... и нищо чудно, цял Брайтън беше дошъл. Тя липсва много на всички ни, особено на Иви, разбира се. И клиентите ни я обичаха много... винаги прескачаха за по един сладолед, ако сърфът беше слаб.

— Като стана дума за сладолед — сети се Анна, — къде ми е възпитанието? Дали ще мога да ви съблазня с една „Голяма стъпка“? — Тя извади от фризера гигантски розов сладолед във формата на стъпало и му го предложи.

— Засега няма нужда — благодари Фин. — Все още гледам да се стопля. Но тези сладоледи са страхотни... не съм ги виждал от дете. Сигурен съм, че ще се срещаме доста през следващите месеци. Междувременно — късмет!

По-късно същата вечер, след като затвори магазина, Имоджен извлече саковете си от колата на Джон и ги внесе през входната врата в къщата на баба си.

Влезе в антрето, което бе студено и тихо, а оттам — във всекидневната. Заедно с баща си и чичо си Матрин беше опаковала някои от по-ценните вещи на баба й, но по-голямата част от мебелите си стояха — фотьойлът, диванът, тежкото позлатено огледало над полицата на камината. За пръв път от три седмици Имоджен щеше да си има собствено местенце. Тя внимателно остави фотоапарата и другото оборудване на един от рафтовете във всекидневната.

Отново си провери телефона. Лука не отговаряше на нито едно от текстовите й съобщения с въпрос кога ще си поговорят. Все още обаче имаше шанс да промени решението си и да се съгласи да я почака — тази надежда я крепеше.

Изкачи се по стълбището на просторната викторианска къща на баба си. На първия етаж имаше три стаи, баня и дървено стълбище, което водеше на третия етаж, където имаше още две малки стаи. За момент първият етаж оживя от смях, когато си спомни как играеха тук с Анна — тичаха нагоре-надолу по стълбите и се криеха в шкафовете за одеяла и под леглата. Свикнали с малките размери на тяхната къща, тази постройка им се струваше като замък. Вивиен знаеше, че най-много харесваха двете най-горни стаи, с малката врата, която ги свързваше, така че тя всеки път им приготвяше именно тях.

Имоджен влезе в спалнята на баба си. Том и Мартин не бяха докосвали почти нищо в тази стая и повечето вещи на Вивиен си бяха точно там, където ги беше оставила. На полицата над камината беше сватбената й снимка със Стенли от началото на петдесетте години на миналия век. Вивиен трябва да е била на около двацет години, а Стенли с година-две по-голям. Имоджен взе снимката и се загледа в усмихнатите им лица. Стори й се странно, като си помисли, че вече бе по-възрастна, отколкото Вивиен е била на сватбата си с мъжа, с когото бе прекарала по-голямата част от живота си. Беше романтично и прекрасно, но не и нещо, което Имоджен би си пожелала. Духът й беше неспокоен, може би винаги щеше да си остане такъв. Вярно, че й липсваше Лука, но мисълта да остане на едно място — дори и на острова — само с един човек, оставяйки толкова много неща неизследвани, я караше да изпитва чувство на клаустрофобия.

Тя доближи тоалетната масичка. Брошките на Вивиен все още бяха там, а върху огледалото бяха провесени ярки нанизии от стъклени мъниста. Четката за коса на баба й с инкрустациите от седеф, като че ли чакаше някой да я вземе.

Имоджен хвърли още един поглед из стаята. Не можеше да остане да спи тук, нито пък в някоя от съседните стаи — онези, които толкова често бяха пълни с приятели и посетители. Качи се по второто стълбище към таванските стаи, които те с Анна смятаха за свои. Те изглеждаха както винаги и докато главата на Анна сигурно щеше да опира вече в тавана, Имоджен, която не беше наследила ръста на майка им, се чувстваше добре. Тя седна на леглото и свали обувките си, изморена след дългия и разочароващ ден в магазина. В тази стая щеше да спи тази вечер.

ГЛАВА ОСМА

— Знаеш ли, Имоджен нямаше нужда да се изнася — заговори Джон, докато сортираше дивидитата от колекцията си и изваждаше по-старите, за да ги даде на благотворителните организации. Беше облечен с джинси и сива тениска, току-що обръснат.

— О, всичко е наред — отвърна Анна и седна на дивана. — Тя няма нищо против. Безсмислено е къщата на баба да стои празна. А сега, когато работим заедно по цял ден, може би е добре да си осигурим малко пространство една на друга.

Анна се замисли за първата седмица работа в магазина. Двете положиха всички усилия да поддържат духа си, докато лошото време продължаваше. Най-редовната им посетителка беше Иви, която ги посещаваше в почивките за чай и една възрастна двойка, която идваше да види Хепбърн. За цяла седмица дойдоха само трима истински клиенти.

— Знаеш ли от какво имаш нужда? — попита Джон, като се приближи до дивана, където седеше Анна и седна до нея, а после нежно я погали по косата.

— Нямам представа — призна тя, като се обърна с лице към него и му се усмихна с надежда.

Може би пък Джон щеше да предложи естественото решение — начин да привличат клиенти от топлите им и сухи домове до далечния край на плажа за сладолед. Може и да не можеха да оправят времето, но пък сигурно имаше някакъв рекламен трик, който бяха пропуснали?

— От почивка — заяви Джон, като я целуна леко по врата. — Да се измъкнем някъде за тази събота и неделя?

— Сигурен ли си? — изненада се тя. При нормални обстоятелства щеше да прегърне веднага възможността да прекара малко време насаме с Джон. Но не и сега, когато бяха заложили толкова много в този свой нов бизнес. — Ами магазина... Ами Алфи?

— Родителите на Миа пристигнаха тази седмица и тя помоли да остане при нея, за да може да постои с тях. Така че съботата и неделята

са свободни. И моджен може да наглежда магазина, нали? Ти каза, че почти няма клиенти в момента, нали така?

Вярно беше — и въпреки това, откровените думи на Джон малко я засегнаха.

— Не знам... — подвоуми се Анна.

— Ела с мен тази събота и неделя, Анна. Ще резервирам стая някъде. Ще тръгнем в петък вечер и двата дни ще са на наше разположение. Без магазин за сладолед, без дечица... само ние двамата. Как ти се струва?

— Струва ми се много добре — въздъхна тя и се сгуши в прегръдките му. Колкото и да се радваше на времето, което прекарваше с Алфи, идеята да прекара два дни само с Джон определено я привличаше. — Къде искаш да отидем?

— Нека те изненадам — усмихна се Джон. — Опакойвай си багаж за два дни и бъди в готовност.

* * *

В петък вечер Джон и Анна пътуваха по крайбрежното шосе, а дъждът барабанеше по покрива на колата. Повече от седмица над главите им се трупаха буреносни облаци и нямаше никакви изгледи слънцето да пробие, но в мига, в който Анна протегна крака в колата, усети нещо, което не бе изпитвала от месеци — как малко се поотпуска.

Пейзажът на презастроените Брайтън и Хоув отстъпи пред тучните, зелени, плавно преливащи се хълмове на Съсекс и напрежението от слабата търговия през последните две седмици започна да се разсейва.

— Хей, мечтателко — заговори я Джон и се обърна да я погледне.

— Отпускам се лека-полека — усмихна се доволно Анна. — Бавно. Напоследък имаше толкова много неща, за които да мисля. Като се почне от погребението на баба, после магазина, а и ти си зает с работа. Почти не ни оставаше време да бъдем заедно.

— И аз мисля така. Сега обаче ще прекараме известно време без прекъсване заедно. Така че се подготви добре за това.

Около два̀сет мину̀ти по-късно те стигнаха до покра̀йнините на малко селце и Джон сви надясно по тесен кален коловоз. Пред тях се разкриваше алея от дъбове, а в края ѝ се издигаше величествен хотел.

— Това място е разкошно — ахна Анна, когато гумите на колата заскърцаха по чакъла на пътеката.

Джон се усмихна.

— Ти заслужаваш нещо наистина специално. Хайде да си вземем багажа и да влизаме.

Влязоха през главния вход и мъжът на рецепцията им даде ключовете. Стаята им беше на края на стръмна дървена стълба и с всяко изкачено стъпало Анна се вълнуваше все повече. Джон отвори тежката дървена врата, зад която ги чакаше легло с четири колони, огромен диван и врата, която водеше към луксозна баня.

Анна се запъти право към леглото и се друсна лекичко няколко пъти на него.

— Страхотно е! — възкликна тя. — Ела да опиташ.

Джон остави куфарите им, а после седна до нея.

— Добро е. Ти нали не си забравила да си вземеш банския, защото долу има басейн и спа, за които сме записани.

— Няма нужда да ми се повтаря.

Тя стана, разкопча ципа на куфара си и извади оттам банския си костюм. Долу откриха, че са сами в целия басейн.

— Джакузи? — предложи Анна.

Двамата влязоха вътре и оставиха водата да бълбука около тях, докато Анна почти престана да вижда Джон през парата. Той посегна през пяната и плъзна ръка по крака ѝ, което я накара да потръпне.

— Колко му трябва на човек да свикне с подобно нещо — каза Анна, като потъна още по-надълбоко, за да може водата да топли врата и раменете ѝ.

— Така е.

— Напомня ми за първата ни среща. Онази „среща с непознат“, на която останахме до разсъмване и нищо друго не ни занимаваше, освен да се радваме на взаимната си компания.

— Ти беше точно толкова прелестна, колкото те описаха Ед и Джес. Не можех да повярвам на късмета си.

— Ах ти, чаровнико — разсмя се Анна. — Макар че, честно казано, и аз се чувствах голяма късметлийка. Резултатът не беше лош

за първата среща с непознат в живота ми.

— А пък аз се притеснявах, че разводът и детето ми, ще те подплашат. Де да знам, че ти ще си паднеш много повече по Алфи, отколкото по мен.

— Нямало е за какво да се притесняваш. Кой не би се влюбил в Алфи? — попита Анна, като прокара пръст през мехурчетата по повърхността.

— Радвам се, че се влюби.

— Обожавам да съм с теб. Не бих променила нищичко.

— Ще са готови до половин час — съобщи Джон като остави слушалката и се облегна в леглото. Вятърът и дъждът шибаха хотелския прозорец, но вътре беше топло и уютно. — Казаха, че ще оставят храната отвън.

Анна отиде при него, увита в пухкавия си бял халат. Меню от три ястия, приготвено от отличен готвач от кулинарния справочник на Мишлен и те не трябваше дори да се обличат, за да хапнат. Това беше съвсем ново ниво на лукс.

Джон целуна Анна, а после стана и отиде до минибара. Отвори го и извади бутилка шампанско.

— Мисля, че е време за малко пенливо вино — обяви той, извади две чаши и отвори бутилката. После подаде едната на Анна.

— Ау — усмихна се тя. — Това пък за какво е?

— За да прекарам малко време с приятелката си. — Посегна и я привлече за целувка. — Имам ли нужда от още извинения?

След целувката Анна отпи от шампанското и се наслади на пощипването на мехурчетата по езика си.

— А — сепна се Джон, — току-що разбрах, че съм забравил нещо. Идвам след минутка. — Той стана от леглото, навлече панталоните си и един пуловер. — Само ще отскоча до колата.

— Добре — каза Анна, малко объркана. Нима всичко, което им трябваше, не беше тук?

Джон затвори хотелската врата подире си с намигване. Анна се облегна отново върху възглавниците в леглото. Освен ако това не беше...

Вдигна поглед от чашата с шампанско към екстравагантната стая, в която се намираха и си припомни романтичния момент, когато танцуваха двамата с Джон на сватбата на Джес и Ед. Сърцето ѝ ускори ритъма си и тя отпи отново от питието си. Той нямаше ли да...

Мобилният телефон на Джон иззвъня върху страничната масичка, прекъсвайки мислите ѝ. Тя надниква през прозореца и го видя на паркинга до колата, как закрива глава със сакото си от дъжда.

Анна хвърли поглед към телефона, излезе името на Миа. Тя се поколеба. Нормално не би го вдигнала... но ако беше нещо важно?

— Ало? — произнесе Анна в слушалката.

— О, Анна, здравей — отвърна Миа. — Анна е, нали?

— Да, аз съм. Боя се, че Джон излезе за малко навън. Да му предам ли нещо?

— Да, моля — започна Миа с притеснен глас. — Виж, наистина съжалявам за това, знам, че сте заминали някъде двамата за съботата и неделята. Но става дума за Алфи. Разхождахме се цял ден навън с родителите ми и сега той има много висока температура. Все повтаря, че иска татко си. Можеш ли да кажеш на Джон да ми се обади, когато се върне?

— Горкичкият Алфи. Разбира се. Ще кажа на Джон веднага да ти се обади.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Седнала на едно от ретро столчетата в магазина за сладолед, Имоджен отвори лаптопа си. Устоя на порива да отвори фейсбук — при това сиво и дъждовно време да гледа приятелите си по тайландските плажове беше последното нещо, от което имаше нужда. Не можеше да спре да се чуди какво ли е намислил Лука. Вече почти месец не ѝ беше писал нито дума.

Тя обаче отказваше да размишлява върху това. Днес търсеше вдъхновение. Време им беше да ускорят нещата. От счетоводните книги ставаше ясно, че онова, което те предлагаха, не беше достатъчно, за да привлече местните хора от редовните им магазинчета, камо ли пък лондончани и туристи по южното крайбрежие. Беше време да вкарат „При Вивиен“ в следващия етап.

Тя отвори на страницата на сладоледите „Бен и Джери“ и прочете как от малък бизнес бяха създали глобална империя, като открили първия си магазин в неизползвана бензиностанция, сервирали безплатно сладолед на приятели и наели един пианист, който да забавлява клиентите, докато чакали на дълга опашка да си купуват фунийки със сладолед. Така по става, усмихна се тя на себе си. Огледа се наоколо къде биха могли да вкарат малък роял. Може би нямаше да могат.

После отвори друг сайт — на мъжа, който бе създал първия камион с течен азот и продукти от портвайн до сирене „Стилтън“, както и бе експериментирал с желета, за да накара сладоледите да светят в тъмното. Клиентите му се трупали на стада. Инстинктивно усещаше обаче, че чудатите нововъведения и свиренето на пиано нямаше да свършат работа в „При Вивиен“. Ако се съдеше по най-оживените кафенета в малките улички, висококачествената храна и сезонните продукти привличаха най-много местните хора.

Имоджен разбра — при правилен подход можеха да превърнат аркадата, тази отдалечена част от крайбрежния булевард — в място за любителите на сладолед. Един или два следобеда в кухнята на Анна с рецепти, извадени от интернет, обаче определено нямаше да свършат

работа. Магазинът трябваше да предлага нещо специално — нещо, което да го стимулира и твърдо да го вгради в картата на заведенията по южното крайбрежие. Беше време да преминат някакво обучение.

Тя прегледа скъпите магазини за сладолед и курсове онлайн, а после погледна цените. Окей, това щеше да им струва сериозна сума — но въпреки всичко те можеха да си позволят едната от тях да премине такъв курс. Анна винаги е била готвач по природа и тази нейна страст можеше да се окаже най-голямото им предимство. С малко инвестиции и няколко дни обучение в занаята тя със сигурност щеше да може да приготвя висококачествени сладоледи не по-зле от най-добрите от тях? После можеше да обучи Имоджен. Чак толкова ли щеше да е трудно?

Възбудата на Имоджен растеше, докато преглеждаше подробностите около едно лондонско училище по готварство. „Ще ви научим как да правите сорбета, сладолед на карамелена основа...“ Но къде бяха пухкавите, страхотни на вид сладоледи, истинския „джелато“?

Ама, разбира се, помисли си Имоджен и със смях се плесна по челото за собствената си недосетливост. В Италия!

Докато въвеждаше новите условия за търсене, на екрана ѝ примигна прозорче със съобщение от Сантиана.

Имоджен веднага се развесели. Повече то две седмици не беше се свързвала с най-добрата си приятелка на острова и само видът на името ѝ вече беше като слънчев лъч.

Имоджен, здравей.

Здравей! — написа бързо в отговор Имоджен. — Как вървят нещата? Липсвам ли ви?

Да, разбира се. Без теб е различно.

Различно ли? — помисли си Имоджен, свъсила чело. Какъв странен начин на изразяване. И написа в отговор:

В какъв смисъл различно? Досадно? Чувствате се изгубени без партньорката си по пиене и гмуркане ли?

Загледа се в празния екран.

Имо, има нещо, което трябва да ти обясня.

Сериозният тон на посланието изненада Имоджен. Приятелството им беше простичко — ядяха заедно, плуваха заедно, смееха се заедно. Не водеха сложни разговори. Появи се нов текст.

Преди да си видяла нещо по фейсбук, наистина съжалявам... ние с Лука...

Като че ли удариха Имоджен в стомаха.

Тя отвори профила на Лука в сайта. Видя веднага снимката на стената му — как двамата прегърнати със Сантиана се целуват... в бар „Комодо“, където Лука планираше да я посрещне след пристигането ѝ.

Беше ѝ казал, че ще му трябва време да помисли, но да вмести това в започване на връзка с уж най-добрата ѝ приятелка?

Появи се ново съобщение от Сантиана.

Съжалявам.

Надявам се, когато се върнеш тук, да си останем приятелки.

Ръцете на Имоджен замръзнаха върху клавиатурата, докато се мъчеше да проумее какво става. Не предполагаше, че нещата ще се променят така.

Чу вратата на магазина да се отваря и един мъжки глас прекъсна мислите ѝ.

— Самичка ли си днес?

Тя вдигна очи и видя Фин, застанал на прага.

— Да, здравей, Фин.

Пръстите ѝ увиснаха над клавиатурата. Какво можеше да каже на Сантиана? Как да изрази с думи как се чувства сега?

— Чудех се дали нямаш нужда от някаква помощ — предложи Фин. — Днес никой не се е записал за урок, така че като никога разполагам с малко време.

— Нямаме нужда — каза Имоджен, като насочи вниманието си отново към лаптопа си, където на екрана току-що изскочи „Добре ли си?“. — Но благодаря ти. Днес е спокойно, но това няма да продължи дълго — каза тя с пресилена усмивка. — Работя върху някои идеи за развитие на бизнеса.

— Звучи интересно.

— Да, така е — съгласи се Имоджен, нетърпелива да приключи разговора и да се върне към компютъра.

Той се усмихна извинително.

— Имам чувството, че прекъсвам нещо.

— Не прекъсваш — възрази Имоджен, но очите ѝ отново се върнаха на екрана.

— Добре. Е, във всеки случай, ще те оставя да работиш. — Фин се обърна и тръгна към вратата.

— Връщаш се рано — изненада се Имоджен, зяпнала Анна, която стоеше на вратата на къщата на баба ѝ под един чадър.

— Знам — въздъхна Анна със съкрушено изражение на лицето.

— Само дето... Не те очаквах да се върнеш толкова рано. Мислех, че ще останете целия уикенд?

— И аз така мислех. — Анна влезе и затвори чадъра.

— Ще сложа чайника.

Анна тръгна подир Имоджен към кухнята, а Хепбърн ситнеше близо до нея. Имоджен включи чайника.

— Ние посвикнахме малко един с друг, докато те нямаше — отбеляза Имоджен, кимайки към кучето. — Аз горе-долу свикнах. Какво стана във всеки случай?

— Алфи е болен — отвърна Анна. — Горкото мъниче. Ние с Джон бяхме в един страхотен хотел... спа, невероятна храна, истинско блаженство... но после ни се обадиха по телефона и се върнахме. Оставих Джон в къщата на Миа и ето ме тук.

— Сериозно ли е? — попита Имоджен загрижено.

— Не мисля и слава богу. Джон ми изпрати съобщение, че четял на Алфи приказка и той изглеждал спокоен и весел. Температурата му вече била спаднала, когато пристигнал.

— Жалко, че не можахте да прекарате там дори нощта, но като че ли сте постъпили правилно. По-добре човек да е сигурен.

— О, разбира се. И нямаше да можем да се отпуснем и да се наслаждаваме, след като знаем, че Алфи не е добре. Само дето...

— Да?

— Ще ти прозвучи глупаво. Но бяхме в такава романтична обстановка и в един момент Джон слезе долу да вземе нещо от колата. И за миг си представих, че може би отива да вземе пръстена.

— Ооо — отвърна Имоджен. — Разбирам те. Макар че, разбира се, пренебрегваш, по-вероятния сценарий.

— И кой е той?

— Презервативите — сви рамене Имоджен.

— Боже — изчерви се Анна. — Права си. Сигурно е слязъл за това. Чувствам се като идиот.

— Недей. Предположенията ти са били логични, като вземем предвид спонтанната почивка и баровския хотел. А и кой знае, може и да си била права. Заповядай. — Имоджен ѝ подаде чаша чай. — Да идем да седнем във всекидневната.

— Как беше в магазина? — попита Анна, малко замаяна, докато седнаше на кожения диван. — Все така ли нямаше хора?

— Да, никаква промяна. Няма какво да ти докладвам, освен това, че сега официално сме скъсали с Лука.

— Наистина ли? — изненада се Анна.

— Да. Сантиана ми писа в началото на деня, че те двамата сега са заедно. Със снимки като доказателство, както се оказа. Надявала се да продължим да бъдем приятелки.

— Какво нахалство — възмути се Анна, подразнена заради сестра си. — Имай предвид обаче, че ако разсъждаваш от гледната точка на Лука...

— Знам — прекъсна я Имоджен. — Разбирам, че не предложих алтернатива. Щеше да ми е по-леко, ако беше избрал някоя друга, с която да живее, но в крайна сметка не мога да го виня.

— Във всеки случай, наистина съжалявам да го чуя.

— Чувствам се малко скапана, но предполагам, че съм направила избора си и може би това означава, че не сме предназначени един за друг.

— Може би — допусна Анна. — Значи не съжаляваш, че остана тук?

— Не! Разбира се, че не.

Анна повдигна въпросително вежди.

— Е, почти не. Но чуй. Нещата ще се оправят, усещам го. И знам как да го постигнем.

— Така ли? — учуди се Анна. — Трябва да отсъствам по-често.

— Странно е, че го казваш. Какво ще кажеш за едно пътуване до Италия? Защото нещо ми подсказва, че може би точно това ще предизвика поврат в бизнеса ни.

ЧАСТ ВТОРА
НЕ СЕ ПРЕДАВАЙ, А СЕ ОБУЧАВАЙ

ГЛАВА ДЕСЕТА

Анна чакаше куфарът ѝ да излезе на багажната лента в миниатюрното, но оживено летище на Пиза. Когато няколко минути преди това тя стъпи на пистата, веднага усети горещината, а в салона за пристигащи вече определено всичко по нея лепнеше.

Поредица от черни и сиви сакове преминаваха покрай нея за трети път, последвани от твърд розов куфар, украсен с еднопосочна стрелка и стикери със сърца. Анна потърси с поглед познатия си червен куфар. Ами ако изобщо не е пристигнал? Тя прехапа устна, като се сети за различните тоалети, които беше опаковала, и се изпълни с нервно напрежение. Дали пък Джон не беше прав, когато каза, че това пътуване му се струвало прибързано решение?

Но ето че тя беше в Италия — в началото на юни, две седмици, след като Имоджен за пръв път предложи тя да дойде тук. Наистина ли имаше смисъл да пътува до друга държава, на стотици мили от мъжа, когото обичаше?

„Аха!“ — Анна забеляза куфара си и учтиво си проправи път пред едно младо италианско семейство, за да го вземе.

Не че не беше развълнувана, че е в Италия. Докато теглеше куфара си към гарата, тя се замисли за онова, което ѝ предстоеше. Никога не беше се проявявала като смел пътешественик, но въпреки това съзнаваше какъв невероятен късмет е да се намира във Флоренция — един от най-красивите градове в света, известен с възхитителния си джелато. А в понеделник вече щеше да се учи как да го прави с Бианка Ромео — жива кулинарна легенда и една от най-добрите специалистки по сладолед в Италия, в международно известната „Академия ди джелатерия“. Такава възможност човек получаваше веднъж в живота. Така че, разбира се, тя беше развълнувана, но беше твърде далеч от личната си зона на комфорт.

Струваше ѝ се обаче, че Имоджен може би беше напипала нещо. Въпреки всичките ѝ вятърничави планове, Имоджен си оставаше експерт в мечтите с размах, а при празния им магазин за сладолед, който носеше само загуби всеки ден, Анна съзнаваше, че повече от

всякога имаха нужда от размах. Ако можеха да предложат на клиентите си нещо специално и висококачествено, тогава хората щяха да изминават някоя и друга миля в повече, за да дойдат при тях. Всеки обичаше кулинарните приключения, нали? И бяха готови също така да попътуват заради тях. Заради прясната панирана риба с картопки на Рик Стайн^[1] те отиваха в затънтени рибарски селца, а за автентичното италианско джелато, от което на човек му потичаха лигите, щяха да се разходят по плажа или да пристигнат с кола до Аркадата „Гранвил“. Само да можеха да го предложат в „При Вивиен“.

„Моята работа — помисли си Анна, докато крачеше към перон 3 — е да направя така, че когато пристигнат, да получат нещо достатъчно зашеметяващо, което да оправдае пътуването им.“ Тя провери маршрута на влака „Фиренце“ и се качи.

Влакът потегли от гарата в Пиза и само след минути Анна се потопи в пейзажа зад прозореца — окъпани в слънце лозя, златножълти къщи с керемидени покриви, пръснати по хълмовете, и издължени и елегантни кипариси, осеяли ландшафта на Тоскана. Анна се облегна назад, за да попие всичко ново, което я заобикаляше. Не беше излизала зад граница от години — след като Алфи идваше при тях почти всяка събота и неделя, приоритетите им с Джон бяха различни от тези на другите двойки. Но цветовете на нивите и поразителната синева на небето повдигнаха духа ѝ и нервността ѝ от пътуването се изпари.

Тя измъкна кафявия плик от чантата си и го отвори, като прочете подробностите за това къде щеше да отседне във Флоренция. *Рензионе* или пансионът, в който щеше да живее, изглежда, беше съвсем близо до училището — „Академия ди джелатерия“, където започваше курсът ѝ в понеделник.

Имоджен и Анна прегледаха всички училища и университети за правене на сладолед от Сицилия до Венеция, като изчитаха блоговете и отзивите, докато не се спряха на Академията — практически курс по приготвяне на джелато, с допълнителни вечерни часове за сорбета и гранита. Докато преглеждаше материалите за курса, устата ѝ се пълнеше със слюнка при мисълта за онова, което щеше да създаде. Докато влакът се приближаваше към Флоренция и лозята отстъпваха пред сгради със зелени кепенци на прозорците и с балкони, по които висеше пране, тя нямаше търпение да започне.

Анна си взе такси от стоянката пред гарата и показа на мустакатия шофьор адреса, на който искаше да отиде. Той кимна и пое багажа ѝ, като го хвърли отзад в багажника. Тя усети как погледът му поглъща цепката на бюста ѝ, която се гушеше в черния ѝ елек. Анна се изчерви, дръпна бюстието си нагоре и влезе в таксито. Без климатик и в този топъл летен ден тя се обливаше в пот, която се стичаше по врата ѝ, залепваше кичурите от косата ѝ. Тя свали прозореца на таксито с надежда за по-хладен ветреца, но въздухът отвън беше също толкова горещ и неподвижен.

Таксито се запровира бързо по тесни улички, като от всички страни се чуваше звук на клаксони, а шофьорът изригна тирада от гневни ругатни. Анна се държеше за дръжката на вратата до себе си — докато раздразнението на шофьора нарастваше, тя се замисли дали не бе за предпочитане да ходи пеша, вместо да се затваря в капана на таксито на един луд. Ако Джон беше тук, щеше да бъде ужасен — спирачките на таксито изскърцаха, докато избягваха стълкновението с възрастна жена и количката ѝ за пазар. Тя вдигна поглед и само за минути пейзажът коренно се промени. Докато движението намаляваше, Анна видя, че са в сърцето на спираща дъха архитектура — църква с богато декорирана фасада, красиви градски къщи с фрески отвън и оживен площад.

— Via Fortiori — каза шофьорът. — Penzione Giovanna^[2].

— Si^[3] — отвърна тя.

Той ѝ посочи висок жилищен блок, показвайки, че са пристигнали. Това беше четириетажна жилищна сграда с изящни декоративни балкони от ковано желязо.

Анна огледа площада. Масите на ресторантите бяха пръснати по паважа, тълпи от хора ги пълнеха в късния следобед, а магазините и бутиците предлагаха елегантни обувки с висок ток, булчински рокли и пресни зеленчуци. Анна бе погълната от миризмите, гледките и звуците. Площадът беше опияняващо жив.

— Окей — обяви шофьорът, изскочи от таксито и извади багажа ѝ от багажника.

Тъй като никак не бе наясно с цифрата, която той поиска, Анна му връчи банкнота от двайсет евро, като се надяваше това да е достатъчно.

С последен похотлив поглед към гърдите ѝ шофьорът влезе в таксито си, натисна газта и пое към хаоса из улиците на Флоренция. Потрепвайки леко от отвращение, Анна тръгна към сградата, която ѝ посочи той. Една от буквите на неоновата табела на пансиона все още светеше, другите изглежда бяха угаснали от доста време.

Анна свери номера на вратата, после почука силно с чукчето във форма на лъвска глава. Звукът се изгуби в шума на площада и тя се почуди дали изобщо ще го чуят. Миг по-късно едра жена към петдесетте, с прошарена коса ѝ отвори вратата.

— Синьора Макавой — каза тя приветливо.

Анна се усмихна в отговор.

— Анна, моля.

Жената усмихнато посочи собствената си пищна гърд.

— Джованна. Добре дошла — поздрави тя със силен италиански акцент. — Влезте.

Анна усети как я залива вълна от облекчение при вида на дружелюбното лице. Джованна я поведе нагоре по тесни каменни стъпала, докато стигнаха в малка стая. В скромната квартира, с единично легло с желязна рамка до прозореца, имаше също така скрин, гардероб и малка мивка.

— *E piccolo* — сви рамене Джованна. — А ти си *alta*^[4] — разсмя се тя, като посочи Анна.

Анна остави куфара си и се усмихна учтиво, свикнала с коментарите за ръста ѝ. Стаята беше малко по-малка, отколкото изглеждаше в сайта, но имаше характер — и хубав прозорец с кепенци, който гледаше към площада. Джованна я хвана с усмивка за ръката, за да ѝ покаже банята, светла и слънчева, с антични позлатени огледала и голяма вана на крачета. Анна веднага си представи как отпуска уморените си нозе в пяната на ваната още същата вечер.

— *Bello*^[5] — каза тя одобрително, благодарна, че бе прегледала разговорника си в самолета.

До стаята ѝ имаше още една, още по-малка стаичка с оправено легло, като че ли Джованна очакваше да пристигне още някой гост. Тя се разкърши леко, за да отпусне раменете си след пътуването.

— *Stanca?*^[6] — попита Джованна, имитирайки прозявка.

Анна се сети за всички забележителности в туристическия ѝ справочник за града и съжали, че е толкова изморена.

— Тази вечер почива — усмихна се Джованна. — После утре.
Неделя — *godere!* Наслади се!

---

[1] Известен английски готвач, ресторантьор и телевизионен водещ. — Б.пр. ↑

[2] Улица Фортиори. Пансион Джованна (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Да (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Малко е. А ти си висока (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Хубаво (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Изморена (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Имоджен сипа ягоди в блендера и го включи. В полунощ още не си беше легнала и приготвяше домашен сладолед в кухнята на баба си.

Да, вярно че бяха решили с Анна да почакат още един месец, докато Анна се обучи напълно и предаде на Имоджен основните неща, за да са готови да лансират новата домашна серия, но Имоджен имаше нужда да прави нещо. Ако не се занимаваше с някаква работа, започваше да мисли за Лука и я обхващаше съжаление.

Затова тя реши да опита два вкуса, като приготви сладоледа по най-простия начин — с шоколад и с ягоди. В края на деня беше купила плодовете много изгодно при местния зарзаватчия. Имоджен облиза лъжицата и остави сместа да попие по езика ѝ — ягодите бяха възхитителни. И шоколадът никак не беше лош — но пък какво ли можеше да се сбърка с шоколад, нали? Тя не използва всичките части от машината за сладолед, които Анна ѝ беше показала, а свърши работата с подръчните материали в кухнята на Вивиен. Имоджен се усмихна доволно — беше хубаво да вършиш нещо творческо, вместо само да съжаляваш за онова, което би могло да бъде.

Пъхна кутиите във фризера, за да са готови да ги отнесе рано на другия ден в магазина. Изморена, но доволна, тя се мушна в леглото, зави се с пухената завивка и потъна в сън.

В неделя сутринта Имоджен извади черната дъска за менюта, която откри в килера на магазина, и написа с характерните за магазина бежово и пастелно розово:

ДНЕС МОЖЕТЕ ДА ПРОБВАТЕ ДОМАШЕН
СЛАДОЛЕД

Усмихна се, когато изнесе дъската отвън, очаквайки с нетърпение предстоящия ден. Утринното слънце изсушаваше бързо прогизналия

от дъжд бетон пред магазина и като че ли по изключение времето може би щеше да сътрудничи в осъществяването на нейния план. Младежи с ролкови кънки сновяха наоколо, като се въртяха около бетонните конуси и дори чайките пееха някаква весела песен, докато се стрелкаха към кофите за боклук на крайбрежния булевард, за да си намерят закуска.

От обичайното си място пред магазина Хепбърн облайваше птиците. Имоджен се загърна по-плътено с жилетката си и се огледа за възможни клиенти. Стресна се при вида на златистата козина, когато един ретривър се шмугна покрай нея и се насочи право към Хепбърн.

— Много съжалявам — извини се жената с тъмна, късо подстригана коса, като настигна кучето и сграбчи отново каишката му.

Мъж с шлифер се изравни с тях и се спря задъхано.

— Значи го хвана, Джил. Браво.

— Хари има особено отношение към дакелите — обясни жената смутено. — Това е Хари. — Тя посочи златния ретривър. — Не той — разсмя се тя и хвана партньора си за ръка.

— А, старият магазин за сладолед. Между другото се канехме да поспрем тук — каза мъжът. — Разбрахме, че има нови собственици. Ние сме Джефри и Джил, приятно ми е да се запознаем.

Имоджен се усмихна и се ръкува с тях.

— Имоджен. И на мен ми е приятно. И да, ние сме новите собственички. Магазинът все пак остана в семейството, всъщност би трябвало да го наречем „При Вивиен и внучките й“. Поехме го със сестра ми Анна.

— Изглежда страхотно — отбеляза жената, като огледа прясно боядисаните стени и ретро обстановката.

Бяха направили абажури от черпаци за сладолед, като провесиха крушките в средата.

— Внуците ни много ще го харесат, нали, Джефри?

— Да, сигурен съм, че ще го харесат. Дайте ни два сладоледа, моля — каза Джефри. — Имате само с шоколад и ягоди, нали?

Имоджен кимна.

— Аз ще взема с шоколад и фунийка с ягодов за жена ми.

Имоджен напълни фунийките, като внимаваше да не раздроби фините вафли. Тя самата беше открила тези фунийки — те бяха доста по-добри от обикновените.

— Изглежда възхитително — отбеляза Джил, докато плащаше на Имоджен.

Те се насочиха към изхода, като този път водеха Хари на скъсена каишка. Хепбърн предпазливо подаде глава от задната стая с питащи кафяви очи.

— Вече е безопасно да излезеш, Хепбърн — прошепна Имоджен. — Току-що казахме довиждане на първите ни клиенти на домашен сладолед.

Кучето джафна одобрително.

— Мислиш ли, че съседите ни ще искат да го опитат? — попита го Имоджен.

Той джафна отново и завъртя опашка. Имоджен прие това за съгласие. Тя отиде до магазинчето за сувенири на Иви на крайбрежния булевард. Звънчето иззвъня, когато тя влезе.

— Здравей, Иви — провикна се Имоджен, когато я видя. — Мога ли да те изкуша с малко домашен сладолед?

— О, миличка, колко бих искала. Много мило от твоя страна да ми предложиш. Но докторът ще ме убие. Казва, че трябва да си следя холестерола.

— О, разбирам. Е, няма да е хубаво да ти навлека неприятности. Просто ще трябва да измислим някакви по-здравословни опции за теб.

Едно обсипано с лунички момченце се мушна в магазина покрай Имоджен, като стискаше голяма надуваема акула.

— Пробита е! — изхленчи то.

— Дългът ме зове — усмихна се Иви. — Но защо не попиташ Фин? Обзалагам се, че ще е много доволен да се възползва от предложението ти.

— Да — каза Имоджен. — Ще го направя.

Тя подмина няколко арки до школата на Фин. Отвън група сърфисти се готвеха да влизат и тя видя Фин, застанал на вратата.

— Приятно сърфиране — пожела Имоджен на групата. — После ви чакат петдесет процента отстъпка от фунийките с домашен сладолед в магазина на Вивиен ето там. — Тя посочи магазина.

— Звучи добре — каза една от жените, облечена в неопрен. — Но предполагам, че ще сме замръзнали.

— Науката е в подкрепа на сладоледа — възрази Имоджен, като веднага измисли отговор. — Колкото е по-ниска вътрешната ви

температура, толкова ви е по-топло.

Беше го прочела някъде. Не беше съвсем сигурна дали наистина е вярно, но определено звучеше добре.

Единият от мъжете в групата, висок и мургав, с къса черна коса, намигна на Имоджен, докато вдигаше ципа на неопрена си. Тя не можа да не забележи колко плътно прилепваше гумената материя там, където трябваше.

— Ще дойдем — обеща той.

Този следобед Имоджен огледа гордо пълния магазин за сладолед. Поръчките от сърфистите на Фин валяха толкова много и така бързо, че отначало тя се затрудни да запише всички. Изглежда й бяха повярвали на приказките за вътрешната и външната температура и след дългото прекарване в морето, поръчваха огромни количества сладолед, за да се преборят с треперенето след сърфирането.

— Сладоледът е невероятен — обърна се към нея мъжът с тъмната коса.

— Ето, опитай от ягодовия. — Друг младеж му подаде своята фунийка.

В гърдите на Имоджен се надигна гордост, докато ги гледаше как лакомо унищожават сладоледа.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Анна излезе от къщата на Джованна на площад „Санта Мария Новела“, изпълнен с тълпи от хора, които си тръгваха от обедната църковна служба. Тя сложи слънчевите си очила. Нощният сън я освежи и сега беше готова да започне да разглежда града. Тъй като ѝ оставаше само един ден до започването на курса, тя очакваше с нетърпение да се възползва максимално от тази възможност.

Слънцето беше високо и в леката си тюркоазена рокля и златни сандали Анна усещаше приятната му топлина по кожата си. След най-дълждовния май от много време в Обединеното кралство, тя попиваше толкова жадуваните слънчеви лъчи. Единствено трябваше да реши, кое да види най-напред. Тя хвърли още един поглед в туристическия справочник и реши да тръгне към опасаната от исторически мостове река, която разделяше града. Докато вървеше по уличните павета, наблюдаваше как слънцето се отразява от водата в края на улицата. Тя инстинктивно се забърза, докато не зърна пред себе си Понте Векио — характерна забележителност на Флоренция, която бе виждала толкова пъти на пощенските картички и в книгите. С малките живописни къщички, построени върху него и надвиснали над водата, мостът се издигаше внушително на фона на пищния тоскански пейзаж, изпъстрен с високи кипариси. Тя вдъхна дълбоко чистия въздух, тук дори миризмата беше различна — аромат на италианско кафе от близкия ресторант и леко ухание на парфюм от преминаващата покрай нея жена.

— Синьора — усмихна ѝ се широко един младеж, предлагайки ѝ фалшива чанта „Гучи“.

Анна любезно поклати глава и тръгна по моста.

— Ще ни снимате ли? — помолиха я учтиво семейство японци с немирни деца.

— Разбира се. — Тя взе фотоапарата.

Когато отстъпи назад и погледна през визьора, видя, че къщичките бяха всъщност бижутерийни магазини. Светлината се

отразяваше от витрините, отрупани с диамантени пръстени и фини златни колиета.

— Благодаря ви — каза ѝ жената, като пое обратно апарата. — Това е особен град, нали? — изрече тя бавно. — Много романтичен.

— Току-що пристигнах — усмихна се Анна. — Но вече забелязвам това.

Тя прекоси моста и седна да обядва на един сенчест тих площад Сан Спирито, от другата страна на реката. Далеч от по-привлекателните за туристите места, атмосферата около нея принадлежеше само на местните жители, децата играеха във фонтана, а една баба надничаше през един прозорец. Анна си поръча таятели с миди и чесън и чаша бяло вино.

Анна се усмихна, когато сервитьорът ѝ донесе горещата паста и питието ѝ. Тя отпи от виното и се взря с наслада в гледката на площада. Нави таятелите на вилицата си и плахо доближи вилицата до устните си. Вкусът беше божествен.

След като приключи обяда си, вече приятно замаяна от виното, Анна продължи разходката си. Мина покрай елегантни художествени галерии и музеи, видя младежи, които позираха за снимка пред статуята на Давид. Когато горещият ден премина в благоуханна вечер, тя осъзна, че е оставила най-важното нещо за края. Време беше да опита местния сладолед. Тази сутрин на закуска Джованна ѝ беше препоръчала една джелатерия и Анна откри името ѝ в бележника си — „Виволи“.

Магазинът се гушеше в квартала Санта Кроче, на десет минути път от пансиона. Когато Анна стигна до него, видя дълга опашка, която се виеше по тясната улица. Италианците на опашката пред нея бърбореха възбудено и тя долавяше по някоя позната дума, свързана с вкусове и обещания: „Cioccolato... stracciatella... frutti di bosco“^[1]. Докато ежедневният ѝ речник на италиански беше ограничен, това не важеше за познанията на Анна в областта на различните сладоледени аромати. Сърцето ѝ биеше лудо, докато опашката пред нея намаляваше и тя се приближи достатъчно, за да види примамливите купчини джелато в пастелни цветове, изложени в големите стъклени витрини. Нервността при пристигането ѝ в непознатия град вчера изчезна. Тук — с наредените пред нея различни сладоледи и сорбета — тя се чувстваше у дома си.

Когато дойде нейният ред, Анна посочи ентусиазирано към две фунийки, оброчени по ръба с шоколад и лешници и зажеликулира към тъмния шоколадов сладолед, като се надяваше, че младежът, който я обслужва, ще я разбере.

— *Ciocolato?* — каза тя свенливо.

— А в другата? — промълви, без да се запъне младежът й се усмихна.

— Вие говорите английски — въздъхна тя с облекчение. — От малиновото сорбе, моля.

— Преди време живях в Лондон — каза той. — Много ми харесваше, но там липсваше *едно нещо* — той кимна към сладоледа и сипа щедро от наситено розовото сорбе във фунийката й.

Анна му благодари и тръгна със сладоледа. Когато потоци устни в тъмния шоколад, направо се прехласна — джелатото беше невероятно въздушно. Тя си проправи път обратно към пансиона на Джованна под обсипаното със звезди небе като редуваше ту шоколадовия, ту малиновия сладолед — свеж, уханен и пълен с плод. Ето, помисли си тя, с такова нещо бих могла да свикна.

Флоренция е красива, а сладоледът е като от друг свят. Как си? Целувки.

Написа Анна на сестра си, докато се връщаше в пансиона. Телефонът бипна на секундата с отговора на Имоджен.

Хей, сестричке. Позеленявам от завист. Но като говорим за сладолед, днес направих и продадох първата си партида! Знаем, че решихме да чакаме... Но успехът беше невероятен. :-) Целувки.

Анна се усмихна, докато четеше съобщението — значи не само тя беше получила вдъхновение днес. Имоджен процъфтяваше в магазина без нея и пробваше кулинарните си способности. На другата сутрин и тя щеше да направи същото.

[1] Шоколад... ванилия с парченца шоколад... горски плодове
(ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

— Имоджен — заговори я Фин със стоманен блясък в лешниковите си очи, — какво си направила, за бога?

Той стоеше пред школата си, докато тя отиваше да отвори магазина в понеделник сутринта, и ако се съдеше по вида му, никак не беше щастлив. Хепбърн изляя бодро за поздрав и Имоджен се наведе да го успокои.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, опитвайки се да изтласка от подсъзнанието си някои неприятни съмнения, които се мъчеха да се промъкнат. Тя си напрегна мозъка... снощи затвори магазина, после си отиде къщи и прекара кротко вечерта в гледане на филми. Да не би да беше сгафила нещо, преди да си тръгне — да е изтикала кофите за боклук на мястото на Фин? Той приличаше на човек, който може да се вкисне от подобно нещо.

Той поклати уморено глава.

— Вчерашният ми урок с моите сърфисти беше абсолютен провал. С изключение на едно момче, Пол — който се присъедини към нас след обяд — всички си изповръщаха червата.

„О, не! — помисли си Имоджен, когато действителността я блъсна между очите. — О, НЕ!“

— Да, така беше — продължи Фин, като прокара нервно ръка през тъмнорусата си коса и сбърчи чело. — И както и да си представяш случката, повярвай ми, беше много по-лошо. Чакълестият плаж без нито една тоалетна на мили наоколо... и десетина сърфисти с остро хранително отравяне. Щеше да е почти смешно, ако не беше такава ужасна катастрофа.

Имоджен се сви, като си представи ужасната ситуация.

— И ти си сигурен, че е от сладоледа? — попита тя, хващайки се за сламка.

— Абсолютно съм сигурен, че това беше единственото нещо, което ядоха всички. Ако искаш, питай ги сама — отговори й ядосано, — ама те все още са си у дома, където продължават да повръщат.

— Това е ужасно — каза Имоджен.

— Не разбирам. Ти по рецепта ли го направи?

— Да. Мисля, че всичко си беше наред.

Сега вече се сещаше, че беше пропуснала няколко параграфа, които може би бяха наистина важни. Но буквите се разместаха, докато четеше. Винаги ставаше така.

Знаеше какво трябваше да каже, само една думичка: „Съжалявам“. Но не можеше да се накара да я изрече — да признае, че е допуснала такава глупава грешка.

— Не знам дали сърфистите ще се оправят, за да продължат курса си утре, а като се има предвид, че аз им препоръчах магазина, не мисля, че е правилно да им взема парите, нали? Но ти не можеш да продължаваш така, защото ще провалиш репутацията на Аркадата... Проучи ли как да вземеш сертификат по хигиена?

— Не — каза Имоджен.

Това беше една от точките в списъка, който ѝ беше оставила Анна — досадно нещо, което тя все оставяше за края.

— Би могла да започнеш оттам — каза Фин, клатейки глава.

Имоджен затвори вратата на магазина и я заключи. Няколко минути спокойствие — имаше нужда от това. Седна в едно сепаре с гръб към вратата и обори глава върху ръцете си. Анна отсъстваше само два дни, а тя вече беше успяла ужасно да оплеска нещата. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж. Може би Фин не беше прав, каза си. Може би нещо друго бе предизвикало повръщането — може би стомашен вирус? Беше чувала, че е много заразен. Нямахте да се остави да се притеснява от нещо, което не беше доказано.

Събра сили, стана и отиде отново да отвори вратата. Там стояха мъжът и жената, които се бяха отбили вчера. Джефри, жена му Джил и златният им ретривър. Лицата им бяха пепеляви.

— Добро утро — поздрави Джил учтиво. — Съжалявам, че ви притеснявам, но искахме да ви питаме дали не му е имало нещо на онзи ваш сладолед вчера. Просто...

— Почувствахме се зле — продължи Джефри. — И когато вчера започнахме да повръщаме, се обадохме на личния си лекар. Не бяхме сигурни дали да не идем в спешното отделение.

— О, божичко — прехапа устна Имоджен. — По-добре влезте вътре.

Тя покани двамата да седнат. Те седяха леко прегърбени — като че ли бяха остарели с десет години за една нощ. Тънките бръчки по лицата им бяха станали по-дълбоки.

— Имам ужасното чувство, че вината е моя — призна Имоджен. — Много съжалявам.

— Случва се — каза Джил благо. — А и ние се чувстваме по-добре днес, нали Джефри? — Гласът ѝ прозвуча напрегнато и слабо.

— Аз успях да изям един крекер тази сутрин — отвърна Джефри с бледа усмивка. — А пък Джил не си повърна чая.

Той протегна ръка да погали ретривъра. Дори и кучето не изглеждаше толкова енергично тази сутрин и почти не реагира на Хепбърн, който се спотайваше в кухнята и не се набиваше много на очи.

— О, боже — изпъшка Имоджен, а стомахът ѝ се сви от чувство за вина. — Боя се, че не сте единствените, които сте пострадали.

— Така ли? — попита Джил.

— Успях да отровя и една група сърфисти — призна покрусена Имоджен. — Как бих могла да поправа това? — попита тя. — Мога ли да ви предлага компенсация?

— Не се притеснявайте — усмихна се Джил и сложи успокоително ръка върху нейната. — Всеки прави грешки, миличка. А и ние знаем, че едва сега започваш.

— Но е трябвало да си стоите вкъщи... — каза Имоджен. — Това ме кара да се чувствам ужасно.

— Ние винаги си стоим вкъщи — усмихна се Джефри. — Без особена разлика. Е, това не бяха най-приятните двайсет и четири часа, но почувствахме облекчение, че не е нищо сериозно, нали Джил?

— Точно така — потвърди тя. — Сега вече сме почти в най-добрата си форма.

— Е, въпреки всичко не бих ви обвинила, ако поискате да ни затворят.

— Знаем, че със сестра ви сте нови в занаята. А пък и ние сме имали лоши моменти.

— За онова барбекю ли се сети? — разсмя се Джефри.

— Призлява ми, като си спомня — поклати глава жена му. — Половината от приятелите ни си взеха болнични, след като ядоха едно недопечено пиле. Не трябва да се подиграваме. Но човек се учи от тези неща, нали? Да бъде по-внимателен следващия път.

— Повярвайте ми. Взех си поука. Няма да продавам повече.

— Е, ние ще тръгваме. Но решихме, че е най-добре да проверим и да ти кажем.

— Благодаря! Благодаря ви много. И се надявам скоро да се почувствате много по-добре.

Двамата излязоха от магазина в мрачното сиво утро, прегърбени силуети, които обаче не бяха изгубили чувството си за хумор.

Имоджен бавно издиша въздуха, който задържаше от толкова време. Някои хора бяха толкова добри, помисли си тя с дълбока благодарност и облекчение. Копнееше Анна да се завърне у дома и да възстанови реда. Как изобщо си беше въобразила, че ще може да върти магазина самичка? Седмицата ѝ се струваше много дълга.

На другата сутрин Имоджен се насили да стане и да се облече, наля си кафе в термоса, преди да иде до магазина. Ако нямаше да я съдят, значи трябваше да продължи с бизнеса, както обикновено. Макар и без домашно приготвен сладолед.

„Ти не си малодушна — каза си тя, докато крачеше към «При Вивиен». — Идва нов ден.“

Когато стигна до вратата на магазина, вече се почувства готова да отвори. Може би пък днес нещата щяха да се оправят.

На изтривалката имаше куп поща и тя се наведе да я вдигне, като остави снопче листовки и местния вестник на тезгяха. Включи стереоуредбата и отвори входната врата, за да изглежда по-приканващо.

После сортира писмата, отдели една сметка за ток и изхвърли няколко листовки за доставка на храна. Тъй като не се виждаха клиенти, отвори местния вестник и прегледа заглавията — снимки на домове, пострадали от последното наводнение, с тъжните им обитатели отпред. Имаха късмет, че магазинът не беше засегнат, помисли си Имоджен.

Обърна на трета страница и едва не пропусна материала.

КРАЙБРЕЖЕН МАГАЗИН ОТРАВЯ ДУЗИНА ЖИТЕЛИ НА БРАЙТЪН

Имоджен се задъха, докато четеше статията — споменаваха магазина на Вивиен и историята с хранителното отравяне в неделя беше отпечатана черно на бяло.

„О, божичко — помисли си Имоджен, като се насили да затвори вестника. Ами какво да правя сега?“

Докато седеше на едно високо столче, паниката ѝ бавно премина в объркване. Историята беше доста неясна и хората, участващи в нея, не бяха назовани по име, но пък имаше подробности за историята на магазина и за подновяването му, които бяха странно точни. Неща, които само друг човек, който работеше в Аркадата, можеше да знае.

Някой се беше нагърбил със задачата да провали бизнеса им и вероятно бе съвсем наблизо до магазина.

Интуитивно тя се запъти към школата по сърф на Фин с вестника в ръка.

— Фин, да си чувал нещо по въпроса? — попита го тя, като му показва статията.

Фин я погледна неразбиращо, после взе вестника от ръцете ѝ. Прегледа го.

— Майчице, това никак не е добре, нали? — каза той.

— Знам, че инцидентът от онзи ден не би трябвало да се случва, но трябваше ли да разговаряш с местната преса?

— Нямам нищо общо с това.

— Наистина ли? — възкликна недоверчиво Имоджен. — Струва ми се странно, защото ти си единственият човек, който наистина се подразни от това. А може би можеш и да спечелиш нещо от провала ни?

— Не знам нищо по въпроса. — Фин сви рамене. — И не знам защо си мислиш, че ще се облагодетелствам от това, че магазинът на Вивиен ще пострада. Ние тук разчитаме един на друг и се подкрепяме взаимно в бизнеса си. Винаги е било така. Точно поради тази причина се почувствах предаден онзи ден.

— Но в статията има неща, които само някой от нас тук може да знае.

— Не искаш да се откажеш от идеята си, нали? Окей, Имоджен. Открий доказателства и с радост ще те изслушам.

— Ще открия — обеща Имоджен. — Защото не е честно да ни причиняват това.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

— И сега добавяте петдесет грама сметана — каза Бианка на Анна, като се наведе над работния ѝ плот и посочи голяма сребърна смесителна купа.

Анна слушаше внимателно италианската си инструкторка и се опитваше да накара ръката си да не трепери. Ето я, абсолютен новак, в присъствието на Бианка Ромеро — кулинарната легенда. Внимаваше да не сбърка нещо. Бианка ѝ кимна одобрително и отиде при следващия плот.

Бианка беше над трийсетгодишна, елегантна, очарователна жена, чиято страст към храната проличаваше във всяка дума, изречена от нея. Отмервайки внимателно продуктите, Анна старателно смеси съставките, като внимаваше да изпълнява точно рецептата.

Докато пиеше кафе тази сутрин в приемната, Анна се запозна с четиримата си колеги от курса. Бяха международна група — Георгиос, пълничък грък на средна възраст; Шан, дружелюбна художничка от Ирландия; и Риа и Хиро — младоженци от Япония.

Кипейки от нерви и ентузиазъм, те влязоха един след друг в елегантното помещение с високи тавани, големи прозорци, избелели фрески по стените и пищни декорации по белия таван. Бианка ги поздрави, а после веднага премина по същество.

— Няма да получите диплома, ако не направите най-висококачествения сладолед — в противен случай курсът ще е просто загуба и на вашето, и на моето време.

После ги раздели по двойки и Георгиос бързо се запъти към масата на Анна.

— Ти си добра в това, а? — Гласът му прогърмя до нея и той я бодна в ребрата. — Знам, че избрах добър партньор. Веднага мога да позная, че си опитна готвачка — разсмя се той.

— Така ли? — Анна се усмихна изненадано. — Никога не съм правила джелато. Всичко това е ново за мен. — Тя премери захарта и я изсипа в купата. — Ами ти, Георгиос? Правил ли си това преди?

Анна го погледна — той не беше облечен подходящо като за кухня, с престилка върху костюма, с разкопчана риза и разхлабена вратовръзка.

— Никога — каза. — Но е време да опитам нещо ново. — Той сви рамене. — В Атина... Сигурен съм, че си чула. Нещата не вървят много добре.

Анна кимна, напоследък беше трудно да пропуснеш последните новини.

— Не се тревожи — ухили се той. — Да, имаме проблеми с икономиката... големи проблеми. И моят магазин за обувки... продавах дамски обувки с висок ток, *прекрасни* обувки! Трябваше да ги видиш, Анна. — Той повиши глас възбудено, докато ги описваше. — Коприна... най-добрите материали... — Когато обаче Бианка му хвърли строг поглед, Георгиос като че ли отново се приземи. — Във всеки случай, това вече е само сън — прошепна той на Анна. — Напоследък нямаме клиенти.

— Съжалявам — отбеляза Анна, мислейки си колко ли е съсипващо за човек да затвори магазина, в който е вложил толкова много.

— Но с всяка криза идва и нова възможност — продължи Георгиос. — Няма да е лесно, знам. Жена ми винаги ми е казвала, че съм пълен провал в кухнята. Но си имам това. — Той посочи главата си. — Добра глава за бизнес. След година — само ела и гледай, Анна. Ще имам вече империя за джелато. Преди печелех добри пари и отново ще ги печеля. Просто трябва усилена работа. Ще заминем с децата на някой от гръцките острови, може би в Наксос, ще отворим джелатерия за туристи. Фантастико!

— Та как напредваме тук? — Бианка изникна до тях и Анна подскочи изненадано. — Анна, да не би Георгиос да те разсейва от практическите занимания?

Анна поклати глава, тъй като не искаше Георгиос да загази.

— Искам до края на деня да опитам тук възхитителен ванилов сладолед. А ако продължите да си бърбите, не знам как ще успеете да го направите.

Вратата на класната стая се отвори и Бианка и Анна се обърнаха, за да видят кой е. Млад мъж на около трийсет години, с джинси и карирана риза влезе в стаята толкова непринудено, като че ли влизаше

у дома си. Дъхът на Анна спря, когато зърна топлите му кафяви очи и тъмна коса. Беше същият мъж, само че сега беше облечен. Беше го зърнала през полуотворената си врата тази сутрин у Джованна, докато отиваше към банята само с една кърпа, препасана през кръста. Той като че ли не забеляза, че тя го гледа.

— Синьора Бианка — поздрави той инструкторката с усмивка и целувка по бузата.

После я заприказва мелодично на италиански, като че ли вече я познаваше.

— Матео — каза Бианка със сдържан, професионален тон. — Докато сме в клас, ще говорим на английски... по-лесно е за всички тях. Можеш да работиш с Шан, там до прозореца.

Матео се присъедини към новата си партньорка. Анна въздъхна облекчено, когато той не я позна, и обърна поглед към рецептата. Изрони семенцата от ваниловата шушулка, която им бяха дали на двамата с Георгиос, а после ги хвърли в боклука, като добави шушулката към сместа.

— Анна, съжалявам, миличка — каза меко Георгиос, — ама мисля, че тук сбъркахме.

Тя погледна към скъпоценните ванилови семена, които бяха в боклука, вместо да са в смесителната купа. По дяволите, помисли си. Каква глупачка е само. Изхвърли най-хубавата съставка.

— Ще помоля за нова шушулка — каза Анна, отиде при Бианка и се извини за грешката си.

Когато се върна при работния си плот, Георгиос беше включил машината за сладолед.

— Загря ли първо сместа? — попита Анна.

— Трябваше ли? — паникьоса се Георгиос.

— Да — каза Анна.

Тя бързо изключи машината и се опита да спаси сместа, но се получи само жалък буламач. Ставаше единствено за боклука.

— Внимание, всички — обърна се Бианка към класа. — Да видим великите ви творения. И което е по-важно — да ги опитаме!

— Съжалявам, Анна — каза Георгиос, като забеляза разочарованието ѝ, което граничеше с отчаяние.

На Анна ѝ се искаше земята да се разтвори и да я погълне — нея и сладоледения ѝ провал. Защо ѝ беше толкова трудно тук, след като се

справяше идеално с протичката рецепта в кухнята си? Бяха създали блудкав и безвкусен сладолед, който тя се срамуваше да покаже.

Бианка стоеше до плота на Шан и Матео, когато опита лъжичка от сладоледа, се разтрепери от удоволствие.

— Това наистина е възхитително — каза тя. — Елате всички да го опитате.

Анна неохотно отиде дотам, взе си чиста лъжичка и опита сместа. Беше добра. Беше наистина, ама наистина досадно добра.

— Но ти разполагаш с едно предимство — добави Бианка, като се обърна към Шан. — С този италианец в твоя екип. А казал ли ти е, че произхожда от една от най-известните сладоледени фамилии?

Матео махна с ръка.

— Достатъчно, Би. Знаеш, че не са ме научили на нищо. Така че и аз започвам от нулата, както всички вие.

Той огледа усмихнат класа и за миг улови погледа на Анна. Ако семейството му беше толкова добро в правенето на сладолед, почуди се Анна, тогава той какво търсеше тук?

— Не е лош — отбеляза Бианка, като опита сладоледа на Риа и Хиро. — Усещам истински потенциал... трябваше само да го направите малко по-сладък.

За момент Анна се изпълни с надежда, че Бианка може да реши да спре дотам, да реши, че е опитала достатъчно сладолед за деня. Но тя се обърна към Анна и Георгиос.

— А това... — Тя свъси вежди, като че ли липсата на опит на Анна и Георгиос някак си оскърбяваше историята на правене на сладолед в региона. — Това е абсолютна каша, нали? Тъй като външният вид понякога лъже, аз, разбира се, ще го опитам — каза тя, но трепна като от убождане, щом хапна.

— Е, днес ви е първия ден — добави Бианка малко по-меко. — И всъщност първите дни са именно за това. Така че всички вие — тя се обърна към другите курсисти, — направете най-ужасните си грешки сега... както не са се побояли да ги направят Георгиос и Анна... а после, моля ви, моля ви, положете всички усилия онова, което правите до края на седмицата, да е много, много по-добро.

На Анна ѝ се прииска да изчезне от лицето на земята.

— И вие сте отседнали при Джованна, нали? — попита я Матео, когато двамата си тръгнаха заедно с останалите курсисти.

— Да. — Тя усети как се изчервява. Значи той я беше видял тази сутрин.

— В такъв случай, защо да не вървим заедно до дома? — предложи й сърдечно той.

Английският му беше почти безупречен, с лек американски акцент, като че ли го беше усъвършенствал по-скоро с гледане на филми, отколкото с учене на английска граматика.

— Разбира се — прие Анна.

Малко компания щеше да й дойде добре след днешния ден. Провалът със сладоледа все още я измъчваше. Готвенето беше нещо, което тя предполагаше, че върши добре. Нима бе сгрешила в преценката си, че ще се справи с курса?

Матео като че ли прочете мислите й.

— Не се разстройвай толкова — опита се да я успокои той. — Тя си е такава, Бианка. Наистина тормози хората. Но винаги постига добри резултати.

Думите му окуражиха Анна. Може би беше прав.

— Откъде я познаваш?

— Израснах тук. Тя е най-добрата приятелка на сестра ми Каролина... двете все ме дразнеха, като бях малък.

Анна се усмихна.

— А сега? Ако си оттук, защо си отседнал при Джованна?

— Семейството ми се премести в Сиена, така че сега е мой ред да бъда турист — разсмя се той. — Няма по-добро място в света за туристи от Флоренция.

— Струва ми се, че съм съгласна. Зад всеки ъгъл те чака нещо красиво, което да видиш.

— Или нещо хубаво, което да хапнеш — усмихна се той. — Има едно нещо, което ми се струва, че ще харесаш. Разполагаш ли с десет минути?

Анна кимна.

— Като никога, не бързам за никъде.

— Страхотно, да купим тогава храна за вечеря на терасата. Казах на Джованна, че ще я почерпя.

Анна тръгна с Матео по павираната улица, докато стигнаха до оживен магазин наблизко, с огромни бутове шунка от глиган, провесени отвън.

— Влез — подкани я Матео, усетил колебанието ѝ — и опитай от това. — Той накара дебелия брадат собственик на магазина да ѝ отреже парче бяло сирене. — Това е прясна моцарела от биволско мляко.

Анна се усмихна доволно на вкуса и начина, по който сиренето се разтопи върху езика ѝ.

— Това наистина е добро — разсмя се тя.

— А какво ще кажеш? — попита той. — Да вземем ли и от това месо? — Матео посочи смайващия избор от сушени и пушени меса зад витрината.

— Изглеждат превъзходно.

Той отново кимна и преди да разбере какво става, пред Анна вече имаше малка чинийка с мостри от месата.

— Така, както съм започнала, няма да се наложи да вечерям — разсмя се Анна.

Върна се в стаята си в пансиона и затвори вратата след себе си. Тя, Матео и Джованна споделиха възхитителна вечеря на терасата на покрива и сега я обливаше топлина, както от разговора, така и от червеното вино, което пиха. В присъствието на Матео, който превеждаше, тя можа да поговори много по-свободно с Джованна, като я разпита за децата и внуците ѝ и доби представа как е израсла във Флоренция.

Анна извади преносимия си компютър от скрина, зареди скайп и натисна видео повикване на Джон. Нямаше търпение да му разкаже всичко, което ѝ се беше случило досега.

— Здравей — каза Джон, докато образът му се фокусираше. — Как вървят нещата?

— Добре. Е, днес беше катастрофа, но вече всичко е наред.

— Катастрофа ли?

— Е, не е кой знае колко страшно. — Тя се усмихна на онова, което ѝ се струваше ужасно преди малко. — Направих един наистина скапан сладолед.

— Само това ли?

— Да, глупчо. Как са нещата у дома?

— Всичко е добре. Все още вали. О и Ед, и Джес така и не отидоха на медения си месец.

— О, не... това е ужасно. Какво е станало?

— Туристическата фирма фалирала. Ед тръгна отново на работа, а Джес очевидно се цупи по пижама в апартамента и гледа повторенията на „Отчаяни съпруги“.

— Бедничката. Не мога да я виня. Те наистина чакаха с нетърпение тази ваканция. Сигурно ѝ е дошло до гуша.

— Очевидно си го изкарва на Ед. Мисля, че той е трябвало да организира застраховките. Във всеки случай, от онова, което чувам, не е най-розовото начало на брачния им живот.

— Какъв лош късмет. А как са останалите неща? Как е Алфи?

— Всичко е наред. Алфи е добре, много харесва яслата и има нова най-добра приятелка на име Попи. Винаги му е вървяло с дамите.

— Сладурче! — Анна ясно си представи усмихнатото лице на Алфи. — Прегърни го от мен, чу ли? А как върви в работата?

— Натоварено — отвърна той. — Работя до късно, реших, че мога да го направя сега, докато те няма. А ти? Как е в Италия?

Анна не намери думи, за да разкаже на Джон за всички нови неща, които беше видяла и правила.

— Добре е. Слушай, изглеждаш ми изморен. Може би трябва да използваш случая, че си у дома и да си легнеш рано. И аз имам нужда от сън, ако искам утре да се справя по-добре.

— Окей. Лека нощ тогава.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Анна затвори неохотно лаптопа си и го остави върху скрина. Надникна от прозореца на малката си стая. Площадът все още беше пълен с двойки, които вечеряха на свещи и пиеха вино. Ако можеше и Джон да е тук, тогава щеше да разбере.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

„Днешните новини във вестника са утрешното съдържание на кошчето за боклук“, каза си Имоджен, молейки се това да се окаже вярно в техния случай. Беше трудно да се каже дали лошото време или скандалът с хранителното отравяне държеше хората настрани от магазина на Вивиен.

Вече беше обяд, а възрастният мъж, който даваше шезлонги под наем в тяхната част на плажа, беше единственият клиент на Имоджен — отпиваше от чашата горещ чай и чакаше да премине бурята. Имоджен вече се чудеше дали лятото изобщо щеше да дойде. Беше юни, а те едва бяха зърнали слънцето един-два пъти. Или пък съдбата им беше отредила още седмици със сиви облаци и дъжд, който барабани по прозорците?

— Мрачно е тук, нали? — попита мъжът, като изказа на глас мислите на Имоджен.

Тя кимна и се насили да се усмихне.

Толкова ѝ се щеше да избяга. Животът на острова ѝ прилягаше много повече от този. Дължеше го обаче на баба си, на баща си и на Анна, напомни си тя строго. Не можеше да позволи Анна да се върне у дома от Италия и да завари слухове за лоша хигиена. Трябваше да направи някаква положителна реклама на магазина, за да неутрализира отрицателната статия във вестника. И трябваше да го направи бързо.

Мисли положително, каза си тя, докато прибираше лъжичките. Когато се върнеше Анна, щеше да е само въпрос на време да произведат продукт, с който наистина да се гордеят. И за да разберат хората за него, тя трябваше да излезе с наистина силна реклама.

Имоджен хвърли поглед към стената над тезгяха, където бе закачила в рамки някои снимки от албума на Вивиен — деца, които играеха на плажа пред магазина и родители, изтегнати се в шезлонгите до тях. Трябваше им някаква магия, която да съживи духа на лятото. Сладоледи = слънчеви детски мечти. Но когато небето беше сиво, какво можеха да направят те с Анна, за да подсетят клиентите за онези топли дни?

В главата ѝ се завъртя една мелодийка. Няколко тенекиени ноти, които винаги ги караха двете с Анна да наострят уши и да хукнат при родителите си да искат пари за сладолед.

„Точно така, — помисли си Имоджен. — Фестивали, плажове, пикници в парка“. Току-що беше съставила плана, от който се нуждаеше магазина.

Отварянето на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Да имате място за още един човек? — усмихна се Джес и влезе вътре.

— Струва ми се, че все още те сместим някъде.

— Видях статията — продължи Джес, сядайки на едно от високите столчета до бара. — Какъв кошмар.

— Не ми говори.

— О, не се коси. Вече никой не чете местната преса.

— Надявам се да е вярно.

— От друга страна, заведението наистина изглежда много по-добре.

— Благодаря — зарадва се Имоджен. — Излъскахме го добре. А ти какво още правиш тук? Мислех си, че вече се печеш на слънце някъде из Антигуа?

— Като заговорихме за кошмари, тази проклета туристическа агенция! Разполагахме с купища младоженски ваучери за стотици паунди, които хората ни бяха купили като подарък за сватбата... а сега, след като агенцията е фалирала, тези подаръци пропаднаха. В работата на Ед, щом надушиха, че плановете ни за Антигуа са пропаднали, веднага го привикаха. Така че останах само аз. Тук. Младоженка без меден месец.

— Това е ужасно — прояви съчувствие Имоджен. — Много ли ще ме намразиш, ако ти кажа, че се радвам да те видя и че всъщност съм доволна, че все още си тук?

— Да, ще те намразя! И за да компенсираш това, искам голяма чаша горещ шоколад, моля. Все още съм в дъждовната Англия, и то самичка. Дори Анна замина.

Имоджен отиде в кухнята да приготви шоколада за Джес.

— Не си съвсем сама — опита се да успокои тя Джес минута по-късно, като ѝ връчи чашата с горещата напитка.

— Извинявай. Страхотно е, че си тук. Просто седмицата беше ужасна. Във всеки случай, как е Анна? Харесва ли й Италия?

— Прати ми едно-две съобщения. Звучи, като че ли си прекарва страхотно.

Джес се усмихна.

— Хубаво, тя го заслужава, нали? Всичките тези години, през които бе прехласната по готвенето, може пък най-сетне да доведат до нещо различно, а не само до по-голям размер рокли за мен.

— Да. Обзалагам се, че вече е първа отличничка, нали? Любимката на учителката.

— Определено — съгласи се Джес, разбърквайки лениво горещия шоколад с лъжичката си.

— Джес — започна Имоджен. — След като си тук...

Джес повдигна подозрително вежда.

— Мога ли да ти задам един въпрос? Ако искаш да намериш ван, къде ще отидеш да търсиш?

— Ван ли? — Джес се подсмихна самодоволно. — Да не планираш да ходиш някъде? Анна винаги ми е казвала, че си падаш малко хипи.

— Не е за мен — обясни Имоджен. — За бизнеса е. Сладоледен фургон. Реших, че е време... искам да кажа ще стане, когато Анна се върне... да станем мобилни. Ти какво мислиш?

— Ван? — Джес прибра разпилените си до раменете къдри, обмисляйки идеята. — Като сладоледения фургон едно време в училище ли?

— Точно така.

— Идеята е добра. Ед има един приятел в Уърдинг, който обновява стари ванове, повечето фолксваген и разни такива, но се обзалагам, че ще можеш да откриеш нещо там.

— Чудесно! — Имоджен засия при тази възможност.

— Зависи обаче доколко разбираш от автомобилни двигатели — продължи Джес. — Някои от тях все още имат нужда от доста поправки.

— О, аз съм доста сръчна.

Беше сменяла гуми и беше поправяла нееднократно плажния си велосипед.

— Страхотно — успокои се Джес и написа адреса на сайта върху една салфетка. — Ето. Търси Греъм. Може би е най-добре да отидеш там в сервиза, за да разгледаш вановете и да избереш.

— „Мечти на колела“ — прочете на глас Имоджен и се усмихна на името. — Точно това ми трябва, Джес. По този начин ще можем да закараме сладоледовите си мечти на пътешествие.

— Само не ме издавай пред сестра си, че съм те насърчила. Не съм сигурна, че ще одобри това, че съм ти помогнала с тази налудничава идея.

— Няма да кажа нито думичка. — Имоджен вече посягаше към мобилния си телефон и отваряше сайта на компютъра. — И в това няма нищо налудничаво, уверявам те.

Имоджен взе велосипеда на Анна и отиде до адреса, който бе открила онлайн. Спря велосипеда на чакъла пред „Мечти на колела“ и го облегна на тухлената стена. Собственикът на гаража се подаде изпод един оранжев фолксваген и се обърна да я поздрави. Грубоватото му красиво лице с прорасла коса беше изцапано с масло. Беше облечен в тъмносин гащеризон.

— Вие трябва да сте приятелката на Джес. Имоджен, така ли беше? — попита той, като окончателно се измъкна изпод вана и бавно се изправи на крака.

— Да, това съм аз — усмихна се Имоджен. — Сладоледената дама.

Той протегна омазана с масло длан, за да ѝ стисне ръката, но забеляза колебанието ѝ, дръпна си ръката и я изтри в гащеризона.

— Май е по-добре да не се здрависваме, а? — разсмя се той. — Да ви кажа, когато се обадохте, ми се стори направо като късмет. Аз имам един стар сладоледен ван от седемдесетте години, и от известно време все се мъча да му намеря място. За редовните клиенти той, разбира се, не става, но може пък да е подходящ за вас. Има нужда само от малко боя... елате да видите.

Греъм поведе Имоджен в задната част на работилницата си и покрай редица ванове, стар училищен автобус и един микробус с надпис „Жени — водачки“ отстрани.

— Мога да ви предложи съвсем разумна цена, ако се интересувате. Седем стотачки ще свършат работа, тъй като той стои тук от много време и, честно казано, заема твърде много място. Той е добър малък бегач, все още си е с фризерите и всичко останало.

Очите на Имоджен свикнаха с мрака в гаража и тя различи вана пред себе си. Да, боята му беше малко поизбледняла, но имаше четири колела и великолепна фунийка със сладолед отгоре. Идеален беше.

— Точно това ми трябва — зарадва се Имоджен.

Представи си го с надписа „При Вивиен“ с красив шрифт отстрани и как обикаля с него и продава сладоледи на фестивали на плажове по южното крайбрежие, край местните паркинги. Когато Анна се върнеше, просто щеше да се влюби в него по същия начин... и нямаше да се тревожи толкова за другите неща, които се бяха случили в нейно отсъствие.

— Ще ви дам четири стотачки — каза Имоджен.

В раницата си имаше петстотин лири стерлинги в брой — последните от парите, които им бе оставила баба им. Окей, те с Анна ги бяха определили за продукти, но пуснеха ли вана на пътя, щяха да си върнат парите за една седмица.

— Четиристотин и петдесет — отсече Греъм твърдо, но очите му се смееха, — и сключваме сделката.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Джованна беше изнесла възхитителни на вид печива на терасата на покрива и Шан и Матео седяха до масата и пиеха кафе.

— Добро утро на всички — поздрави Анна с лъчезарна усмивка и се присъедини към тях. — Не знаех, че и ти си отседнала тук, Шан.

— Пристигнах снощи — отвърна тя. — Бях в един пансион наблизо, истинска дупка. Съвсем се бях отчаяла, но после Матео ми препоръча този хотел и за мой късмет имаше свободна стая.

Анна се усмихна и седна на масата им. Терасата гледаше към красив площад, само на стотина метра от него се виждаше небезизвестния силует на Дуомо — катедралата „Санта Мария дел Фиоре“, която беше основна забележителност на града. Тя се пресегна към чинията и си взе една каноли — пуричка със сметанов крем, — отхапа, а бутер тестото се разтопи сладостно в устата ѝ. Все още беше топла и прясна от фурната.

— Ммм — въздъхна Анна с неприкрито удоволствие. — Невероятни са.

— Доста са добри, а? — каза Матео, като ѝ наля кафе. — Мисля, че цяла Италия знае за печивата на Джованна.

— Откъде я познаваш? — попита Шан.

— Беше ни съседка, преди да се преместим в Сиена. Майка ми и баща ми решиха, че имат нужда от промяна и създадоха там джелатерия. Казаха, че тук конкуренцията станала твърде голяма и градът се политизирал.

— А ти? — полюбопитства Анна, като колебливо отпи от все още горещото кафе. Беше много по-силно от онова, с което бе свикнала.

— Сиена беше добра за мен, докато учех — започна Матео, като отметна една тъмна къдрица от очите си. — Родителите ми искаха да се занимавам с нещо различно и аз започнах да уча за счетоводител. Но тази работа не беше за мен. Изобщо — разсмя се той. — Будя се и мисля за храна, лягам си и мисля за храна. Дори сънувам сладолед! Как да се занимавам с каквото и да било друго?

Анна се усмихна на познатото усещане. За миг се почуди как бе издържала на онази работа толкова дълго.

— Когато проумях това — продължи Матео, — училището на Бианка бе очевидното място, където да се обучавам. Надявам се, че когато свърша, ще мога да се върна в Сиена и да започна собствен бизнес. — Той се усмихна благо и в ъгълчетата на очите му се появиха бръчици. — Ама, чакайте, не възнамерявах да ви разправам историята на живота си.

Шан слушаше Матео прехласната и Анна забеляза, че почти не е докоснала сладкиша си.

— Как ви се струва Флоренция? — попита той и двете.

— Красива е — отвърна Шан.

— Много повече, отколкото очаквах — добави Анна.

Тя не спираше да се удивлява на елегантността на всеки фонтан, на всеки детайл от високите къщи. Като че ли дори и най-дребните детайли бяха произведения на изкуството.

— Знаете ли другата причина, поради която Флоренция е идеалното място за обучение как се прави сладолед?

— Има ли такава? — попита Анна.

— Да, знаменитият Фестивал на сладоледа.

Анна се сети за туристическия си справочник и се замисли дали не беше пропуснала нещо в него. Щеше да има фестивал на сладоледа точно тук, във Флоренция? Защо не беше чувала за това?

— Другата седмица — уточни Матео. — Започва на следващия ден, след като завършим курса. Ще видите града преобразен. — Очите му светнаха, докато говореше. — Сорбета, сладоледи, гранита... каквото поискате, ще можете да го опитате тук.

Анна се усмихна развълнувано.

— Какъв неочакван пир.

Щеше да разполага с цял ден, преди да излети самолета ѝ.

— Звучи като идеалния начин да празнуваме след усърдната работа в курса — зарадва се и Шан. — Но аз вече ще съм в самолета за Дъблин.

— Планове — отбеляза Матео с дръзка искрица в очите. — Най-хубавото нещо на плановете е, че можеш винаги да ги промениш — продължи той.

Шан се усмихна. Анна изведнъж се почувства неловко, като че ли не трябваше да бъде тук. Да не би между Матео и Шан да имаше нещо, което тя не беше забелязала?

— Добре. — Тя погледна часовника си. — Осем и половина. Ще тръгна по-рано, за да обиколя покрай реката. Ще се видим в клас.

— Днес — обяви Бианка — ще се учим да правим сладолед със смокини и бадеми.

По изражението ѝ Анна позна, че това е един от любимите ѝ сладоледи, а щом видя смокините на работния си плот — зрели и сочни, почти се пръскаха от сок, — разбра и защо е така.

— Изглежда добре — прошепна Шан на Анна.

След ужасния сладолед, който направи първия ден, Анна с облекчение разбра, че са я сложили в двойка с Шан. Вече виждаше как Георгиос и Хиро се бореха със списъка с продукти на съседния плот.

— Днес започваме сериозно — каза Бианка. — Нямаме много време, само една седмица, така че ще ви товаря много и очаквам да видя резултати. Само онези, които са направили три най-висококачествени сладоледи, ще получат диплома в петък.

Анна се сети за вчерашния си буламач и колко далеч беше той от възможността да се състезава. Днес обаче, зарече се тя, като стегна връзките на престилката си, е нов ден.

— Така. За този сладолед имаме само трийсет минути — съобщи Бианка, — така че да започваме.

Анна погледна със завист към Матео и Риа — изглеждаха толкова организирани и само за няколко минути подредиха работното си място и бяха готови да почват. Матео белеше смокините и ги режеше на малки парченца.

Анна и Шан се заловиха на работа и скоро подготвиха плодовете за сладоледа, както и нарязани бадеми. Бъбреха, докато работеха и за Анна всичко беше много по-естествено, отколкото предния ден. След петнайсет минути приготвиха сместа за замразяване в машината за сладолед.

— Изглежда доста добре — коментира Бианка, докато минаваше покрай тяхната маса. — Мисля, че може би ви подцених, синьора Макавой.

Бяха ги довели тук следобед, като награда, но докато Анна пъшкаше нагоре по стъпалата на Дуомо, започваше да се чуди дали пък не ѝ беше по-добре в класната стая.

— Не се отказвайте! — насърчи Бианка курсистите, които я следваха по каменното стълбище. — Почти изминахме половината.

След като цяла сутрин успешно правиха сладолед, Бианка предложи да свършат час по-рано и да използват прекрасния летен ден, за да се разходят заедно.

— Аз съм първият човек, който ще ви каже колко е важно правенето на сладолед — каза тя пред класа след кратката обедна почивка, — но не може да сте цяла седмица във Флоренция, без да видите една от най-красивите гледки в света.

— А какво има тук? — попита Хиро.

— Сега ще откриете. Минете през този портал.

Бианка им посочи отвор в каменната стена отляво, а после ги поведе през него.

Анна беше забила очи в Матео пред себе си, като се опитваше да не мисли колко високо се бяха качили. Когато го последва през портала, откри, че стоят на платформа, обикаляща купола отвътре. Зад ниската стена, която ги предпазваше да не паднат, виждаше хората долу в катедралата като дребни точки. Прималя ѝ и тя стисна парапета.

— Добре ли си? — попита я Матео.

— Донякъде — усмихна се Анна. — Ужасявам се от височини.

— Опитай се да не гледаш надолу — каза той и сложи успокояващо ръката си върху нейната.

Тя не дръпна своята. Чувстваше се добре от докосването му, а физическата близост на такава височина беше нещо различно, помисли си тя.

— И защо ти е да гледаш надолу? Погледни нагоре, Анна.

И той посочи фреските по тавана на катедралата в наситени сини тонове и златните листа, които се виеха между тях. Същинско изображение на рая.

— Ау — възкликна тя, забравила доскорошния си страх.

— Харесва ли ти?

— Толкова е красиво, че кара човек да забрави колко високо сме се качили — усмихна се тя.

Те обиколиха купола до половината, а после излязоха през друг портал на нови стъпала. Анна се спря пред малко прозорче, докато се качваха нагоре и посочи многобройните метални катинари, закачени за решетката.

— Какво представляват?

— Те са, как го казвате... за спомен — обясни Матео. — Виж! — Той ѝ показа как хората бяха надписали или нарисували инициалите си върху метала. — Идваш тук с някого, който е важен за теб, и оставяш катинар за спомен. Така той винаги ще остане тук.

Анна се сети за Джон. Той никак не обичаше да пътува — беше излизал от Англия само веднъж, на ергенска екскурзия до Амстердам. Но може би тя щеше да го склони да дойде тук. Може би можеха да повторят изкачването и да оставят техния собствен катинар тук. Мисълта я стопли.

— Хубави са, нали? — усмихна се Матео. Той погледна нагоре към празното стълбище пред тях. — Те отидоха напред. Хайде да ги настигнем.

Анна ускори крачка и след няколко минути стигнаха горе. Тя излезе на външната платформа на купола на Дуомо, където гледката, която я посрещна, спря дъха ѝ. Беше ясен, слънчев ден и се виждаше на мили далеч, през целия град, отвъд искрящата река и чак до тосканския пейзаж.

— Е, какво мислите? — попита Бианка, като посочи гледката. — Изкачването си струваше, нали?

Анна се приближи до края, където бяха застанали другите курсисти и правеха снимки. Застана малко встрани от тях, за да може да попие гледката.

— Да — прошепна Анна. — Зашеметяващо е.

Матео дойде и застана до нея.

— Струва ми се — усмихна се той, — че световъртежът ти може би е излекуван.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Джон ѝ отвори вратата по боксерки.

— Имоджен — поздрави я той изненадан.

— Извинявай, Джон. — Тя все още държеше ключа, който ѝ беше дала Анна от апартамента. — Не мислех, че ще намеря някого тук.

— Влизай — покани я той, все още притеснен. — Нормално не трябваше да съм вкъщи, но днес работя оттук.

Косата му стърчеше на кичури, като че ли току-що беше станал.

— Само за минутка. — Имоджен мина край него. — Просто трябва да си прибера нещо.

Тя влезе в банята, веднага откри несесера си и го метна в раницата. От стаята се чуваше приглушения звук на телевизора. Май не се е преработил много, помисли си тя с усмивка.

Провря глава във всекидневната, където Джон седеше на дивана.

— Ако имаш свободно време в излишък, още един чифт ръце ще ми свършат работа в магазина — предложи тя с най-подкупващото си изражение.

— Чака ме трескав ден, съжалявам. Как вървят работите там?

— Добре — отвърна Имоджен. — По-добре. В магазина всичко е променено.

— Заради курса на Анна ли?

— Нещо повече. Ела да видиш. — Тя кимна към прозореца.

Джон стана, забърса запотения прозорец и двамата надникнаха навън.

— Имоджен, какво, за бога, е онова нещо, паркирано пред къщата ни? — възкликна той, сочейки ужасено вана.

— Не е толкова важно какво е — обяви Имоджен гордо, — а по-скоро какво ще стане.

По-късно същия ден в магазина списъкът, който Имоджен правеше, ставаше все по-дълъг.

Гластънбъри
Тайната градина
Остров Уайт
Кулинарен фестивал в Съсекс

Щом успееш да направят качествен сладолед, колкото повече хора можеха да привлекат, толкова по-добре. Когато пристигна в магазина, след като посети апартамента на Анна, тя изми и почисти новия ван и го приготви за боядисване. Сега ѝ оставаше по-приятната задача да си помечтае за всички онези места, които можеше да посети с него. Тя провери цените за сезонните резервации онлайн и ги записа. Влезе на страницата на магазина и качи няколко снимки на вана, за блога, който пишеше. Посетителите на страницата ще могат да видят различните етапи на обновяване на вана, а после да разберат къде да отидат, за да си купят сладолед от него. Снимките се зареждаха на екрана.

Трябваше да направи и линк към „Трипадвайзър“. Най-големият туристически сайт в света бе задължително място за реклама и обратна връзка с клиентите и всички го ползваха. Тя отвори страницата с отзивите и потърси магазина на Вивиен.

На страницата имаше само един коментар с една звезда. „О, божичко — помисли си тя. — Няма ли да ни оставят на мира?“ Шокирана, Имоджен се насили да го прочете.

ОТ: Неизминат Път

„БОЖЕСТВЕНОТО МАГАЗИНЧЕ ЗА СЛАДОЛЕД ПРИ ВИВИЕН“, КРАЙБРЕЖНИЯ
БУЛЕВАРД НА ХОУВ

Неохотно му дадох една звезда, просто защото няма опция да го оцениш с по-малко. Защо го наричат „божествен“ не мога да си представя — по-скоро е като онова място, там долу, ако питате мен! Обичах магазина, когато го стопанисваше възрастната госпожа — винаги те приветстваше сърдечно. Но откакто го поеха внучките ѝ, той тръгна стремително надолу. Не само декора — макар

че бог знае какво са си мислели, когато са го избирали — но и обслужването на клиентите е ужасно. Почти няма избор на газирани и други напитки и закуски, така че едва ли заслужава името си „магазин за сладолед“. Безобразен е. Харчете трудно спечелените си пари другаде, докато не го поеме някой друг.

Думите бодяха очите на Имоджен — „Безобразен. Ужасяващ...“ Единственият светъл лъч бе, че не беше споменат инцидентът с хранителното отравяне. Въпреки всичко, отзивът беше съкрушителен и първият, който щяха да видят много от потенциалните клиенти. Тя потърси в страницата на друг ресторант и видя същия коментар — после на още една и на още една страница, — навсякъде под същото име, с нито един положителен отзив за баланс.

Дали бяха написани от същия човек, който бе дал интервю за пресата, или пък някой друг се опитваше да ги унищожи? Имоджен знаеше само, че ако искаха да получат шанс да се измъкнат от тази катастрофална седмица, тя трябваше да го открие.

— Та-да-да! — възкликна Джес и остави айпада си на тезгяха в магазина. — Мисля, че стана. Ти как мислиш?

Имоджен огледа логото, измислено от Джес. „При Вивиен“ беше изписано с размах, със старомоден шрифт. Простичко, но стилно — и щеше да изглежда страхотно отстрани на вана.

— Идеално е — похвали я Имоджен.

— Ами, благодаря ти. Не се наложи дори да седя до среднощ. Веднага ми хрумна.

Имоджен замълча.

— Защо е тази печална физиономия? — попита Джес.

— А нищо. Просто прочетох гаден отзив за магазина онлайн. Не си заслужава да се тревожиш.

— Светът е пълен с гадни хора, но се опитай да забравиш. И ако питаш мен, поставянето на приказното ми лого на вана е най-добрият начин да го направиш.

— Кажи ми, че имаш време да ми помогнеш — помоли Имоджен. — Подготвила съм вана, изтъркала съм го и съм го почистила. Но не съм добър художник.

— На твое разположение съм — отвърна Джес. — Само че за ограничено време. Облякла съм най-хубавите си дрехи.

Къдравата ѝ коса беше вдигната на кок на върха на главата и тя беше облечена със стари джинси и избеляла тениска.

— Благодаря ти! Господ те прати. Така, имаме нужда от...

Имоджен отвори шкафа под мивката и извади кутиите с автомобилна боя, които беше купила — бонбонено розово и бежово, за да са в тон с интериора на магазина.

— Струва ми се, че имаме достатъчно от всичко.

— Давай, тогава — подкани я нетърпеливо Джес.

Надуха стереото навън и се заловиха на работа. Джес очертаваше шаблона, който трябваше да боядисат.

— Ей, какво става тук? — попита Иви, като провря глава от вратата на магазина си.

— Запознай се с най-новия член от нашия екип — надвика Имоджен музиката, като посочи вана.

— Харесва ми — каза Иви. — Свири ли някаква мелодия?

Джес протегна ръка в кабината и натисна бутона, откъдето зазвуча лятна музика. Иви се разсмя изненадано.

— Страхотно е! — Иви се засмя очарована.

— Да, но по-добре да не го повтаряме отново — предупреди Имоджен, — защото все още нямаме какво да продаваме.

— Скоро ще имате. Другата седмица си идва Анна, нали? — попита Иви, като се облегна на вратата. — И тогава може да тръгнеш с него на път.

— Повярвай ми, направо броя дните — отвърна Имоджен.

Когато слънцето залезе и захладя, Имоджен довърши боядисването на вана. Джес си беше отишла у дома, но беше направила достатъчно, за да може Имоджен да поеме финалния етап.

— Това ваше ли е? — попита мъжки глас.

Сърцето на Имоджен подскочи. Беше Фин.

— Да — отвърна Имоджен, изправи се и го погледна право в лицето.

— Не ти ли се струва, че се каниш да бягаш, преди да си проходила?

— Виж какво, Фин — започна тя самоуверено, като изтри изцапаните си с боя ръце в гащеризона си.

Сети се за гадния отзив, който бе прочела. Възможно ли беше Фин да е написал и него? Поколеба се, а после реши, че е по-добре да се опита да склучи мир.

— Съжалявам за онзи ден — заяви, колкото се може по-спокойно. — Но какво можем да направя? Изтеглих сладоледа от продажба и докато Ана се върне от Италия, продължаваме с готов сладолед от супера. Ванът е за момента, в който отново ще предлагаме домашен сладолед.

— Надявам се заради доброто на клиентите ви да ги проверявате както трябва.

— Разбира се, че ще ги поверяваме — озъби се Имоджен. — Аз не ти се меса в бизнеса, Фин, та какво ще кажеш и ти да не...

Фин я прекъсна рязко.

— Имоджен, ти вече се набърка в бизнеса ми... странно е, но като че ли не го разбираш. Трябваше да върна парите на половината си курсисти. Обикновено в Аркадата „Гранвил“ се грижим един за друг и се доверяваме един на друг... но очевидно нещата са се променили. Може би си права... трябва просто да оставим всеки да си гледа работата.

— Звучи ми добре.

— Можеш да го извикаш за минутка, нали? — помоли Имоджен майка си. Седеше в таванската стая на къщата на Вивиен, завита със завивката. — Наистина имам нужда да поговоря с него.

След този ужасен ден, само един човек можеше да я накара да се почувства по-добре.

— Моментът не е подходящ — заяви Джан. — Баща ти е много изморен.

— Все още ли?

— Той не е по-добре. Всъщност... Е, не смятах да ти го казвам, докато не се върне Анна. Но всъщност доста се е влошил.

— Влошил ли? — притесни се Имоджен. — Какво става, мамо? Майка ѝ замълча за малко.

— Снощи ни посетиха Франсоаз и Мартин. Те отново настояват да се избърза с продажбата на къщата. Но не е само това. Франсоаз се опитва да принуди баща ти да пусне бизнеса ви на търг.

— Какво? — възкликна Имоджен. — Не може да го направи.

— Казва, че имало лоши отзиви за магазина... и твърди, че щял да фалира като ваша собственост.

— Какво право има тя да се меси?

— Никакво, знам, но това като че ли не я спира, Имоджен. Не знам на какво е способна. Но заедно с Мартин се опитват доста успешно да разбият сърцето на баща ти.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

— Чудесно е, Имо. Толкова е красиво, слънцето грее, не е като у дома.

Анна вървеше и разговаряше по мобилния си телефон, докато прекосяваше павирания площад пред галерия „Уфици“, където двете с Шан бяха прекарвали обедната си почивка в разглеждане на оригинални ренесансови шедьоври на Леонардо и Ботичели, с оригиналите пред очите си. Тя остави Шан да рисува в едно от помещенията.

— И хората са наистина дружелюбни — продължи тя. — Нали знаеш колко се притеснявах, че ще пътувам сама, помниш ли? Откакто пристигнах обаче почти не съм оставала сама.

— Нали ти казах — отвърна Имоджен. — А курса, харесва ли ти?

— Фантастичен е. А другата седмица започва фестивал на сладоледа... и аз ще остана тук достатъчно дълго, за да отида — сподели Анна ентусиазирано. — Правят го само веднъж годишно, Имо. Не е ли смайващо, че съм уцелила точното време да съм тук? Ще присъстват някои от най-добрите производители на сладолед в страната... ще има различни експериментални аромати... Я виж, направо се отнесох, нали? Как вървят нещата в магазина?

Анна беше запомнила, че сестра ѝ сама прави и продава сладолед — изглежда като че ли наистина се справяше сама, без по-голямата ѝ сестра да я засенчва.

— А, отлично — отвърна Имоджен твърде бодро. — Всичко върви по план. Ти си прекарвай добре там и ни донеси различни рецепти, с които да смаем новите си клиенти.

— Разбира се, че ще донеса. Определено.

Канеше се да затвори, но една мисъл не ѝ даваше мира.

— Слушай, Имоджен... малко е странно да те питам, знам, но чувала ли си Джон, а? Звъня му в работата цяла сутрин и той не вдига слушалката.

— Видях го вчера — каза Имоджен. — Пристигнах неочаквано в апартамента и го заварих по боксерки.

— По боксерки ли?

— Е, не беше чак толкова гадно, колкото прозвуча — увери я Имоджен. — Работеше от къщи. Опитай се да го намериш по мобилния.

— Окей, ще се опитам. До скоро, Имо.

— Довиждане.

Анна затвори и бавно тръгна обратно към училището за сладолед. Заредена с енергия от срещата с прекрасното изкуство, тя се чувстваше вдъхновена да работи над някакво ново творение. Днешната тема на Бианка бяха плодовите сорбета и тя и Матео, за пръв път заедно в екип, избраха горските плодове, сочни червени плодове, които имаха идеален вкус върху лед. С помощта на откъслечните знания на Матео и старателното дегустиране на Анна, вкусовете се комбинираха прекрасно. Четвъртият ден от курса засега се очертаваше като най-добър за Анна.

Тя пристигна в класната стая заедно с останалите и всички заговориха, докато заемаха местата си.

— Отличничката на класа, а? — подхвърли Георгиос на Анна със сърдечен смях, докато минаваше покрай работното ѝ място.

Вчера Бианка ѝ присъди това заветно отличие за сладоледа с кафе и Анна все още сияеше от удоволствие. Всъщност това не означаваше много — в крайна сметка бяха само шестима, но на Анна ѝ беше необходимо това поощрение.

— Ти ще си следващият — пошегува се Анна с усмивка.

Не беше трудно да не забележи, че Георгиос напредваше най-бавно, но винаги се заемаше със задачите с удоволствие и Бианка още не го беше отписала.

— Хей, ти, хайде на работа. — Матео добродушно я боцна с пръст в ребрата и ѝ посочи да добави подготвените плодове към сместа за сорбето. Кафявите му очи срещнаха нейните.

— И после какво? — Анна присви очи към рецептурника и се опита да разчете последните инструкции.

След поредната възхитителна закуска на терасата тази сутрин и безгрижните разговори с Шан и Матео, тя беше забравила да си вземе очилата. Почти не различаваше думите. Обикновено тя четеше рецептите на Имоджен, затова подскочи стреснато, когато чу над рамото си тих глас.

— Сега провери нивото на захарта — подсказа Матео — с онова... как му викахте... мониторче.

Тонът на гласа му внезапно я накара да осъзнае колко близо е застанал до нея. Усещаше топлия му дъх върху врата си, докато говореше, и чистата му, леко мускусна миризма.

— Добре, да го направим тогава — изрече Анна на един дъх.

Трябваше да спомене нещо за Джон. Да обясни, че има приятел и да се увери, че Матео ясно е разбрал това.

Завършиха заедно подготовката и Анна почти не продума. Когато всичко бе готово, тя сложи купата във фризера. Докато ѝ освобождаваше място, забеляза една друга купа, освен подготвената от сутринта.

— Какво е това? — попита.

— Направих го в обедната почивка — каза Матео. А после добави със смях: — Не ме наричай любимец на учителката, моля... Просто имах малко свободно време. И ми се доця да направя някой и друг експеримент.

Тя извади купата, махна прозрачното фолио и погледна бледозеленото сорбе.

— С киви ли е? — отгатна тя.

— И *melone* — допълни той. На Анна ѝ се стори, че в устата му „melone“ прозвуча като най-екзотичния и възхитителен плод, така се плъзна по езика му. — Искам да кажа, пъпеш — поправи се той. — Опитай го.

Той гребна с лъжичка от сорбето и я подаде на Анна. Тя я взе и се подготви за студената милувка, която предстоеше да усети върху езика си — след цял ден правене на сладолед беше свикнала със студа, който стигаше чак до пръстите на краката ѝ. Дори и в такъв горещ летен ден, като този, когато въздухът навън беше задушен и бяха подходящи само най-ефирните летни рокли, като лилавата, която Анна бе избрала тази сутрин.

Но тя не забеляза студа. Усети ароматите — първо деликатния аромат на кивито, а после по-финия на пъпеша, който го подчертаваше. Още по-осезателно усети и някакъв друг аромат, може би на мента, който правеше сорбето възхитително плътно.

Тя усети как по лицето ѝ плъзна усмивка като реакция на изтънчената комбинация. Изражението ѝ се отразяваше като в огледало

в това на Матео. Той се ухили, наблюдавайки как творението му омагьосва Анна, точно както си беше наумил.

На нея ѝ се искаше хапката да не свършва и тя остана да се наслаждава на последните миниатюрни кристалчета лед и на начина, по който рецепторите ѝ реагираха.

— Харесва ли ти? — попита Матео. Анна кимна. — Само почакай да видиш на фестивала... това е нищо. Ще опиташ неща, за които не си и знаела, че съществуват. Защо не дойдеш с мен и няколко приятели утре вечер? Елена и Каро, и Саверио... ще ти харесат и те говорят малко английски. Ще те поразведем наоколо.

— Много бих искала — прие Анна в прилив на възбуда.

Беше петък и курсът им беше към своя край. Анна се подготви за последния ден от курса, като закуси още веднъж със сладкиши на терасата, но този път Джованна ѝ правеше компания. Тя се почуди къде ли са отишли Матео и Шан и реши, че са излезли рано.

— Виждаш ли? — каза Джованна, като посочи през ниската стена на терасата оживения площад долу. Върху паветата строяха павилиони и хората разговаряха оживено около тях. През нощта се беше появил голям транспарант:

FIRENZE — FESTIVAL DEL GELATO^[1]

Градът грееше, изпъстрен с фестивалните цветове.

— Красиво е — възкликна Анна ентузиазно.

— Нещо повече — отвърна Джованна. — Той е *delizioso*^[2]. — Тя целуна пръстите си, за да подсили смисъла.

Анна чакаше с нетърпение настъпващия ден и вечерта. Ако не възникнеха никакви сериозни кулинарни катастрофи, щяха да получат дипломите си от курса, а после целият курс щеше да отиде на вечеря с Бианка в един, както ги увери тя, от най-хубавите ресторанти на Флоренция. А след това, помисли си Анна със светнали очи, тя щеше да има време да разгледа фестивала на сладоледа с Матео и приятелите му.

Съжаляваше само, че Шан нямаше да може да дойде, заради ранния си полет — те се бяха сблизили в една от вечерите, докато бърбеха и пиеха просеко край реката, и Анна съжаляваше, че приятелката ѝ трябваше да си замине.

След закуска тя се приготви за курса и излезе на площада. Часовникът на кулата показваше осем и половина. Джон сигурно току-що се беше събудил, но тя копнееше да чуе гласа му, след като не можа да се свърже с него предишния ден. Анна извади мобилния си телефон и набра номера му.

— Анна? — отговори той още след първото позвъняване.

— Здравей, Джон. — Тя се отпусна веднага при познатия звук на гласа му. — Как си?

— Чудесно е, че те чувам. Но виж какво, на път съм да вляза на сутрешно заседание със закуска. Важно ли е?

— Не, нищо спешно — отвърна тя, като се опитваше да се освободи от разочарованието, което изпита. — Просто ми се щеше да си побърбим, да разбера какво става. Не сме се чували от доста време.

— Разбира се. Всичко е наред. Съжалявам, че те питам, но всичко това не може ли да почака до утре? Днес съм наистина притеснен. Ще дойда обаче да те взема от летището. Пристигаш в девет вечерта, нали?

— В девет и дващест. Изпратих ти по пощата номера на полета. Нямам търпение да те видя отново.

— Окей, миличка. До утре тогава.

— Обичам те!

— И аз те обичам — промълви той тихо, както правеше винаги в препълнения офис. — Пожелавам ти безопасен обратен полет.

В края на последния ден от курса Бианка даде на всички от класа дипломи и настоя за аплодисменти.

— А сега — да празнуваме! Тази вечер отиваме на вечеря и вие ще опитате най-добрата храна във Флоренция.

Курсистите и гордата им преподавателка се настаниха в уютна семейна трапезария, с кариран покривки в червено и бяло, дървени мебели и меню, пълно с изобилни тестени храни, пици и ризото. Анна посрещна с облекчение факта, че Бианка не бе избрала най-добрия

ресторант според броя на звездите на Мишлен — бюджетът ѝ в никой случай нямаше да стигне за такъв ресторант.

Тя си поръча пица, която пристигна отрупана с артишок и гъби, изпечена на плоча до съвършенство и, както беше изгладняла след цял ден усилна работа в кухнята, отхапа голяма хапка. Беше доволна от експеримента си днес — свеж и лек сладолед от дюля — всъщност, той може би беше най-добрият ѝ от цялата седмица. Въпреки кулинарните си успехи обаче, тя някак си не успя да се отпусне. Не можеше да каже какво не беше наред, но нещо в тона на Джон я беше обезпокоило. Нямаше търпение да види отново него и Алфи, но защо ѝ се струваше, че точно в момента не фигурираше сред приоритетите в неговия списък? Да не би пък да беше твърде възискателна? Реши, когато се върне у дома, да му даде повече свобода. Ако имаше някакъв проблем, той щеше да ѝ каже, когато беше готов.

— Поздравления! — Бианка вдигна за тост чашата си с червено вино. Анна, Георгиос, Шан, Матео, Риа и Хиро чукнаха с нея чаши през масата. Анна се усмихна. Бяха изкарали курса и бяха усвоили някои изключително съблазнителни рецепти, които да отнесат у дома, в своите страни.

— За най-добрата преподавателка — предложи Георгиос и отново вдигна чаша. — За *bella*^[3] Бианка! — усмихна се той.

Всички ентузиазирани се присъединиха към втория тост. Въпреки острите критики на Бианка от време на време, Анна виждаше, че тя наистина се грижи за курсистите си и само за няколко дни бе успяла да провокира най-доброто у тях. В момента Бианка сияеше.

След вечеря групата застана на паважа пред ресторанта, където си размениха адреси за връзка и се прегърнаха за довиждане.

— Благодаря ти — каза Анна на Бианка, като я дръпна настрани от групата. — Тази седмица беше голямо вдъхновение за мен.

— Значи си готова? — попита я Бианка. — Да започнеш у дома, в твоя магазин?

— Мисля, че да.

— Ще ми изпратиш снимки — настоя Бианка. А после прошепна: — Той е добър улов, да знаеш... — Кимна към Матео, който настаняваше Шан в едно такси. — Мисля си, че може би има... Как му викахте? Слабост към теб.

Тя намигна на Анна, но преди Анна да успее да отговори, Георгиос стисна Бианка в мечешка прегръдка.

Таксито на Шан потегли и Матео дойде при Анна.

— Готова ли си да тръгваме? — попита. — Казах, че ще се срещнем със Саверио, Елена и Каро при Дуомо.

— Разбира се — отвърна Анна, опитвайки се да забрави онова, което току-що ѝ беше казала Бианка. — Да вървим.

Анна и Матео пресякоха бавно площада, заобиколени от шума на фестивала.

— Ще дойдат всеки момент — каза Матео.

На Анна ѝ се стори, че долавя лека нервност в гласа му. Тя се опита да измисли нещо, което да разведри атмосферата помежду им.

— Чао, Матео!

Млада двойка с още една, около двайсетгодишна жена изскочиха иззад ъгъла и приветстваха приятеля си и Анна с целувки по бузата. Бъбреха бързо на италиански, като Анна тук-таме долавяше по някоя дума и ѝ се щеше да го разбира малко по-добре. Почувства облекчение, когато едната от жените се обърна към нея и ѝ каза свенливо:

— Здравей, аз съм Каро. Ти си англичанка, нали? Приятно ми е да се запознаем. Толкова имам нужда да поупражнявам английския си!

Разговаряйки възбудено помежду си, групата се насочи към първото място за дегустация на сладолед на фестивала. Матео връчи на Анна джелато с бадеми в обрамчена с шоколад вафлена фунийка и тя започна да го ближе, наслаждавайки се на студения сладолед в задушната лятна вечер. Усети вкуса след миг — в него имаше финес, който го правеше неустоим. Обзета от насладата, тя продължи да яде и за миг дори не разбра, че Матео и приятелите му са минали на следващата сергия без нея. Докато бързаше да ги настигне, се почувства още по-уверена, че ще произведе най-изключителния сладолед, когато се върнеше у дома — пък дори и само за да си го яде самичка. След като беше опитала това тук, сладоледите „Корнето“ и „Виенета“ вече няхаха шанс.

— Анна, cioccolato?! — Матео се обърна към нея с лъжичка за пробване. — Но това не е обикновен шоколад — добави с намигване.

Анна опита и след първоначално успокояващия вкус на шоколада в устата ѝ избухнаха други аромати — на чили, наистина пикантно.

— Ау! — каза тя.

— Хубаво ли е? — попита Матео.

— Фантастично — отвърна тя, като се разсмя на чистата радост от възхитителното откритие.

— Мексикански е, сладоледът на ацтеките.

Матео помоли за нови мостри, а отзад към тълпата се присъедини вълна от мераклии. Кракът на Анна за миг се притисна до неговия. Осъзнавайки близостта му, тя вдигна поглед и очите ѝ срещнаха неговите, а погледът му естествено се задържа върху нейния. Телефонът на Анна зазвъня в джоба ѝ и тя почувства облекчение от това, че имаше извинение да отмести поглед. Извади апарата, доволна, че Джон е намерил време да ѝ телефонира. Сега можеше да обясни на Матео, че приятелят ѝ се обаждат. Вместо името на Джон обаче, видя съобщение от Джес.

В случай че се чудиш какво да ми подариш — хубав зехтин и пакет от онези хрупкави бисквитки, моля. Нямам търпение да се върнеш у дома. Джес, Целувки.

Тя се усмихна на съобщението.

— Една приятелка — каза.

Беше почти два часа през нощта. На сутринта Анна трябваше да лети, но не ѝ се искаше да си ходи. Саверио ги закара всички на едно място, откъдето се откриваше панорамна гледка към града и изпълненото със звезди нощно небе, което се бе ширнало над главите им. И петимата се бяха облегли с чаши в ръце върху белия фиат, в който се бяха натъпкали, за да дойдат дотук.

— Още лимончело? — попита Матео.

— Предполагам, че още малко няма да ми навреди — усмихна се Анна, като протегна чаша, а следите от сладкия ликьор още лепнеха по устните ѝ. Останалите обсъждаха каква музика да пуснат по стереоуредбата на колата.

Матео напълни чашата ѝ и очите им отново се срещнаха.

— Анна, все исках да ти кажа нещо. Още от първия ден...

От стереоуредбата изригна музика и прекъсна думите му. Приятелите му се разсмяха и посегнаха към копчето да я намалят.

— Няма нужда — каза Анна нежно.

Тя се сети за думите на Бианка и усети как я залива вълна от вина и объркване. Трябваше още от самото начало честно да му каже за Джон. Не беше постъпила правилно, като дойде тук тази вечер.

— Това е последната ми вечер тук, Матео. Нека ѝ се порадваме.

---

[1] „Флоренция — Фестивал на сладоледа“. — Б.пр. ↑

[2] Вкусен (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Хубава (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

ЗАТВОРЕНО ПО СЕМЕЙНИ ПРИЧИНИ

Имоджен залепи надписа на входната врата и затвори магазина по обяд. Не че щяха да изгубят кой знае колко клиенти, каза си тя. Единствените ѝ клиенти тази сутрин бяха група около двайсетгодишни пияни студенти, които като че ли с часове се мъчеха да проумеят вкусовете на стотиците хиляди сладоледи на клечка.

Тя не можеше повече да стои в магазина, след като разбра, че Франсоаз притиска баща ѝ и той се чувства по-зле. Имоджен хвърли малката си раница на мястото до шофьора на вана за сладолед и седна зад волана.

Включи двигателя и подкара към главния път. Не знаеше точно какво ще направи, когато стигне до къщата на родителите си, но ако Франсоаз беше някъде наблизо, скоро щеше да ѝ се прииска да не бе идвала.

След четирийсет и пет минути Джан ѝ отвори вратата на семейната къща.

— Още ли са тук? — попита Имоджен.

— Кой да е тук? — попита Джан предпазливо. — Имаш предвид чичо си и леля си ли? Ако е така — да.

Джан надникна зад Имоджен към автомобилната алея и видя паркирания ван за сладолед.

— Имоджен, какво е това на автомобилната ни алея?

— Нищо. Искам да кажа, че ще ти обясня по-късно. Нека вляза да поговоря с тях.

— Добре — отстъпи Джан. — Обаче — продължи шепнешком, — моля те, не вдигай скандал. Баща ти бездруго е достатъчно разстроен.

Имоджен отиде в кухнята, където чичо ѝ и леля ѝ седяха с баща ѝ около масата.

— Здравейте — каза тя.

Баща ѝ изглеждаше уморен и леко замаян. Тя се наведе да го прегърне за поздрав, но той като че ли едва регистрира присъствието ѝ.

— Лельо Франсоаз, може ли да поприказваме?

Франсоаз хвърли поглед към Мартин, търсейки защита и той сви извинително рамене към жена си. Франсоаз неохотно избута назад стола си и последва Имоджен във всекидневната.

Имоджен затвори вратата след себе си.

— Какво разправяте на татко? — попита тя вбесена.

— Само истината — тросна се Франсоаз. — Онова, което всички говорят в Брайтън. Чувам, че даже го пише и във вестника. Че съсипвате бизнеса на Вивиен и репутацията, която е имал.

— Това не е вярно — възрази Имоджен. Заболя я, че може би донякъде все пак беше вярно. Поне малка част. — Работим денонощно, за да вдигнем бизнеса на крака. Анна в момента е на курс, за да подобрим предлаганите продукти. Как смееш да се намесваш така!

— Просто се грижа за интересите на баща ти и чичо ти — изсъска ѝ Франсоаз. — А точно в момента е съвсем ясно, че магазинът има нужда от различно управление. Дадох на баща ти мой собствен бизнесплан, с одобрението на Мартин. Том ще реши да разговаря ли с теб и с Анна за това. Но му дадох да разбере, че магазинът на баба ти ще има по-добър шанс с мен и с Мартин.

Сълзи на ярост напълниха очите на Имоджен.

— Как можа? — възкликна тя. — Знаеш колко е разстроен след смъртта на баба.

— А ти си мислиш, че докато гледа как бизнесът на майка му отива по дяволите, това ще му помогне, така ли, Имоджен?

Имоджен загуби и ума, и дума. Онова, което каза, като че ли нямаше никакво значение.

— Твърдо си решила да провалиш бизнеса ни с Анна.

— Мисля, че драматизираш нещата — каза Франсоаз презрително.

— Не мисля така.

Имоджен обърна гръб на леля си и отиде в кухнята. Пое си дълбоко дъх в опит да изглежда спокойна, заради баща си.

— Съжалявам, че дойдох изневиделица — каза тя. — Не трябваше изобщо да идвам. — Тя целуна майка си и баща си за довиждане. — Сега трябва да тръгвам, но скоро ще се върна.

— Окей, скъпа — отвърна баща ѝ все така разсеяно. — Винаги се радвам да те видя.

Джан прегърна дъщеря си и ѝ прошепна в ухото.

— Ще оправим това, не се тревожи.

Имоджен излезе от къщата, включи двигателя и изкара колата от автомобилната алея. На главната улица даде мигач наляво, за да поеме обратно към Брайтън. Лицето на Франсоаз бе пред очите ѝ — безскрупулно и решително.

— Как смее тя! — възкликна Имоджен, изживявайки отново сцената.

Натисна газта, но колата внезапно блокира. Обхваната от паника, тя отново рестартира двигателя. Той за момент като че ли пое, а после се задави и заглъхна.

Колите ѝ свиреха с клаксоните си и светеха с фаровете, но колкото и да опитваше, тя не можа да го запали отново.

— Ти какво си мислиш? — попита я Джес, когато пристигна дваайсет минути по-късно.

Имоджен подписваше формуляра на мъжа от Автомобилната асоциация, за да стане неин член и да изтеглят колата ѝ до Аркадата.

— Имала си късмет, че си стигнала и дотук — продължи Джес. — Мислех си, че ще я дадеш на сервиз, преди да я подкараш отново.

— Трябваше да го направя — промълви Имоджен и очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги овладя. — Мислех, че всичко ще бъде наред.

— Е, вече няма смисъл да се притесняваш — успокои я Джес. — Ще изтеглят вана до магазина. Сега нека те откарам до дома.

— Благодаря — каза Имоджен.

— Във всеки случай какво беше чак толкова спешно, че трябваше да затвориш магазина и да шофираш дотам? — попита Джес, когато поеха по пътя.

— Семейни работи. Това е дълга история.

— А ние бързаме ли за някъде?

— Накратко казано, татко е в депресия, откакто почина баба и сега леля ни се опитва да го манипулира.

— Звучи гадничко — отбеляза Джес и се намръщи. — Как го манипулира?

— Искан да го убеди, че не сме в състояние да стопанисваме магазина, за да поеме тя бизнеса.

— Никога няма да успее — заяви Джес.

— Ще ми се да ти вярвам. Но ти не познаваш леля ми Франсоаз.

— Анна ми каза, че става доста решителна, когато иска нещо.

— И още как — потвърди мрачно Имоджен, облегна се на седалката и прокара пръсти през косата си. — Божичко, Джес, така съм оплескала всичко. А сега ще ни трябва и пари да оправим вана. Анна ще ме убие.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

В автобуса до седалката на Анна една пищна италианска майка намести широкополата си шапка с аранжирани отгоре изкуствени лилави цветя. Тя бърбеше оживено с жена в тюркоазен тоалет от другата страна на пътеката и от уловените случайни думи, изглежда, че говореха за сватба. Вниманието на Анна се отклони от оживения им разговор към пейзажа зад прозореца.

Тя наблюдаваше как се нижеха поразителните гледки, същите кипариси и жълти къщички, които видя при пристигането си в Италия преди една седмица. Усети болка при мисълта, че оставяше всичко това зад себе си — може би завинаги. Но нали това беше просто една ваканция, каза си тя. Глупаво беше да си мисли, че е нещо повече от това.

Анна никога не се беше смятала за човек с приключенски дух. Когато бяха деца с Имоджен, винаги сестра ѝ експериментираше с насекомите, строеше къщички заедно с баща им и забъркваше смъртоносни на вид еликсири. Анна предпочиташе да си стои вкъщи и обикновено да готви — винаги си мислеше, че по-скоро би се въртяла из кухнята, отколкото да спи на палатка в далечна пустиня под звездите или да си пробива път през дъждовни гори.

Докато приближаваше обаче летището на Пиза покрай къщите и църквите на някакво малко градче, Анна се почуди дали пък онова, което винаги си бе внушавала — за това коя е тя и какво иска, — бе все още валидно. Италия ѝ отвори очите — за приключения, за един свят, изпълнен с енергия и храна, която заемаше централно място в живота.

Когато се замисли за пътуването, което я очакваше, и за онова, което оставяше зад себе си, тя си спомни аромата на киви и пъпеш. Сорбето на Матео. Сега усети вкуса почти толкова осезаемо, както тогава, когато опитваше с лъжичката. Свежа плодова сладост, вкус, заради който хората щяха да изминават много мили. Никога преди не беше опитвала подобно нещо — и се съмняваше, че ще успее отново да открие точно този вкус.

Освен ако... Тя започна да рови в чантата си, под мобилния телефон, червилото и слънчевите очила — имитация на „Прада“. Намери сгънато листче хартия, онова, на което беше накарала съкурсистите си да запишат данните си за контакт. Анна бързо прегледа имената, докато не стигна до името на Матео — той беше включил електронната си поща и профила си във фейсбук.

„Може би си заслужава да поддържаме контакт“ — помисли си тя с лека вина. На Джон нямаше да му е приятно — но пък всъщност не трябваше и да знае. Тя щеше да използва адреса, само за да му поиска някоя рецепта или може би за съвет в бъдеще. Такъв беше бизнесът ѝ — трябваше да събере около дузина страхотни рецепти, за да изправи „При Вивиен“ на крака. Анна записа електронната поща на Матео в айфона си и натисна „запази“.

* * *

Веднага щом прекрачиха прага, Джон прегърна Анна и я целуна нежно по устните и по врата. Остави куфара ѝ в антрето. Чакаше я сред посрещачите на „Гетуик“ и докато пътуваха обратно, тя му разказа за Флоренция и за курса — обясни му подробно какви сладоледи беше направила.

— Липсваше ми — каза ѝ той, заровил лице в рамото ѝ.

— И ти на мен. — Тя също го целуна. — Да идем ли? — Тя кимна към спалнята, а той нямаше нужда от много подканвания, за да я последва.

Джон бавно разкопча блузата ѝ и прокара ръка по сутиена, а после по голия ѝ корем. Кожата ѝ инстинктивно настръхна, а ръцете ѝ намериха обичайното си място върху неговите и върху гърдите му. Правеше го полусъзнателно, все още ангажирана със спомени за слънцето и павираните площади, за възхитителните вкусове, които бе оставила там. Но докато Джон целуваше рамото ѝ и внимателно сваляше блузата ѝ, мислите ѝ се отплеснаха на друго място и тя се озова отново в Брайтън. Но това не ѝ донесе облекчението, че отново си е у дома, тревожеше се за магазина.

— Джон — прекъсна тя все по-настоятелните му целувки.

Той се отдръпна и я погледна със смесица от нетърпение и разсеяност.

— Ъхъ — измуча той, като все още се бореше с кукичките на сутиена ѝ.

— Може би трябва да ѝ се обадя — заяви Анна, закопча сутиена си и се отдръпна леко в леглото. — На Имоджен. Да проверя дали всичко е наред.

— Така ли? — Джон свъси чело и леко се изчерви. — Та ти току-що си се върнала, Анна, и бяхме разделени цяла седмица.

— Извинявай — каза Анна, като се опита усърдно да потисне съмненията си и да се отпусне. Имоджен я беше уверила по телефона, че всичко е наред и тя би трябвало да ѝ се довери. — Прав си. Докъде бяхме стигнали? — усмихна се тя и той отново я притегли в прегръдките си.

Час по-късно Анна се събуди от дрямката, в която бе изпаднала. Беше в прегръдките на Джон, присви очи и видя, че часовникът показваше седем часа вечерта.

— Джон — заговори тя, като го събуди нежно. — Трябва да сме заспали. Вече е почти време за вечеря.

Той размърда леко глава на възглавницата и се раздвижи.

— Вечеря ли — повтори той думите ѝ с отворени очи. — Не мисля, че вкъщи има някаква храна. Искаш ли да вечеряме навън?

— Абсолютно! — Анна седна увита със завивката, чувстваше се уютно и защитена. — Какво ще кажеш да идем „При Джани“?

Винаги бяха харесвали това заведение — романтичен и осветен със свещи италиански ресторант, сгущен в Лейнс, далеч от туристическите маршрути, вместо това през повечето вечери го пълнеха италиански семейства и местни жители. С Джон отидоха там на втората си среща и им остана любимо място за специални случаи. А тази вечер — вкусът на пастата или пицата на „Джани“ щеше да удължи ваканцията ѝ.

— Знаеш ли какво? — каза Джон, подпирайки се на лакът. — Тази вечер предпочитам да хапна къри. Това окей ли е?

— Къри ли? — учуди се Анна, като се насили да забрави вечерята, която си представяше. — Разбира се. Нека бъде къри.

— Искаш ли попадум^[1]? — попита я Джон и разчупи наполовина един от хрупкавите дискове.

Тя пое половината и Джон намаза своята с пюре от манго. Бяха единствените клиенти в ресторанта, тихо приземно помещение на две крачки от апартамента.

— Умирам от глад — усмихна се Джон.

Анна прегледа менюто, копнеейки за ризото със сочни, узрели на слънце домати или пък пресни талятели, подправени с възхитителен сос от трюфели... Реши да бъде пиле джалфрези^[2]. И то ставаше. Нали беше с Джон, напомни си тя. Това имаше значение. Беше си отново у дома, с мъжа, който ѝ липсваше през цялото време, докато беше в Италия.

— Мадам — попита сервитьорът със светнали очи, — готова ли сте с поръчката?

— Пиле джалфрези и питка с чесън, моля — каза Анна. — И една бира „Кобра“.

— А за вас, сър?

— За мен пиле тикка^[3] и обикновена питка — поръча Джон и остави менюто.

Той премести поглед от сервитьора към Анна.

— Сега вече се чувствам по-добре, след като знам, какво ще ми донесат.

— Ти добре ли се хранеше, докато ме нямаше? — попита го Анна.

— О, да. Искам да кажа не готвено, както обикновено, но все още съм жив, както виждаш. Предполагам, че Имоджен ти е казала нещо.

— Не — озадачи се Анна. — Какво да ми каже?

Той поклати глава.

— О, нищо. Просто ме хвана неподготвен онзи ден. Бях останал да работя къщи и тя дойде.

— О, да, спомена ми за това. Че си бил по боксерки? Извинявай, трябваше да ти кажа, тя все още има резервен ключ за апартамента.

— Щеше да е по-добре.

— Хубаво е обаче, че вече можеш да поработваш от къщи — добави Анна. — Това е добре, когато Алфи е болен и при разни такива случаи.

— Да. Добре е. Алфи питаше за теб, между другото. Все още разправя за онзи сладолед, който двамата бяхте приготвили набързо.

— Чудесно. Той ми липсваше. Нещо ново да ми съобщиш?

— Той все още рисува много или „пише с маркери“. Очевидно така му викат сега. О, и няма търпение отново да види Хепбърн. Макар че трябва да ти призная, че аз лично бях доволен, когато Имоджен го взе — да си почина малко от скимтенето му.

Питките пристигнаха, Анна си отчупи едно крайче и отхапа.

— Може би е бил самотен — каза Анна. Почувства се, сякаш не беше ходила никъде.

* * *

— Анна, трябва да поговорим — започна Имоджен.

Анна пристигна в „При Вивиен“ рано сутринта в понеделник, развълнувана, че отново започва работа, и завари сестра си, вече застанала зад тезгяха с разтревожено изражение на лицето.

— Докато те нямаше, се случиха някои неща.

— Някои неща ли? — повтори Анна и седна. *Неща* — биха могли да са хубави неща, нали? Нямаше причина да не са. Ако изключеше изражението на лицето на Имоджен. — Какви неща?

— Като начало, купих ван.

— Хубаво — отвърна Анна. — Но след като платихме за курса, едва ли са ни останали някакви пари. Как си се сдобила с ван?

В гърдите ѝ се надигна раздразнение — те с Имоджен се бяха споразумели, когато започнаха заедно, да не правят големи покупки, без да се консултират една с друга.

— Използвах остатъка от парите от баба Вив — призна Имоджен.

Анна усети как страните ѝ пламнаха и вече не можеше да скрие раздразнението си.

— Тези пари ги бяхме отделили за продукти, Имоджен. Ти го знаеше.

— Стори ми се страхотна възможност — възрази Имоджен. — Истински ретро сладоледен ван. Джен нарисова логото... и заедно го боядисахме и...

— Защо имам чувството, че има и „но“? — каза Анна.

— Работеше добре, когато го подкарах, а сега има нужда от малко ремонт, за да тръгне отново. Тогава ще можем да развозваме твоите сладоледи... по фестивали — изрече Имоджен на един дъх. — Но после нещо му стана и аз се опитах да го карам, но той се развали и...

— О, божичко. Значи не само си купила ван, без да го обсъдиш първо с мен, но и ми казваш, че е *капав*? Имоджен, просто ми разкажи всичко, защото не мисля, че ще издържа да протакаш разказа си. Какво още се случи, докато не бях тук?

Имоджен разказа на сестра си за хранителното отравяне, за статията и заклеяващите отзиви онлайн и за враждата ѝ с Фин. След като свърши, у Анна просветна надежда, че може би това беше всичко.

— Това е — каза Имоджен, прехапвайки устна.

— Не ти вярвам — възрази Анна.

— Това е почти всичко — призна Имоджен. — Има и разни семейни разпавии, за които трябва да знаеш.

— Семейни разпавии?

— Татко все още е депресиран, а леля Франсоаз го тормози. Говори лоши работи за нас на него и на чичо Мартин, за да ни накарат да продадем магазина. И тя да го направи на някакъв превзет ресторант — обясни ѝ Имоджен.

— Това е ужасно — възмути се Анна. — Горкичкият татко, той е точно в центъра на всичко това. Ще се обадя на мама да видя какво можем да направим, за да поизгладим нещата.

— Пожелавам ти късмет — отвърна Имоджен. — Да преговаряш с Франсоаз е като да преговаряш с питбул.

— Трябва да опитаме заради татко. А сега ми кажи това наистина, наистина ли е всичко?

— Да. Само че предполагам, че вече има последствия, с които трябва да се справим.

— Последствия?

Имоджен се намръщи.

— Нямаме повече пари — осъзна Анна и почувства как действителността болезнено ѝ напомни за себе си.

— Имаме достатъчно за основни продукти. Но не и за сезонните, които ще ни трябват за новите рецепти, за които ми разказа.

— Как можа да се случи това? — промълви Анна, докато сладоледовата ѝ мечта се изпаряваше с всяка дума на сестра ѝ. — Имахме хиляди лири стерлинги, Имо, а сега... нищо, освен фризер, пълен със сладоледи на клечка.

Джес и Анна седяха в магазина след работно време и ядяха прясно направен сладолед с лешници и солени гевречета.

— Много лош късмет — заяви Джес. — Но това са все проблеми на прохождането, нали?

— Щеше ми се и аз да съм толкова сигурна като теб. Всичко е такава каша. Честно казано, не мога дори да възприема всичко. А съм отсъствала само една седмица.

— Яд те е на Имоджен, нали?

— Не мога да се удържа. Знаеш, че обичам Имо, но наистина как е успяла да изгуби контрола над всичко само за няколко дни?

— Сложно е да управляваш семеен бизнес.

— Чудя се дали не подходихме твърде прибързано, без да обмислим дали ще можем да работим заедно. Едно е да се разбираме като сестри, а съвсем друго е да управляваме заедно магазина.

— Сега обаче няма как да се отметнеш. Твърде късно е.

— Наистина ли? В известен смисъл едва започнахме и онова, което направихме, е по-добре да бъде забравено. Репутацията на магазина е опетнена, а бюджетът ни направо го няма.

— Каква друга възможност имате? С Имоджен сте инвестирали толкова много в това начинание.

— Леля ми Франсоаз иска да го купи. Отначало бях абсолютно против това. Но сега? Не знам.

— Ти току-що се върна. Дай си време нещата да се уталожат. Каквото и да е, Имоджен наистина положи усилия. А пък ванът ще е страхотен, след като тръгне отново. Божичко, кой би помислил, че ще боядисвам сладоледен ван на южното крайбрежие на Англия, вместо да се пека в четиризвезден плажен курорт?

Анна се усмихна.

— Беше чудесно от твоя страна да помогнеш. Логото е идеално и аз съм съгласна за вана. Така ми се струва. Макар и да не може да иде никъде за известно време.

— Всъщност аз наистина му се зарадвах — призна Джес. — Да си поизцапам ръцете беше чудесна почивка от офиса — добави тя, като си гребна отново от сладоледа. — Между другото, това нещо е възхитително.

— Еха — усмихна се Анна. — Като го чувам от теб, знам колко е сериозна похвалата.

— Давам ти думата си. Това е нещо, в което си струва да инвестираш. По-добър залог, отколкото моя меден месец с Ед, като начало. По-добре да тръгвам. Обещах на Ед бърз секс след работа, преди да приготвим вечерята.

— Колко романтично — усмихна се Анна.

— Никога не изпускам случая — разсмя се Джес.

Целунаха се за довиждане и Джес излезе от магазина с енергична стъпка.

Час по-късно, когато свърши с чистенето, Анна отвори лаптопа, за да си провери пощата и да види какво още е пропуснала. Сред спама и писмата от снабдителите я чакаше едно лично съобщение.

До: Анна
От: Матео

Здравей, Анна, Как си?

Италия е много скучна без теб, но аз запълвам дните си по любимия си начин — с много сладолед. Тази седмица опитах сладолед с прошуто и пармезан — възхитителен е.

Пармезановият сладолед не е нещо ново, всъщност се прави по рецепта отпреди 150 години, така че не мога да си припиша заслугата, но прошутото, което добавих, го направи наистина специален. Започнах работа в магазина на един приятел и вчера опашките се виеха по площада!

Анна се усмихна въпреки тревогите си. За момент Матео ѝ беше напомнил предназначението на магазина за сладолед — той не беше само търговия, но и споделяне на истинското удоволствие от сладоледа.

Разкажи ми какви вкусове опитваш ти — нещо като Уимбълдън с ягоди и сметана?

Твой приятел, Матео, целувки

И тя му написа отговор.

От: Анна

До: Матео

Здравей,

Всъщност е странно, че споменавах това, но днес и аз опитах нещо различно. Сладолед с лешници, парчета шоколад и парченца солени гевречета — полят с карамелен сос. Соленото и сладкото бяха страхотна комбинация. Приятелката ми Джес го похвали (а тя не е лесен клиент!).

Има една идея, която искам да опитам — не се смей (аз не се смях на прошутото ти и, о, божичко, това прозвуча гадно). Чувал ли си за чая „Ърл Грей“? Смятам да направя сорбе от чая и да видя как ще се получи. Ще ти съобщя.

Не съм сигурна дали ще можеш да намериш пакетчета от този чай в Италия, затова сега ти изпращам рецептата за сладоледа с лешниците и гевречетата. Може и ти да я пробваш?

Анна

---

[1] Тънка хрупкава индийска питка, пържена или печена на бавен огън. — Б.пр. ↑

[2] Пакистанско ястие с пилешко месо, къри и много подправки. — Б.пр. ↑

[3] Ястие от мариновани пилешки хапки, изпечени в специална глинена пещ, типично за Индия и Пакистан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Атмосферата във всекидневната на родителите им беше почти отровна. Анна и Имоджен седяха на единия диван, Франсоаз и Мартин точно срещу тях, баща им седеше неловко в един фотьойл, а Джан пърхаше наоколо с чайника.

— Е, благодаря на всички, че дойдохте — започна Джан. — Напоследък май възникнаха някои недоразумения по разни въпроси и си помислих, че би трябвало да се опитаме да ги изгладим — по-добре рано, отколкото късно.

Когато всички отказаха да пият повече чай, тя седна на подлакътника на фотьойла на Том. Той като че ли гледаше през стените на къщата, някъде, където никой от тях нямаше достъп. Имоджен се чудеше дали баща ѝ изобщо схваща за какво говореха.

— Под недоразумение, мамо — започна Имоджен с все още пресни спомени от онзиденшния спор, — имаш предвид, че Франсоаз се опитва да тормози татко ли?

— Нищо подобно не съм правила — възрази Франсоаз и остави чашата си възмутено върху чинийката. — Просто се опитвах да опазя интересите на семейството ви, Имоджен. И може би, ако това беше преди всичко ваш приоритет, нямаше да се налага да казвам нищо.

— Извинявай — намеси се учтиво Анна, — но това не е съвсем справедливо, лельо Франсоаз. Ние с Имоджен наистина полагаме много усилия, за да потръгне магазинът. Всеки нов бизнес има проблеми в началото.

— Вашите като че ли са повече от достатъчно — заяде се Франсоаз. — А на Мартин наистина не му беше приятно да научи за отрицателните отзиви, които очернят репутацията на баба ви. Нали, Мартин?

— Не беше точно така — обади се смутено Мартин. — Искам да кажа, че не ми беше приятно, когато Франсоаз ми показа вестника с онази статия. През всичките години, докато работеше мама, не бяха имали проблеми с безопасността на храната и ми се строи срамно хората да добият лошо мнение за заведението.

— И точно това убеди Мартин, че магазинът ще върви по-добре в наши ръце — каза Франсоаз.

— Хайде — почти прошепна Мартин на съпругата си. — Не съм казал точно това.

Имоджен беше бясна. Анна кротко докосна ръката на сестра си, за да не ѝ позволи да избухне и заяви твърдо:

— И двете съжالياваме за случилото се. Беше злополучна случайност и добра поука. Няма да се повтори.

— Не, няма — повтори Франсоаз решително.

— Баба Вив не само ни завеща магазина — продължи Имоджен, като усети как се изчервява, — а ни се е доверила да го стопанисваме. Не можеш да купиш нещо, което не искаме да продадем.

— Мисля, че това е другото недоразумение — заяви Франсоаз с безкрайно невинно изражение. — Знам това и не се опитвам да ви насилвам да правите нищо. Но Мартин и Том имат право да знаят какво правите с бизнеса на майка им. След това те ще решат дали да говорят с вас за това.

— Знаеш ли какво, Франсоаз — обади се Том, като се наведе напред и стресна Имоджен с неочакваната си намеса, — мисля, че е време и аз да кажа нещо.

Франсоаз кръстоса отбранително обутите си в тънки чорапи крака.

— Защото не мисля, че се тревожиш за нашите интереси с Мартин. Всъщност не. Ако беше така, нямаше да дойдеш тук и да настояваш да продадем къщата на мама на хора, които планират да я сравнят със земята още преди да сме разпръснали праха ѝ.

— О, Том — нацупи се Франсоаз. — Съжالياвам, че си разстроен, но някой трябва да бъде практичен. Трябва да платим данък наследство и...

— *А сега* — Том повиши глас, за да я прекъсне, но остана спокоен и овладян — май възнамеряваш да накараш мен и брат ми, съжالياвам за това, Мартин, но доста време се въздържах, без да кажа какво мисля — да се усъмним в способностите на Имоджен и Анна.

Франсоаз млъкна и Мартин се огледа с неудобство, като отказваше да спре поглед, където и да било.

Джан постави ръка върху ръката на мъжа си и почти незабележимо му кимна, насърчавайки го да продължи.

— Онова, което изглежда не разбираш — продължи той, — е, че аз... че ние... — той вдигна ръка и стисна ръката на жена си — винаги ще имаме доверие на дъщерите си, че ще постъпят правилно.

Имоджен погледна баща си. Той изглеждаше по-смел и по-силен от седмици наред. „Давай, татко“ — помисли си тя.

— Независимо какви грешки правят и независимо колко се различават техните идеи от нашите, те са изпълнени с решимост, способни са и ние едва ли бихме могли да се гордеем повече с тях. Баба им имаше вяра в тях, а аз имам чувството, че и ти, Мартин, също имаш.

Мартин се измъчваше от притеснение.

— Разбира се, че имам. Виж какво, не искам разпавии — каза той. — Всичко това всъщност беше само въпрос за обсъждане...

— Ако си мислиш дори и за миг, Франсоаз, че ще се обърна против дъщерите си — продължи Том, — то трябва да ти кажа, че вече не те смятам за добре дошла в тази къща.

Двете сестри се качиха в колата на Анна в късния следобед. Пътуваха мълчаливо, зашеметени от развоя на събитията, докато не излязоха на магистралата. Най-сетне Имоджен се обади.

— Е, не мисля, че някой от нас очакваше това.

— Не — отвърна Анна. — Той наистина я постави на място, нали?

— Беше блестящ. Мислиш ли, че това означава, че той отново е някогашният ни татко?

— Да се надяваме. Поне така изглеждаше днес. Но не бива да очакваме твърде много. Тези неща стават бавно.

— Е, тя направо онемя.

— Когато разговарях с нея онзи ден, гневът ми само я правеше по-решителна. Но когато татко се обади днес, тя рухна.

— Ако имаме късмет, повече няма да чуем нищо по този въпрос. Франсоаз ще трябва да приеме, че баба е завещала бизнеса си на нас и да ни остави на мира.

— И ти изобщо не съжаляваш, нали? — попита Имоджен.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че докато и двете смятаме Франсоаз за кошмарна, тя също така беше потенциален купувач. Аз не се заблуждавам, Анна. Знам колко ядосана и разочарована си, откакто се завърна у дома и научи за всичко, случило се тук. Не мога да те обвинявам и ще те разбера, ако не искаш повече да работим заедно. Или ако пожелаеш да го продадем, като стана дума.

— Съжалявам, Имо — призна Анна. Тя спря на един светофар с ръце на волана и обърна лице към сестра си. — Права си. Усъмних се в теб. В нас.

Имоджен преглътна гордостта си и се опита да не се засегне. Анна само потвърди подозренията ѝ в крайна сметка.

— Имах такива надежди, когато напуснах Италия, за това какъв можеше да стане магазинът, какво можехме да направим с него — продължи Анна. — Върнах се наистина обнадеждена. Така че, когато се сблъсках с *действителността* и с проблемите, които трябва да се решават, ми беше трудно. Това не означава, че те обичам по-малко... ти все така си най-добрата сестра, която бих могла да си пожелаая.

— Разбирам — промълви Имоджен. — И благодаря, че все още ме обичаш — усмихна се тя. — Не знам защо си бях въобразила, че ще мога да се справя сама. Оказа се много по-трудно, отколкото си го представях. А истината е, че макар сега да съм обвързана с магазина, ми липсва предишният начин на живот. Беше толкова прост.

— Няма да ме изоставиш сега — заяви Анна. — Усещам, че като че ли най-сетне се очертава някакъв напредък. Преминах обучението и след твърдостта, която прояви татко, поне няма да се изправим пред семейна вражда, която да застраши напредъка ни.

— Какъв напредък? — попита Имоджен. — Благодарение на мен останахме без пари.

— Ще измислим нещо. Сега къде да те оставя?

— Можеш ли да ме оставиш до магазина? Знам, че си ми простила, но ме обхваща параноя, че може би не съм заключила вратата.

Имоджен се сбoguва с Анна и пое по стъпалата към крайбрежния булевард. В светлината на угасващия ден Западният кей изглеждаше призрачно красив. Аркадата „Гранвил“ беше тиха тази вечер. Тя

хвърли поглед към мястото, където мъжете от Автомобилната асоциация бяха изтеглили вана онзи ден — съвсем близо до магазина. Силуетът му не можеше да се сбърка, с модела на фунийка сладолед отгоре.

Когато приближи, Имоджен видя, че капакът на мотора е вдигнат и някакъв мъж се е надвесил над него.

— Какво, за бога, мислите, че правите? — провикна се машинално Имоджен.

Мъжът се изправи и пристъпи към нея. Имоджен присви очи, за да го види по-добре — сива тениска, джинси, тъмноруса коса... лицето му беше осветено отстрани от светлините на школата по сърф.

— Фин?

— Да — заговори той спокойно. — Някой друг ли очакваше?

— Не очаквах никой да бърника по вана ни. Той е наша собственост.

— Не съм сигурен, че бих могъл да го повредя повече, честно казано — отвърна той и изтри ръце в джинсите си.

— Това като че ли не ти е попречило да опиташ — възрази Имоджен. — Кой ти дава право...

Тя усети как пламва от яд.

— Имоджен — започна той — може ли да престанеш да правиш прибързани заключения за минутка?

— Окей. — Тя си пое дъх. — Каж ми коя е законосъобразната причина да ровиш под капака на мотора.

— Не знам защо си дадох труда — продължи Фин, клатейки глава.

— Но видях как докараха вана онзи ден и... ами някога съм чиракувал в гараж. Помислих си, че може би ще открия какво не е наред.

— О — успя само да каже Имоджен.

— И мисля, че открих, ако имаш желание да чуеш. Да влезем ли вътре?

Имоджен го последва в школата по сърф, чувстваше се глупаво. Край стените бяха наредени сърфбордове с различни размери и форма, в ъгъла имаше малка кухничка със стар чайник и много чаши, закачени на куки.

— Добре. Да почнем от начало. Мога ли да ти предложа чаша чай — попита Фин — или нещо по-силно?

— Една бира ще ми дойде добре — каза Имоджен.

Той извади бутилка бира от хладилника, отвори я и ѝ я подаде.

— Установих, че винаги е по-лесно да се извиниш, когато имаш под ръка алкохол — призна Имоджен. Тя се стегна — Грешах за теб. И наистина съжалявам — добави.

— Благодаря. Извинението се приема. Сега можем ли да поговорим като нормални хора? — усмихна се той колебливо и седна.

— Да. Да, моля. Нали не си бил ти онзи, който разказа историята на пресата? Сега го разбирам.

— Разбира се, че не бях аз — каза Фин. — Това е последното нещо, което бих направил.

— Разтълкувах погрешно ситуацията. Бях се объркала. Беше злополучен период с онази поредица от случки. Статията, кошмарната ми леля. Някой, който пуска онлайн ужасни отзиви.

— Значи и това не ти се е разминало, така ли? — попита Фин. — Гадно.

— Да — каза Имоджен. — И са го пуснали на няколко сайта. Щеше да е добре, ако имаше и някой положителен отзив за баланс, но в момента нямаме достатъчно клиенти за това. Предполагам, че е работа на същия човек, който е подшушнал историята на пресата.

— Имаш ли представа кой би могъл да бъде? Сега, след като изключи мен, надявам се?

— Леля ми Франсоаз се опитваше от известно време да ни вгорчи живота, но всъщност това не е нейният стил. Освен нея кой друг...

Имоджен се замисли за последните седмици и се опита да погледне обективно на нещата. Толкова се беше задълбочила да обвинява Фин, че може и да бе изпуснала някого.

— Всъщност има един човек, когото подразнихме.

— И това е?

— Сю. — Имоджен си спомни пределно ясно лицето ѝ. — Жената, която помагаше на баба в магазина.

— А, да. Спомням си я. Тя се мотаеше доста време тук, но всъщност като че ли не вършеше много работа.

— Точно така — каза Имоджен. — И ние заподозряхме същото, което беше една от причините да не ѝ предложим отново работа. Както и фактът, че нямаме достатъчно пари да ѝ плащаме.

— И тя се е озлобила — предположи той. — Звучи ми като възможен кандидат.

— Не знам как съм я пропуснала досега — призна Имоджен. — Какво мислиш, че трябва да направим?

— Ако искаш скромния ми съвет, не бих правил нищо.

— Наистина ли? Но онова, което тя върши, не е честно.

— Недей да ме мразиш за това, но тя съобщи на пресата нещо, което беше вярно. Изпуснала е малко пара онлайн. Винаги има по някой ненормалник, който пише лоши отзиви. Вие вървите напред, обучавате се и положителните приказки ще тръгнат от уста на уста, почакайте малко и ще видите. Това има значение.

— Значи просто да го игнорирам? — попита Имоджен, като отпи от бирата.

— Ти си решаващ. Но вероятно, да. Ще го преживееш — отвърна Фин. — А и на нея със сигурност ще ѝ писне.

— Може би си прав.

— Искам само да кажа, че ако оставиш няколко отрицателни отзива да те изкарат от релси, тогава можеш направо да зарежеш нещата още сега. Вече си установила, че ако въртиш собствен бизнес, трябва да си дебелокож. Първите три години ние с Анди само губехме пари, но продължихме упорито и се оказа, че си струва.

— Значи казваш, че трябва да сме по-издръжливи, така ли? — попита Имоджен.

— Мисля, че вече сте достатъчно издръжливи — разсмя се Фин. — Само че отгук нататък използвайте това в работата си, а не против съседите си.

Имоджен се усмихна.

— Благодаря ти, че така приемаш нещата.

— Няма нищо — каза той. — Просто недоразумение.

Помълчаха за миг.

— И ако ми дадеш възможност — предложи Фин, — както ти казах, мога да оправя вана. Частите няма да са толкова скъпи.

— Благодаря ти — отвърна Имоджен с чувство на огромно облекчение.

На небето грееше пълна луна и след като се увери, че входната врата на магазина е заключена, Иможден тръгна към дома си по дългия път покрай кея. Чистият въздух ѝ избистри главата, а плажът беше пълен с хора, които купонясваха около огънове и барбекюта. Бирите, които изпи с Фин, я бяха замаяли и тя влезе в такт със звука на бонго барабаните.

Спомни си купоните на пълна луна в Тайланд — как танцуваше до зори със стари и нови приятели, как се учеше да жонглира. Тези купони сигурно продължаваха на всички острови по света. Иможден се опита да потисне желанието си да е там.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Анна прегледа страницата на „При Вивиен“ в „Трипадвайзър“ и забеляза два нови отзива. Потребителските имена бяха други, но тонът не можеше да се сбърка.

Това беше грижовно и дружелюбно заведение, но откакто го поеха новите собственици, направо е снобско — избягвайте го.

— Това пак е тя, нали? — попита Анна.

Имоджен зачете бавно през рамото ѝ.

— Определено — ядоса се сестра ѝ. — Няма съмнение. Името е друго, но веднага си личи... даже е използвала някои от предишните си фрази. „Ужасяващо“ е един от любимите ѝ изрази.

— Явно е Сю — съгласи се Анна, завъртайки стола си, за да се обърне с лице към Имоджен. — Не знам как сме я пропуснали. Как мислиш, е научила за случая с хранителното отравяне?

— Не знам, но хората говорят, нали? Може би познава Джил и Джефри, семейството, което пострада.

— Възможно е — допусна Анна. — Виж, знам, че си обещахме да я игнорираме, но имам чувството, че трябва да направим нещо. Ами ако стане още по-лошо?

— Съгласна съм — отвърна Имоджен неохотно. — Искам да кажа, че се съмнявам, че ще има куража да направи нещо, което да изключва спотайване зад компютърен екран под фалшиво име, но човек никога не знае.

— Но какво да направим?

Имоджен взе бележника с адресите и го запрелиства, докато не откри името на Сю и информацията за нея. Надяваше се да намери там и други подробности.

— Адресът ѝ е тук — посочи тя.

— И какво, предлагаш да отидем и да се изправим лице в лице с нея?

— Нещо такова — отвърна Имоджен. — Не се дразни, но всъщност предлагам *ти* да отидеш и да се изправиш лице в лице с нея. Знам, че отчасти вината е моя, че се забъркахме в тази каша, но си мисля, че трябва да отидеш ти заради бизнеса.

— Аз ли — учуди се Анна и я обля вълна от адреналин. — Защо? Не мога!

— Можеш — настоя Имоджен. — Имаш далеч по-добри резултати в разрешаването на конфликти от мен.

— Говориш сериозно, нали? Ще ме накараш да ида там сама.

— Знаеш какво ще стане, ако отида аз — напомни Имоджен. — Няма да мога да се сдържа да не кажа на онази жена какво наистина мисля за нея... което, знаем и двете, само ще влоши още повече нещата.

— Окей — съгласи се Анна, като се стегна и записа адреса на кочана за поръчки. Не беше далеч от къщата на Вивиен — щеше да стигне там за десет минути. Тя откъсна листчето и го сложи в портмонето си. — Пожелай ми късмет.

— Късмет!

Докато вървеше, Анна репетираше на ум какво ще каже. Спокойно и учтиво, напомни си тя. Докато запазеше такъв тон, всичко щеше да бъде наред.

Провери отново адреса, когато стигна до улицата на Сю. Номер 3-А. Пое си дълбоко дъх, отиде до вратата и натисна звънеца.

Вратата се откряна малко, задържана от верига. Сю надникна през цепката.

— А, ти ли си? — каза тя горчиво. — Нямам какво да ти кажа.

И затръшна вратата в лицето на Анна. Анна остана да стои на вратата. Как да увещава жена, която бе толкова твърдо решена да мрази нея и Имоджен? Понечи да си тръгне, после натисна звънеца още веднъж. Щом баба й беше намерила нещо, което да хареса у тази жена, значи и тя трябваше да се опита.

— Мисля, че се изразих достатъчно ясно — процеди Сю през цепката на вратата.

— Пет минути — помоли Анна. — Само толкова. Изслушай ме.

Вратата се затвори и Анна чу как изтрака веригата, докато Сю я сваляше.

— Пет минути. И го правя само заради баба ви.

Сю се дръпна навътре и Анна влезе в антрето.

— Насам. — Сю я поведе към малката всекидневна.

Анна седна и се опита да си спомни какво смяташе да ѝ каже, след като вече беше тук.

Сю седна насреща ѝ в един фотьойл на цветя, близо до газовата печка. На полицата над камината имаше фотографии в рамки на семейството ѝ — млад мъж и жена на сватбена снимка, малко момиченце с розова шапчица. Въпреки суровото си изражение, Сю изглеждаше някак по-мека тук, в собствения си дом.

— Сю, съжалявам за онова, което се случи — подхвана Анна.

Сю вдигна вежди, невпечатлена от думите ѝ.

— Искам да кажа, че съжалявам за онова, което направихме, като те освободихме. Знам, че баба ни имаше добро мнение за теб — тя самата ми го каза.

— Така ли? — изненада се Сю.

— Да. И ако не работехме вече двете заедно в магазина, може би щяхме да вземем друго решение.

Една невинна лъжа не вредеше на никого, увери себе си Анна.

— Беше малко жестоко — отбеляза Сю. — И внезапно, трябва да ти кажа. Когато чух, че бизнесът остава в семейството, предположих, че мястото ми е сигурно. Реших, че ще ме потърсите, както направи Вивиен. Не очаквах да ме изхвърлите навън като някакъв боклук.

— Не искахме да те накараме да се почувстваш така. — Анна се сети как реагираха с Имоджен, когато Сю излезе от магазина — със смях на облекчение. Сега ѝ се стори коравосърдечно. — Съжалявам. Трябваше да направим бизнесплан и почти не ни останаха пари, след като отделихме за основните неща.

— Е, нека ти кажа, че знам какво значи да останеш почти без пари — каза Сю. — Това нещо тук. — Тя посочи газовата печка — Почти не съм я включвала през зимата. А от онова, което ми носеше малкият Джейми, не остана нито пени, след като го окошариха. — Тя вдигна насълзени очи към младежа на сватбената снимка.

— Сигурно ти е тежко — каза Анна съчувствено.

— Да. Но не толкова, колкото ми тежи мнението на околните. — Сю поклати глава. — Съседите ме зяпат. Знам, че ме осъждат, че ме мислят за лоша майка. По същия начин гледат и жена му, Сали. Дори и на малката Кери-Ан не ѝ се разминава в училище — тя е само на седем години, а все я одумват, че баща ѝ краде.

Сю беше стиснала длани в скута си.

— Онова, което направи беше лошо. Но той не е лош, Джейми. Шест месеца без работа... с ипотека и дете, което трябваше да издържа... това пречупи нещо у него.

Анна кимна, докато слушаше.

— Не беше хубаво и онова, което направих аз — добави Сю. — Знам защо си тук. Заради отзивите, които написах. Но бях бясна.

— Разбирам защо — опита се да я успокои Анна.

— Баба ти — продължи Сю — беше единственият човек тук, който не ме осъждаше. Когато се разчу новината, всички съседни клюкарстваха в магазина на ъгъла. Мислеха, че не ги чувам, но разбира се, че ги чувах. И знаеш ли какво направи баба ти?

Анна я изчака да продължи.

— Веднага пристигна тук и почука на вратата ми. Даде ми една визитка и мека играчка за Кери-Ан. Каза, че все ни мислела. Две седмици по-късно ми предложи работата.

„Такава си беше баба Вив“, помисли си Анна. Човек не можеше да я сбърка. А днешният ден показа, че те с Имоджен имаха още много да учат от състрадателния ѝ характер.

— Не я познавах много добре — призна Сю, — но в тази жена имаше нещо специално.

— Имаше добро сърце — допълни Анна. — Колко остава още, докато освободят Джейми?

— Два месеца — изрече бавно Сю. — Сали се хвана на работа в деликатесния магазин, докато детето е на училище. Това малко облекчи нещата. Тревожа се повече за шансовете на Джейми, когато излезе от затвора.

— Съжалявам, че няма с какво да ви помогнем — отбеляза Анна.

— Нещата се променят — въздъхна Сю. — Може би трябваше да разбере това по-добре от самото начало. Вината не е твоя, нито на сестра ти. Всъщност не. Отговорът изглежда лесен, но да си кажем правичката, животът не е толкова праволинеен, нали?

— Не — отвърна ѝ Анна, проумявайки сложността на ситуацията. — Наистина не е.

— Здравей, мамо, татко вкъщи ли е? — попита Анна. — Искан да разбера как е след всичко, което се случи.

— Да, миличка — отвърна Джан по-бодро, отколкото от много време насам. — Сега ще ти го дам.

— Здравей, Анна — обади се баща ѝ. — Как си?

— Добре съм. А ти, как се развиха нещата, след като си тръгнахме онзи ден?

— Не беше много приятно, както можеше да се очаква. Но Франсоаз и Мартин си тръгнаха без скандали.

— Благодаря ти, че ни защити.

— Няма за какво да ми благодариш. Направих онова, което би направил всеки баща. Мартин е оставил тази жена да си разиграва коня още от деня на сватбата им, но проклет да съм, ако смята, че може да се меси и в нашето семейство.

Анна се усмихна вътрешно.

— Звучиш ми по-добре.

— Е, ту съм добре, ту по-зле, но този спор с положителност събуди нещо в мен. А е хубаво да не си безчувствен.

— Въпреки това, баба Вив сигурно ти липсва много.

— Разбира се, че ми липсва. Ежедневните ѝ обаждания. Домашните сладки, които изпращаше с пликове, спомняш ли си ги?

— Да, и на мен ми липсват.

— Все още чувствам празнина без нея тук, в семейството. Като че ли там, където е била, е останало празно място. Беше ми трудно да стоя в къщата ѝ... цялото това пространство, което тя изпълваше с бърбенето и смеха си. Сега ми изглежда толкова голяма и празна. Но къщата е едно от последните неща, останали от нея и аз дадох на Мартин ясно да разбере, че искам да я запазим още малко.

— И той съгласи ли се?

— Да. Той се отказа от плана с предприемачите. Когато сме само двамата, можем да обсъдим нещата. Проблемите започват, когато Франсоаз е наоколо. Във всеки случай вече няма да си пъха носа във

вашия бизнес с магазина. Сега вече би трябвало да имате попътен вятър.

— Да, горе-долу.

Как можеше да замазва нещата и да се преструва, че всичко е наред? Той заслужаваше да знае как точно стоят нещата, финансово.

— Всъщност, исках да поговоря с теб за това — започна Анна и си пое дълбоко дъх. — Както знаеш, ние сме започнали някои неща, но не съм ти споменала, че парите не достигат повече от очакваното.

— Мама не ви ли остави нещо за начални разходи?

— Да, но ние ги похарчихме много по-бързо, отколкото смятахме. Мисля да взема заем, за да оправим нещата.

— Звучи разумно — съгласи се той без колебание. — Повечето малки предприятия го правят по едно или друго време, нали? Сигурен съм, че каквото и да решите, ще е правилно.

— Окей — каза Анна, изпитвайки облекчение от реакцията на баща си. Все едно че ѝ беше дал разрешението си да предприеме рискована стъпка. — Благодаря ти, татко.

След като поговори с баща си, Анна обсъди плана си с Имоджен, а после се обади и си уреди среща с една позната консултантка за кредитиране на малък и среден бизнес. Жената прояви разбиране по отношение на предизвикателствата, с които се сблъскваха. Не можеше да ги посъветва да вземат голям заем, но и онова, което банката можеше да им отпусне, щеше да е напълно достатъчно, за да си стъпят отново на краката. За пореден път „При Вивиен“ имаше шанс да се пребори.

Когато излезе на оживената главна улица, Анна извади мобилния си телефон и набра номера на Имоджен.

— Време е да проучим откъде да се снабдим със смокини и ванилови шушулки.

— Наистина ли? — възкликна Имоджен възбудено.

— Да, получихме нов заем. Но обещавай ми, че този път...

— Няма да купувам нищо — прекъсна я Имоджен сериозно, — повтарям... нищо... дори не и луксозни вафлени фунийки, без да се допитам до теб.

— Правилно.

— Що се отнася до другите новини — продължи Иможден бодро, — ванът е поправен, и то почти без пари. Фин свърши тази работа. Искаш ли да го пробваш?

— С удоволствие. И сега, когато нещата не са толкова напечени, всъщност наистина го искам. Но след работа имам среща с Джон... искам да му разкажа как вървят нещата.

— Окей, ще се видим утре в магазина и можем да започнем да купуваме някои продукти. Благодаря ти, Анна, знам, че ще се справим.

— Ще се справим — повтори Анна, като за пръв път от дни наред, почувства, че може би е вярно.

Тя тръгна бавно из Лейнс към офиса на Джон. Наистина очакваше с нетърпение да сподели с него част от добрите новини за магазина за сладолед. Напоследък като че ли му разказваше само какво не е наред с магазина.

Административната сграда на фирмата „Ен Вижън“, в която работеше Джон, се виждаше отдалеч сред ниските джорджиански сгради. Анна стигна до входа и мина през въртящата се врата, която водеше към рецепцията.

— Здравейте — поздрави тя младата служителка на рецепцията. — Можете ли да повикате Джон Гари, моля? Аз съм Анна, неговата приятелка.

Докато момичето на рецепцията преглеждаше списъка с телефоните, Анна огледа фоайето на рецепцията, осеяно с ярки кресла и надуваеми дивани. Тя изведнъж се почувства малко не на място в официалния костюм, който бе облякла за срещата.

— Съжалявам, но не мога — обади се най-сетне момичето от рецепцията.

— Сигурна ли сте? Обикновено това не е проблем.

— Боя се, че не мога да ви помогна.

Анна разкопча едно от копчетата на самото си. Беше ѝ горещо и неловко.

— Защо? — попита тя. — Никога не съм имала проблем досега, а идвах тук доста често. Знам, че е частно посещение, но...

Телефонът извъня.

— Не, работата не е в това — промълви момичето на рецепцията с извинителна усмивка, докато отиваше да вдигне телефона. — Джон

Гари е напуснал компанията преди три седмици. Той вече не работи тук.

Анна постоя объркана за момент, после бавно излезе отново на улицата. Тя извади телефона си и набра мобилния на Джон. Трябваше да е някаква грешка. Момичето на рецепцията беше ново, така че лесно би могло да сгреша.

— Свързахте се с телефонния секретар на Джон Гари. Моля, оставете съобщение.

Анна натисна червения бутон, после веднага опита отново. Когато всичко се повтори, тя пусна телефона в чантата си и си пое дълбоко дъх. Трябва да има някакво обяснение, каза си тя, нямаше смисъл да се опитва да разбере какво става, преди да е говорила с Джон. Имаше нужда да се разходи, за да си проясни съзнанието. Показа се, че върви към градините на Кралския павилион.

Седна на една пейка, обърната към величественния бял павилион, който бе рекламирала толкова дълго. Джон ѝ беше споменал, че има промени в службата му, но нищо повече. С положителност не ѝ беше казал нищо, което да ѝ подсказва, че е напуснал компанията. Тя опита за последен път да се свърже с него по мобилния телефон и затвори след съобщението.

След няколко минути, когато стана да си върви, видя една телефонна будка. Влезе вътре, изкара номера на Джон на мобилния си телефон и го набра.

След няколко позвънявания той вдигна.

— Здравейте, Джон е на телефона.

Тя задържа дъх, опитвайки се да не издава никакъв шум. Мислите ѝ препускаха. Защо игнорираше всичките ѝ обаждания, а вдигна, когато не знаеше кой му звъни?

— Ало? — отново чу гласа му.

В помещението се чуваше смях на дете. Смях, който тя никога не би могла да сбърка.

По-късно вечерта, вече у дома, Анна чакаше на дивана с пуснат телевизор без звук. Когато най-сетне чу как ключа на Джон се превъртя в бравата, започна да ѝ се повдига от нерви.

— Здравей, скъпа — провикна се той.

Влезе във всекидневната и се наведе да я целуне. Тя се отмести съвсем малко и целувката му се запечата на бузата ѝ.

— Какво има? — попита той, като седна до нея.

— Объркана съм — отвърна Анна. — Имам чувството, че нещата, които мислех, че знам, вече нямат смисъл.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джон.

— Минах покрай офиса ти днес и ми казаха, че вече не работиш там.

Джон си разхлаби вратовръзката.

— О! Имат предвид на пълен работен ден. Казах ти, че ролята ми се е променила малко, скъпа. Сега съм нещо като свободен консултант, така че повече съм по срещи, вместо на бюрото през цялото време. Сега работя за повече компании, а не само за „Ен Вижън“. Не съм имал време да ти обясня всичко това, нали? Ти беше толкова заета с магазина.

Анна се намръщи.

— Значи този следобед си бил с клиент?

— Да — отвърна Джон. — Чак досега. Страхотна възможност е, ако се реализира.

Анна се разкъсваше — имаше толкова много неща, които никак не пасваха и въпреки това не ѝ се щеше да го обвинява в лъжа.

— Има ли някаква причина да ме подлагаш на подобна инквизиция сега? — разсмя се Джон. — Искам да кажа, изглеждаш ми доста елегантна, за да ходиш на работа така в магазина за сладолед.

— Ходих да ми одобрят заема — каза Анна. — За бизнеса.

— Къде си ходила? — сбърчи чело Джон. — Влагаш още пари в онова място?

— Да — отговори тя спокойно. Това беше едно от малкото неща в момента, за които бе абсолютно сигурна. — Трябва да инвестираме.

— Имоджен похарчи почти всички пари, които баба ви беше оставила, а ти реагираш по този начин?

— Взехме решение — отвърна Анна сковано. — Аз и Имоджен.

Начинът, по който тя се почувства този следобед, когато чу как телефонът му звъни, без той да вдига, я връхлетя с болезнена яснота.

— Защо не вдигаше днес, когато ти се обаждах?

— Казах ти — отвърна той рязко. — Бях на среща.

— С Алфи ли? — сопна се тя.

Джон я гледаше безизразно, но не изрече нито дума.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита Анна, след като мълчанието помежду им продължи цяла вечност.

— Уволниха ме — най-сетне призна Джон.

— Какво? — възкликна Анна, невярвайки на ушите си. Всяка сутрин без изключение Джон ставаше и обличаше костюма си. Разговаряха за срещите му вечерта. Нещо не се връзваше. — Кога?

— Преди месец. Не знаех как да ти кажа.

— Преди месец... значи почти през половината от времето, докато живеехме заедно, ти си ме лъгал?

— Предполагам. Не исках. Просто не знаех как да ти кажа истината — заяви той с напрегнато лице. — Подходящият момент като че ли никога не идваше.

— Окей — каза тя, притискайки ръка към челото си в опит да проумее ситуацията. Сега поне знаеше как стоят нещата. — Ще го преодолеем, Джон. Ще си намериш нова работа или ще измислим нещо. Няма нищо.

— Всъщност има — възрази той и сведе очи така, че да не среща погледа ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Имах нужда да отида някъде, Анна. Имах нужда от дом, а тук не се чувствам у дома си. Исках да ида някъде, където да почувствам отново себе си.

— Да почувстваш себе си?

— Не знам какво да кажа — продължи Джон. — Не знам какво означава всичко това. Но мястото, където съм си аз е с Алфи. И с Миа.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

— Това е пропуск за търговци — каза Имоджен, като показва пропуска си за Гланстънбърския фестивал на охранителя край оградата.

— Не съм виждал такива преди — отбеляза той, загледан в сигнално оранжевия ремък, който тя му връчи.

— Всички търговци на храна и напитки имат такива — каза Имоджен, като започна да губи търпение.

Той какво си мислеше — че е докарала тук вана само за забавление, за да се опита да проникне по този начин на музикалния фестивал ли?

— Ще трябва да се обадя на шефа си — заяви мъжът, като зашляпа в калта с гумените си ботуши в цвят каки, пръскайки наоколо кал с всяка стъпка.

Имоджен потегли по обед. Натовари вана с неща от първа необходимост, които зае от приятели, посещаващи редовно фестивалите, а после натъпка фризерите на колата със сладоледи и сорбета, както и с торби с фунийки и вафли. Оставаше ѝ само да се надява, че топлото време ще се задържи — ако годината се окажеше отново дъждовна, не само че имаше опасност от нов кошмар, свързан със здравната безопасност, но беше почти сигурна, че хората щяха да се насочат към вановите с органичните бургери, а не към ледените сорбета и гранита.

Докато чакаше охранителят да я пусне, стана шест часът вечерта. Пътищата за Съмърсет бяха почти безлюдни, с изключение на последните няколко мили до мястото на събитието, където започнаха задръстванията. Тя изтърпя дългото пъплене в трафика заедно с останалите посетители на фестивала, които бяха тръгнали по-рано, като надуваше до дупка радиото си.

Анна се труди усърдно цяла сутрин, за да приготви навреме сладоледите за Имоджен. Изглеждаше ѝ изморена и Имоджен ѝ предложи да ѝ помогне, но Анна настоя да свърши всичко сама.

— Можете да минете — каза ѝ охранителят, като ѝ връчи обратно пропуска и ѝ махна да мине през портата. — Между другото, имате хубав ван.

Имоджен форсира двигателя и той веднага се задави. Прониза я тръпка на страх — може би все пак трябваше да го закара на преглед при квалифициран механик, преди да тръгне на такова дълго пътешествие? Завъртя отново ключа и този път, за нейно огромно облекчение, моторът заработи. С шумен рев двигателят се съживи и ванът се затресе през портата по неравния кален терен.

И ето че тя вече беше вътре! Щом колата навлезе в периметъра на фестивала, я прониза тръпка на възбуда за съботата и неделята, които ѝ предстояха. Да, нямаше да стои със скръстени ръце, но извън границите на магазина веднага се почувства по-свободна. Отдясно и отляво се заредиха поляни с бели вигвами, а хората бяха започнали да разпъват и по-малки палатки и сергии за храна и напитки. Жена с фосфоресциращ елек погледна пропуска и ѝ посочи къде да паркира вана. Тя провери отново детайлите. Позицията му беше идеална — съвсем близо до сцената на „Джаз Уърлд“, където посетителите на фестивала щяха да мързелуват на слънце и най-вероятно щяха да похапват, и на около десет минути от по-голямата сцена на „Пирамидата“, където щяха да свирят основните банди, което ѝ гарантираше силен човешки поток.

Имоджен паркира вана и слезе, като лекичко се протегна, за да отпусне стегнатите си от шофирането мускули. Обърна се към возилото, което току-що беше направило първото далечно пътешествие като нейна собственост и усети прилив на гордост. Боядисан в свежи пастелни тонове, със смело лого и сладоледена фунийка на покрива, ванът сега беше не само красив, но и функционален. Освен това, по пътищата не срещна друг такъв ван. Няколко коли и камиони ѝ бяха изсвирили с възхищение по пътя за насам.

След като вече беше пристигнала, време беше да поразузнае как стоят нещата. Тя заключи вана с вещите си, нахлузи гумените ботуши, нахлупи сламената си каубойска шапка и тръгна да се запознае с новата обстановка.

Прекося поляните и след малко стигна до нещо като повдигната площадка в задната част на периметъра, където големи каменни

блокове наподобяваха миниатюрен Стоунхендж. Група мъже и жени на по двайсетина години, седяха в средата на това полусвещено пространство и пееха под акомпанимента на лошо изпълнение на китара.

— Има ли място за още един човек? — попита Имоджен.

— Разбира се — каза едно момиче със сплетена на африкански плитчици коса. — Можеш ли да пееш?

— Не, но мога да свиря на китара — отвърна Имоджен и седна с кръстосани крака до тях на одеялото.

— Слава богу — засмя се жената. — Подай китарата, Рик.

Тя взе инструмента от приятеля си и го подаде на Имоджен, въпреки протестите му.

— Някакви специални поръчки?

— „One Way or Another“ на „Блонди“ — провикна се някой.

Имоджен прокара пръсти по струните и настрои китарата, преди да изсвири началния акорд. Докато свиреше, поляната бавно се запълни с нови групи младежи, които бяха започнали отрано фестивала. Групата, към която се беше присъединила тя, пусна по веригата двулитрова бутилка сайдер, като след всяка глътка хората запяваха все по-силно.

— Продължавай — подкани я един от младежите, когато Имоджен се опита да остави китарата.

— Окей, само още една — склони Имоджен. — Но не мога да остана тук цяла нощ. Трябва да стана рано и да приготвя вана за сутрешните клиенти.

— Какво продаваш тук? — попита друг красив младеж с гъсто набола брада и вълнен пуловер. — Приличаш на една от нас. Нали не си тук, заради някакво капиталистическо мероприятие?

Имоджен се разсмя.

— Едва ли — каза. — Продавам само сладолед — изражението му поомекна. — Сестра ми го прави. Двете държим малко магазинче в Брайтън.

Младежът се усмихна с мързелива сладка усмивка, която привлече вниманието на Имоджен.

— Хубаво — каза той. — Между другото, аз съм Броуди.

— Имоджен — отвърна тя.

— Боб Дилън — „All Along the Watchtower“ — провикна се един подпийнал приятел на Броуди, който нямаше търпение пеенето да продължи.

— Окей, ти си я поръча — отвърна Имоджен, като прокара весело пръсти по струните, докато изсвирваше началните акорди.

Крясъците на подпийналите певци отекнаха в звездната нощ.

Имоджен се събуди във вана с вкус на умрели лебеди в устата си. Чувстваше я грапава отвътре, слепоочията ѝ пулсираха и ужасно ѝ се пишкаше. Вместо да си легне рано, както предвиждаше, тя остана да пие евтин сайдер с приятелите на Броуди до ранните часове на утрото. Увивайки се още по-плътно в спалния чувал, тя се опита да игнорира натиска върху пикочния си мехур, но това само влоши нещата. Имоджен неохотно се измъкна, навлече един полар и отвори вратата на вана. Протегна крака и обу гумените си ботуши, като събра кураж за посещение на най-близката химическа тоалетна.

Газеше из все по-гъстата кал и се опитваше да изключи някак главоболието си. Слънцето надничаше иззад хоризонта, осветявайки слабо пътя ѝ до пластмасовата кабинка. Когато я блъсна миризмата на урина, смесена с химикалите на тоалетната, за миг тя беше почти сигурна, че ще се запознае отново със сайдера, който изгълта с любителите на китарата снощи. Задържайки дъх, отвори вратата на тоалетната и я затвори след себе си.

След няколко минути тя огледа къмпинга, докато крачеше обратно към вана. Наоколо все още имаше пръснати няколко души, които очевидно бяха будували цяла нощ, но иначе мястото тънеше в тишина. Заобикаляха я поля и тя за момент бе запленена от абсолютната красота на съмърсетския пейзаж с тучни зелени ниви и дървета. Е, не беше Тайланд, но не беше лошо.

Вече следобед, Имоджен подаде едно сорбе с чай „Ърл Грей“ на хубава блондинка — приличаше на Холи Уилоуби^[1] само че по-млада, а чистичката ѝ рокля на цветя показваше, че току-що е пристигнала.

Имоджен прибра парите на момичето с усмивка и се обърна към следващия клиент.

— С какво да ви помогна? — попита тя жизнерадостно.

— Не повярвах на очите си, като видях Сара Канели до твоя ван — каза поредната жена от опашката.

— Сара?

— Момичето, на което току-що продаде сладоледа. Не я ли позна? Тя е домакин на онова прославно шоу с танци на улицата. Излиза с... О, забравих го. Ама е много прочут... дъщерите ми все се прехласват по нея.

— Наистина ли? — заинтересува се Имоджен. Напоследък тя почти не гледаше телевизия. — Е, да те посети знаменитост не е лошо нещо, предполагам.

— Това променя нещата, нали?

— Както и редовните клиенти — усмихна се Имоджен. — Та какво да бъде за теб?

— Сметанов сладолед с ягоди, моля.

Сутринта всичко вървеше като по часовник, въпреки лекия махмурлук на Имоджен. Слънцето напичаше и температурата се вдигна до 30 градуса, което докара плътен поток на клиенти до вана. На обяд тя се съблече само по елек и вдигна дългата си коса на конска опашка.

С чувството, че вече ѝ е по-хладно се обърна към следващия младеж на опашката. Позна го веднага — дръзката искрица в очите му. Беше младежът от снощната спявка. Броуди.

— Какво е това гранита? — попита той, докато четеше менюто и въсеше вежди в недоумение.

— Ще те почерпя с една — каза Имоджен. — Безплатно.

Натроши овкусения лед и го насипа във висока пластмасова чаша. Той пое няколко жадни глътки, докато практически пресуши чашата, после кимна одобрително.

— Дай да пробвам — каза момичето с плитчиците, появявайки се внезапно до Броуди.

Той сложи една лъжичка в устата ѝ, последвана от продължителна целувка.

Имоджен потисна разочарованието си. Беше тук по работа, напомни си тя. Нищо повече.

[1] Холи Мари Уилоуби — английска телевизионна водеща и модел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Джон търсеше нещо в хладилника, когато Анна влезе в кухнята. В гръб, с раирания халат в бяло и морскосиньо, той приличаше на мъжа, в когото се беше влюбила.

— Сготвих чили — заговори тя, като седна до кухненската маса, за да ѝ починат краката — и го сложих във фризера онзи ден. Можем да го стоплим за вечеря.

Колкото и зле да вървяха нещата, помисли си Анна, едно свястно ядене винаги помагаше. Нали?

— Разбира се — съгласи се той и се обърна с лице към нея. — Няма да е лошо. Благодаря.

— Моля — отвърна тя. — Искаш ли вино? Аз не съм сигурна, че ще преживея вечерта без малко вино.

След откровенията на Джон за Миа преди две вечери, Анна все още беше в шок. Шок, който правеше разговорите не само безпредметни, но и невъзможни. Решиха да преспят, преди да вземат решение — Анна в леглото си, Джон в свободната стая. Заобикаляха се безмълвно, като призраци. Анна сън не я хващаше и двете нощи подред — лежеше и гледаше в тавана, като се опитваше да спре да мисли — неспирни съмнения, че това някак си е станало по нейна вина.

Тя си наля чаша червено вино.

— Искаш ли да седнеш? — попита. — И може би ще ми кажеш какво става. Защото двете безсънни нощи не ми помогнаха да разбера нещата по-добре. Вие с Миа отново ли се събрахте? — Заболя я, докато произнасяше думите. — Или пък преминаваш през някаква криза, Джон?

Джон беше приковал поглед в масата някъде между двама им. Прокарваше разсеяно пръсти върху едно петно, нарисувано от Алфи с флумастер. Анна така и не успя да го заличи напълно.

Той вдигна очи, но недостатъчно, за да срещне погледа на Анна.

— Не знам, Анна. Това с работата ми наистина ме разби. А пък ти изглеждаше толкова погълната от бизнеса си, вливаше в него

всичките си пари и енергия, все отсъстваше... Не можех да разговарям с теб за случващото се.

Анна си пое дълбоко дъх.

— Моля те, не се опитвай да представиш, че всичко е било по моя вина. Та какво, Миа повече време ли има за теб?

— Тя ме познава — отвърна Джон. — Преживели сме толкова неща заедно, Анна. И с Алфи. Почувствах я като сигурно пристанище, когато имах нужда от такова.

— Виж, разбирам необходимостта ти да поговориш с някого — каза Анна, като с мъка овладяваше болката и гнева си — и съжалявам, че си помислил, че не можеш да споделиш това с мен. Но Джон... нима това означаваше, че трябва да спиш с нея?

Джон отклони поглед.

— Знам, че беше грешка, Анна. И съжалявам.

— С положителност е било грешка — отвърна Анна, а в ъгълчетата на очите ѝ напирарах горещи сълзи. — Аз ти вярвах, Джон. Винаги съм ти вярвала. Всеки път, когато отиваше да оставиш Алфи, всеки път, когато разговаряше с нея по телефона. И онзи път, когато трябваше да се върнем от хотела, защото Алфи се беше разболял. Като си спомня сега, той изобщо не е бил болен. Когато ти отиде там, той чудодейно се беше излекувал. Винаги ли е имало нещо между вас? А това между теб и мен беше ли изобщо истина?

Анна се сети за Алфи, спомни си как го държеше за ръка, когато играеха минигольф предната събота или неделя край Брайтънския кей. Дали това щеше да бъде за последен път? Дали за последен път тогава чу сърдечния му смях, веселото детско кискане? Тя погледна към Джон и се сети за бъдещето, което мечтаеше да изградят заедно. Нима всичко това беше фикция?

— Разбира се, че беше истина — обади се той обидено. — И все още е — настоя той. — Анна, направих глупава грешка.

Тя повдигна вежди.

— Добре де, грешки, в множествено число. Но аз си извадих поука, Анна. Бях се объркал по отношение на онова, което исках, но сега знам по-добре от всякога, кое е важно за мен. Казах на Миа, че онова, което стана, няма да се повтори. Ти си жената, която обичам... и си мисля, че част от онова, което направих, се дължеше всъщност на факта, че ти ми липсваше. Знам, че звучи откачено, но ми се струваше,

че те губя заради нещо, на което държиш повече, отколкото на мен. Ти обаче си всичко, което искам.

— Обичам те, Анна — продължи Джон, като този път я погледна в очите. — През цялото време знаех, че те обичам. Може би трудно приемах, че наистина заслужавам това хубаво нещо помежду ни. Мисля, че се опитах да го унищожа. А Миа беше най-лесният начин да го постигна. Аз съм идиот, Анна. Но сега знам, че онова, което извърших, беше погрешно. Позволи ми да оправя нещата.

Той протегна ръка и хвана нейната. Колкото и да беше сърдита, тя му позволи да я докосне.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Имоджен затвори вана за сладолед в събота вечерта и пое към сцената на „Пирамидата“, за да хване едно от рекламираните представления. Като се уви по-плътно с жилетката си, тя се огледа в тълпата — юноши в каубойски шапки, високо развято знаме на Уелс, ярките прожектори около сцената. Тя извади апарата от чантата си, нагласи обектива и танцувайки в такт с музиката, започна да снима. В топлата лятна вечер се остави тълпата и ритъмът да я носят.

— Какво мислиш за тези момчета? — извика ѝ момичето до нея, надвиквайки звуците на музиката.

— Страхотни са — усмихна се в отговор Имоджен.

Тя се потопи в музиката, наслаждавайки се на чувството, че е част от тълпата. Беше тук, сама наред полето — и се чувстваше някак завършена.

Звездите разсейваха нощния мрак, а малките светлилки на палатките танцуваха в далечината. Тя се сети за времето, когато Анна ѝ се обади през март. Тогава тя изобщо не предполагаше, че ще остане толкова дълго в Обединеното кралство. Дори когато се обвърза с отварянето на магазина, беше сигурна, че ще използва обратния си билет, за да се върне в Тайланд след няколко месеца. Но в някакъв момент мислено беше затворила вратата пред завръщането си в Азия. Защо? Какво от това, че не се беше получило с Лука? Той в никой случай не беше причината да отиде на острова и категорично не беше и причината тя да зарече мечтите си. Доколкото разбираше от тези неща, той и Сантиана може би вече бяха заминали за някъде.

Островът я караше да се чувства жива и млада, така както работата в магазина никога нямаше да я накара да се почувства. Да, ванът ѝ предостави начин за бягство, но ако останеше в Брайтън, дните ѝ скоро щяха да се превърнат в рутина. Беше учила фотография три дълги години и за какво? За да се откаже, без изобщо да е опитала ли?

Басовата партия пулсираше в тялото ѝ и тя се движеше в такт с нея. Беше почти сигурна, че не е приключила с пътуванията и приключенията. Ама никак.

Остана да танцува до два сутринта, а после бавно тръгна обратно към вана през кръга от камъни, все още тръпнеща от възбудата от групите, които бе гледала.

— Имоджен!

Тя се обърна при звука на името си.

До входа на лагера от вигвами стоеше Фин.

— Имоджен — провикна се той отново, а очите му светнаха с усмивка, когато ѝ махна.

Тя си проправи път до входа.

— Какво правиш тук? — попита я той мило.

— Щях да те питам същото — усмихна се тя изненадано.

Край него мъждукаше огън и го заобикаляха просторни палатки. Цялата сцена ѝ се стори много по-привлекателна, отколкото перспективата да се върне да спи във вана или във влажната си палатка.

— Помагам на един приятел на сергията му — отговори ѝ той пръв. — А ти... тук ли докара вана?

— Да — отвърна Имоджен гордо.

— И той издържа целия този път? — Фин вдигна недоверчиво вежди.

— Да... и изобщо не се оплака — разсмя се тя.

— Доволен съм, че моята поправка е издържала. Нямах да мога да понеса вината, ако се беше счупил, преди да преминеш покрай Стоунхендж.

Имоджен се усмихна, а после за момент и двамата млъкнаха. В далечината се чуваха гласовете на хора, насядали около лагерните огънове, които разговаряха, търсеха циповете на палатките си и се смееха, но в малкото пространство около тях не се чуваше нито звук.

— А къде са приятелите ти? — попита Имоджен най-накрая.

— Вече спят — отвърна Фин. — Останах да угася огъня, а после се прибирам да спя.

— Изглеждат удобни тези вигвами — отбеляза Имоджен. — Мога ли да надникна?

— Влизай — и той повдигна бялото платнище на вратата на най-близкия до тях.

Имоджен само подсвирна, когато видя осветения интериор и походните легла.

— Я виж ти, каква луксозна обстановка. Предполагам, че не е като да ти мръзне задника във ван за сладолед.

— Да, може би. Анди организира всичко и ние двамата с него спим тук. Каза, че е твърде остарял да се вре по палатки. Дори имаме свестни тоалетни — добави той, като посочи луксозен на вид блок от химически тоалетни.

— Ами къде е Анди? — попита Имоджен. — Стори ми се, че каза, че всички вече са заспали?

— В крайна сметка той си намери по-добра оферта — разсмя се Фин. — Тази вечер се запозна с едно приятно момиче и се оказа, че няма нищо против, за една вечер да се изложи на неудобства.

— Какъв късметлия е този Анди — разсмя се Имоджен.

— Напълно ще те разбере, ако не проявяваш интерес — заговори Фин след кратко мълчание. — Но романтичните забегки на Анди означават, че леглото е свободно. Ако наистина мръзнеш във вана. Има допълнителна завивка и възглавници, които можеш да използваш... а аз ще съм на мили разстояние от теб, от другата страна на палатката, така че вероятно няма да се наложи дори да търпиш хъркането ми...

Имоджен се замисли върху казаното. Идеята беше наистина налудничава, та тя едва познаваше Фин. Но пък от друга страна... тук изглеждаше толкова комфортно.

— Окей — каза тя и се зарадва при мисълта за нормален сън през нощта и свята тоалетна. Влезе във вигвама и веднага ѝ стана по-топло. — Ще се възползвам от предложението ти.

— Какао? — попита Фин и извади къмпингов спиртник, след като угаси въглените на огъня. — Не е много рокендрол, знам.

— Ще пийна с удоволствие — прие Имоджен, като се настани на леглото. — Харесва ли ти фестивалът?

— Беше страхотен — каза Фин. — Не съм виждал повечето от тези момчета отдавна и затова идеята да наваксаме и покрай няколко бири да послушаме и хубава музика беше блестяща. Странно, че едно време бяхме неразделни, а после... ами нещата се променят, нали? Работа, някои се ожениха.

— Да — отвърна Имоджен. — Знам за какво говориш. Хората създават семейства и забравят да правят интересни неща.

— Е, нямах предвид точно това — разсмя се Фин.

— Извинявай — каза Имоджен. — Може би малко преувеличавам. Просто тази вечер си спомних колко важно е да продължава човек да върши онова, което го кара да се чувства жив.

— И кое е това в твоя случай? — попита Фин с любопитство.

— Това — отвърна Имоджен и потупа апарата в чантата си. — Да снимам.

— Направи ли много снимки тук?

— Доста време работя във вана, но тази вечер отидох да чуя няколко групи — каза тя и извади апарата. Тя прехвърли няколко снимки в паметта, докато стигна до най-последните. — Искаш ли да ги видиш?

— Разбира се. — Той седна до нея.

— Тази тук... ами играта на светлините не се получи точно както очаквах, но всъщност ефектът ми харесва — отбеляза тя. Фин кимна в знак на съгласие. — А после направих хубав кадър отблизо на тази група юноши в тълпата.

— Хубава е станала — каза Фин. — Веднага личи, че ще живеят дълго време със спомена за тази нощ, нали?

— Точно така — усмихна се тя. — Точно това се опитвах да хвана. А после тук... О, чакай, ще прехвърля. Това са само някои снимки от Тайланд.

— Почакай, не ги прескачай, върни се. — Фин я хвана за ръката. — Тези изглеждат изумително. Под водата ли си ги правила?

— Да — отвърна Имоджен и изведнъж се смути. — Тези са от другата ми камера. Аз се занимавам с подводна фотография. Занимавах се.

— Невероятни са — ахна той, като пое апарата и започна да разглежда бавно снимките. — Трябва да направиш нещо с тях. Да ги изложиш, да ги продаваш...

— Благодаря. Това смятам да направя — отвърна Имоджен. — Макар че напоследък животът май нещо ме спъва.

— Животът може да е голяма досада — усмихна се Фин.

Докато отпиваше от горещия шоколад, а Фин продължаваше да разглежда снимките ѝ, Имоджен започна да се унася.

— Благодаря ти, че ми ги показа. — Той ѝ върна апарата. — Брайтън сигурно ти се струва доста заспал в сравнение с това тук.

— Да, има неща, които ми липсват. Макар че престоят ми тук беше страхотна почивка.

— Като стана дума за това, за утре. „Уайт Страйпс“ или „Аркейд Файър“? — попита Фин. — На коя група ще ходиш?

— „Аркейд Файър“. Иска ли питане?

— Каква загуба — каза Фин.

— Наистина ли смяташ така? — усмихна се Имоджен.

— Мога да ти обясня надълго и широко доводите си — изтъкна той. — Но ти наистина изглеждаш изморена, а аз се ядосвам, когато аудиторията ми заспива.

— Прав си — съгласи се Имоджен, като се сви под дебелията завивка. — Да оставим това за друг път.

Беше благодарна, че е под топла завивка в студената нощ.

— Искаш ли тениска или нещо друго, с което да спиш?

— Добре съм — тя изрита обувките си и вдигна крака на леглото.

— Искаш ли утре, като свършиш работа, да погледаме заедно фестивала?

Имоджен се сети сънено за парите, които беше спечелила първия ден, скрити в пластмасова торбичка на дъното на един от фризерите. Пачката пари, които спечели за един ден беше колкото очакваните печалби от събота и неделя.

Тя се усмихна сънено на Фин.

— Не виждам защо да не се позабавляваме малко.

— Страхотно — зарадва се Фин.

Клепачите на Имоджен натезаха и последното нещо, което запомни, преди да се затворят, бяха фееричните светлини в палатката, които продължаваха да блещукат наоколо ѝ. И гласът на Фин, който ѝ пожела сладки сънища.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

— Откъде се взе тази усмивка? — попита Анна Имоджен другата събота.

Имоджен седеше край тезгяха и прелистваше някакво списание.

— Отникъде — отвърна Имоджен. — Не ми ли е разрешено да съм в добро настроение напоследък?

— От доста време не бях я виждала, само това е, а пък ти сияеш вече цяла седмица — отбеляза Анна и си наля чаша кафе от машината. — Да не би нещо да е станало по време на фестивала? — попита тя. — Имам предвид, че ти съобщи как си разпродаде всичките ни сладоледи, но сигурно дори и това не би могло да бъде причина да си толкова засмяна.

— Беше ми приятно да сменя пейзажа — обясни Имоджен. — Заредих се с нова енергия.

— Окей — кимна Анна.

Животът на къмпинг в събота и неделя определено беше направил нещо с Имоджен. Слънцето беше изсветлило русите кичури в косата ѝ, но най-очевидната промяна беше положителната ѝ нагласа.

— О, и имам да ти съобщя добра новина — обяви тя жизнерадостно.

— Давай направо — отвърна Анна. — Тъкмо нещо такова ми трябва.

— Чувала ли си нещо за Сара Кавели? Или Канели?

— Канели — каза Анна. — Разбира се, че съм чувала... всички я познават. Тя е на корицата на списание „Хийт“ тази седмица. Какво за нея?

— Само това, че е най-голямата ни фенка — усмихна се Имоджен. — Тази сутрин прочетох в твитър разпалените ѝ излияния по адрес на нашето сорбе с „Ърл Грей“, което опитала в Гластънбъри от „разкошния ни ретро ван“.

— Шегуваш се! — възкликна Анна и настроението ѝ веднага се подобри.

— Знам. Чудесна безплатна реклама, нали?

— Точно каквото ни трябва — съгласи се Анна.

— Тогава защо продължаваш да си депресирана, сестричке? — попита Имоджен. — Или най-малкото, изморена. Имаш сенки под очите. До късно ли стоя снощи?

— Да, до късно — отвърна Анна. Прииска ѝ се липсата ѝ на тонус да не беше толкова очевидна. — Макар и без рокендрол като теб. Стоях до един да правя три нови партиди — сорбе на „Пим“, „Уимбълдън“, което е сметанов сладолед с ягоди, и едно много свежо на вкус краставично сорбе.

Нямаше нищо по-добро от проваления романтичен живот, помисли си Анна, да накара човек да се развихри в кухнята. След разговора ѝ с Джон миналата седмица, тя се зае с готвене, за да може да обмисли всичко. Джон изглеждаше толкова жалък и разнебитен, докато седеше там. Мислите ѝ все още не се бяха избистрили — доверието ѝ в Джон, в тяхната връзка, беше разбито. Такова нещо не можеше да се оправи за една нощ. Но да обърне просто гръб на онова, което споделяха, на Алфи? Нямаше сила да го направи. Трябваше да разбере останало ли бе нещо, което заслужава да бъде спасено.

— Е, наистина си се трудила здраво — отбеляза Имоджен.

— Знам — отвърна Анна. Обикновено споделяше тревогите си със сестра си, но точно сега ѝ беше по-лесно да се държи като че ли нищо не е станало. — Та какво ще кажеш? Нарекох ги „Английска лятна колекция“. Имам и вафлени фунийки за сервиране днес.

— Звучи ми добре — каза Имоджен. — Звучи възхитително. Но какво ще правиш с тези количества? Искам да кажа, знаеш как стоят нещата тук. Кой ще изяде всичко това?

— Гратисчиите — отговори Анна, без да се замисли. — Отдавна го обмислям... някои от магазините за сладолед в Италия ти дават да пробваш безплатни мостри и това е много смислено. Как да накараме клиентите да посещават нашия магазин, ако не знаят какво продаваме? Джес каза, че ще ми помогне. Нали нямаш нищо против да наглеждаш магазина днес за малко?

— Докато ти се потиш като, обикаляйки плажа с хладилните чанти ли? Нямам нищо против.

Джес пристигна след няколко минути, двете с Анна сортираха сладоледите и ги поставиха в хладилните кутии, които преметнаха на гръб.

— Чувствам се като товарен кон — разсмя се Джес.

Тя вдигна една торба с вафлени фунийки и двете поеха към плажа, като пристъпваха внимателно с джапанките си по чакъла.

— Радвам се, че донесе отново слънцето със себе си — заяви Джес, докато роклята ѝ се развяваше красиво от вятъра. — Така всичко става много по-забавно.

— Опитвам се — усмихна ѝ се Анна.

Беше чудесно да види как крайбрежната улица най-сетне се оживи, докато местните хора се радват на слънцето, за което копнееха.

— Мисля, че виждам първите ни клиенти. — Тя посочи младо семейство, излезли на пикник и седнали на одеяло. Двете им дечица, едва проходили, се смееха и играеха с една топка.

— Безплатен сладолед! Идвайте на безплатния сладолед! — развика се Джес.

Абсолютното ѝ отсъствие на срам, което често притесняваше Анна през годините, днес я правеше идеалният партньор.

По-голямото от децата погледна към тях и ги посочи оживено.

— Искате ли два? — попита Анна майка им.

— Каквото и да е, само да ги усмири малко, тези двамата — отвърна жената и пое две фунийки с благодарност.

А после едно деветгодишно момиче посочи към тях.

— Ето там. Те казаха „безплатен сладолед“!

След петнайсет минути Джес и Анна бяха заобиколени от деца и родителите им, които настояваха да опитат тяхната стока. След около два часа кутиите бяха празни.

— Излапаха всичко — въздъхна доволно Анна, затвори хладилната кутия и седна на една пейка с лице към морето. — Мисля, че заслужаваме почивка, а ти?

Джес седна до нея и се усмихна, като килна леко назад сламената си шапка, за да може слънчевите лъчи да стоплят лицето ѝ. „Английската лятна колекция“ стана хит. Те разговаряха с всички семейства, които дойдоха да опитат сладоледите, и им дадоха брошурки на магазина.

— Справихме се добре, нали? — попита Джес с вече поруменели страни от ранното юнско слънце.

— Даже по-добре, отколкото очаквах — каза Анна.

— Бих казала, че „При Вивиен“ наистина отново се връща в играта — разсмя се приятелката ѝ.

Джес я прегърна и Анна се отпусна в прегръдката ѝ. Онова, от което имаше най-голяма нужда в момента, бе да забрави какво се бе случило с Джон. Слава богу, че магазинът идеално отвличаше вниманието ѝ. И дори и да не печелеха все още пари, днес тя видя, че инстинктът, нейният и на Имоджен, не ги е излъгал — определено съществуваше местен пазар за сладолед за ценители. Хората, които опитаха мострите им, харесаха много свежите домашни и сезонни аромати на сладоледите „При Вивиен“.

— Защо тогава, Анна... — каза Джес внезапно със сериозно изражение на лицето, от което мехура, в който Анна се чувстваше в безопасност, се пукна. — Виж, не искам да прекрачвам границата... но ми се стори, че днес нещата вървяха невероятно... защо тогава не си доволна?

— О, добре съм — отвърна Анна, отпъждайки с ръка загрижеността на Джес. — Бяха няколко истерични седмици, докато оправим всичко, което не беше наред. Това е.

— Добре — примири се Джес в очакване да чуе повече.

— Джес, всичко е наред, честно — увери я Анна. — Искам да кажа, че в отношенията ни с Джон настъпиха разни превратности напоследък, но коя двойка ги няма?

— Стига ти да си окей — съгласи се Джес. — Помни, че винаги съм насреща, ако искаш да поговориш.

— Благодаря ти. Но всъщност нямам какво да ти кажа.

* * *

На дъската за специалитети — Сорбе с круши и джинджифил

Следващия петък Джес пристигна в магазина рано преди работа, докато Анна се готвеше да отвори.

— Джес — започна Анна, докато разбъркваше чая в чашата си. — Имам идея. След като раздадохме безплатните сладоледи миналата седмица, бизнесът наистина потръгна. Всъщност клиентите идват на тълпи.

Джес стана и направи реверанс.

— Няма нужда да ми благодариш — усмихна се тя.

— Независимо от всичко съм ти много благодарна — отвърна Анна. — Твоят силен като високоговорител глас определено помогна да привлечем вниманието към нас. Това ме накара да се замисля, че подобни работи наистина имат значение, нали? Може би трябва да организираме някакво местно събитие.

— Ами хубаво — каза Джес. — Нещо като промоция в магазина ли?

— Нещо, свързано с местната общност. Много хора никога не идват чак дотук по крайбрежната улица, освен ако нямат някаква специална причина — като например, ако знаят за школата по сърф на Фин. Дойдат ли обаче веднъж дотук, после отново се връщат. Другите собственици на магазини в Аркадата досега се държаха чудесно — Иви и Фин и онова семейство, което продава вестници и списания. Може би, ако направим нещо заедно, нещо като купон на естрадата за оркестъра?

— Чудесно! — Лицето на Джес светна. — Мога да поканя оркестъра на Дан да дойде. Нали се сещаш, оркестърът, който свири на нашата сватба? Те свирят понякога безплатно за приятели, местни парчета и щом успеят да пробутат няколко диска с музика, са щастливи. Освен това съществува и местният Брайтънски духов оркестър, можеш да започнеш с тях. Старите парчета са страхотен хит и се обзалагам, че ще свирят заради саморекламата.

— Идеално — въодушеви се Анна, като записа идеята в бележника си.

— Можем също така да си направим барбекю на плажа — добави тя. — Смятам, че Фин ще се навие да го организира, а това значи, че много от неговите сърфисти ще дойдат. Да се надяваме, че Иви ще ни направи малко знаменца или пък ще изпече кексчета за продан — тя е доста добра в това. Ще бъде ден на хората от местната общност — да се съберат и да се порадват на слънцето, като по този начин направят тази част от крайбрежната улица особено привлекателна.

— Какво замисляте вие двете? — попита Имоджен, докато сваляше якето си и го закачаше.

— Купон — отвърна Джес. — Макар че аз всъщност не би трябвало да се занимавам с това — добави тя и си погледна часовника, — тъй като закъснявам за работа. Ще се видим по-късно.

— „Лято под Аркадата“ — произнесе Анна, вслушвайки се в звученето на фразата, докато Джес изхвърчаше навън. — Събитие, в което ще се включат всички местни дребни фирми.

— Хубаво — одобри Имоджен. — Ами да ковим, докато желязото е горещо и да го организираме още по следващата събота и неделя? Мога да се обадя на Фин. Той е в Корнуол на лагер за сърфисти за няколко седмици, но мога да му се обадя и да проверя дали има някакви идеи.

— Наистина ли? — попита Анна. — Вие какво, сега приятели ли сте?

— Не точно — отвърна Имоджен. — Но предполагам, че съм имала погрешно мнение за него. Срецнах го случайно в Гластънбъри и той всъщност се оказа абсолютно окей.

— Чудесата нямат край — усмихна се Анна.

— Няма смисъл да му имам зъб — каза Имоджен. — Лятото дойде, така че по-добре да го използваме максимално.

Тя взе една лъжичка, гребна си от прясно направеното от Анна сорбе от круши и джинджифил и се облиза усмихнато.

— А това никак не е лошо.

У дома същата вечер Анна седеше със скръстени крака на пода в стаята на Алфи, заедно с него. Той беше облечен в жълта тениска с жираф на нея, която тя му беше купила още първия път, когато той остана да спи, и редеше едно върху друго цветни кубчета.

— Алфи строи къща — обяви той победоносно, като сложи едно зелено кубче върху останалите. Бузките му се бяха зачервили от радостта от постижението. — Строи къща за Анна.

Хепбърн се вмъкна през вратата и се заклатушка към Алфи, като едва не събори кулата от кубчета и потри глава в хълбока на детето. Алфи се прехласна от смях.

— Хеп... ърн — каза той, задъхвайки се от смях. — Гъделичка ме!

Анна изтегли полекичка Хепбърн настрани и го гушна в скута си, откъдето той продължи да ближе ентузиазизирано лицето ѝ.

— Къща за Анна и Хеп... ърн! — смееше се Алфи, добавяйки поредното кубче върху кулата си.

Анна се усмихна. Времето, прекарвано с Алфи, я държеше в настоящето както нищо друго. Когато му четеше приказка преди лягане или събираше с него камъчета на плажа, ежедневно то напрежение намаляваше или изобщо изчезваше. Той я увличаше в своето ярко и необременено възприятие на света със способността си да създава игриви измислици.

Джон надникна през вратата.

— Тук всичко наред ли е? — усмихна се той. — Защото звучи като лудница. Вечерята е почти готова.

— Добре сме — отвърна Анна и го погледна.

Видя сърдечното му изражение, което я беше пленило още първата вечер, която прекараха заедно.

— Добре — каза той. — След още пет минутки. Боя се, че все още няма нищо за нас, Анна, освен ако не искаш панирани пилешки хапки.

— Мисля да изчакам малко — каза Анна.

Джон затвори вратата и тя се обърна отново към Алфи. Бърз като стрела, Хепбърн скочи от скута ѝ и хукна навън, като разпиля кубчетата във всички посоки.

— О, НЕ! — възкликна Алфи и отново се разкиска.

— Няма нищо, миличък — каза Анна. — Това просто значи, че трябва да започнем играта отначало.

Тя загреба кубчетата с ръка, така че Алфи да стига до всички с пухкавите си ръчички.

— Сега какво друго да построим? — попита Анна, като сложи ръка на устата си, все едно че обмисляше план.

— Дъ... руга къща — каза Алфи.

— Различна ли?

— Да — отвърна той и сложи едно жълто кубче за основа. — В тази къща ще живеят мама и татко.

Думите му направо зашлевиха Анна.

Може би не Алфи играеше „на ужим“. Може би играеше тя самата.

* * *

След като сложиха Алфи да си легне, Джон приготви вечеря за себе си и за Анна — чинии с димящи спагети болонезе.

— Как мина днес? — попита Анна. — Ходил си на среща, така ли?

— О, да — отвърна Джон, докато сипваше спагетите. — Приятни момчета и агенцията май е интересна. Не съм сигурен, че това ще доведе до нещо обаче.

— Окей. Е, все пак си струваше да опиташ. Джон сви рамене.

— Да се надяваме. Между другото, исках да ти кажа, че другата седмица Алфи ще поостане малко по-дълго от обикновено.

— Чудесно — отвърна Анна. — Знаеш, че обичам да е при мен.

— Миа ще го доведе в четвъртък. Имала някакво мероприятие по събиране на средства.

— Окей — каза Анна, като се насили да не реагира при споменаването на Миа.

При мисълта, че ще я види отново след всичко онова, което се беше случило, на Анна й прилоша.

— Нямах проблеми с това, нали? — попита я Джон. — Искам да кажа, че бих могъл да се срещна с нея някъде другаде, ако така ще ти бъде по-лесно.

Всичко й идваше толкова скоро.

— Няма нищо — въздъхна Анна. — Искам да кажа... — Нещо в нея поддаде и се скъса. — По-скоро не бих искала да я виждам никога повече, честно казано... но мога в случая да се държа като зрял човек, ако и тя може.

— Хайде, Анна — каза Джон, — няма нужда от всичко това.

— Така ли? — Тя му хвърли гневен поглед. За момент й се зави свят и тя почувства нужда да остане сама. — Отивам да взема вана.

Анна излезе от кухнята, а главата й се въртеше. Седна на пейката в антрето, до купчината поща, натрупала се там през седмицата, без да я погледне.

Изведнъж тя забеляза цветна картичка сред купчината сметки и я извади. Яркосиньо небе сияеше над теракотени на цвят сгради и

искряща река. В центъра на снимката се виждаше мост, който тя веднага позна — Понте Векио във Флоренция.

Тя обърна картичката и зачете елегантния почерк в черно.

Анна,
Каж ми, че не си забравила Флоренция и силата на
сладоледа все още.

Прегръдки, Матео

Тя се усмихна въпреки всичко. Докато четеше думите, те ѝ прозвучаха със сърдечния глас на Матео с италиански акцент.

Тя пхна картичката в една книга и я постави на етажерката, като чувството на лека вина, която изпитваше заради приятелството си с Матео, се смеси с яда към Джон. Едно беше ясно — в момента имаше най-малко нужда от блянове и слънчеви спомени, които нямаха нищо общо с живота ѝ.

След като влезе в банята, Анна заключи вратата след себе си. За пръв път дърпаше резето — обикновено обичаше да оставя вратата леко притворена, за да може да разговаря с Джон, докато той се мотае наоколо. Но сега нещата изглеждаха различни.

Тя седна в плетения стол до ваната и пусна горещата вода върху цитрусовата пяна за вана.

Изчака ваната да се напълни и разсеяно вдигна бродираната възглавница от стола, като прокара пръсти по бродерията. Възглавницата беше едно от малкото неща, които бе избрала да вземе от къщата на баба си. Спомняше си как Вивиен я бродираше, докато гледаше „Имението Даунтън“. За миг като че ли усети присъствието на баба си в помещението.

Когато Вивиен живееше на една пресечка отгук, а Анна още обитаваше жалкия си апартамент под наем, тя винаги се чувстваше в Брайтън като у дома си. А сега в собствения си дом, с мъжа, когото се предполагаше, че обича, тя се чувстваше самотна като никога.

„Ох, нещо не е наред“ — помисли си Анна, докато наблюдаваше как водата изпълва ваната. Притисна възглавницата до гърдите си и

думите, които изрече на глас, бяха заглушени от течащата вода.
— Но не мога просто да се откажа, бабо Вив. Нали?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

На дъската за специалитети — Сорбе с боровинки

Макар да ѝ трябваше известно време, за да го признае пред себе си, от момента, в който заспа, бърбрейки си с Фин в онзи феерично осветен вигвам, Имоджен усети в себе си искрица — само искрица — на привличане към него.

Беше неделя сутрин и те с Анна подготвяха нещата за празненството на естрадата, като тя осъзнаваше факта, че Фин беше само на метри от нея. Щеше да се срещне с него по-късно за пръв път, откакто се бяха видели в Гластънбъри преди две седмици. Тази сутрин тя прекара повече време пред огледалото да си оправя косата, да сплете в нея една малка плитка и да си сложи колие от старо злато, за да поосвежи червената блуза и джинсите.

— Добре, ето ги знаменцата — обяви Иви, влизайки стремително в магазина за сладолед. Около врата ѝ бяха увити ярки триъгълници от плат, а останалите държеше в разперените си ръце, за да не се оплетат. — Цяла нощ си играх, да знаете — усмихна се тя. — Надявам се да ги оцените.

— Прекрасни са — възхити се Анна и заахка около дантелата и шарените парченца плат, които Иви беше избрала и пришила към дълга синя панделка.

— Е, благодаря ти — отвърна Иви с реверанс.

— Това на естрадата ли ще го закачим? — попита Имоджен, като пое част от панделката и прокара пръсти по знаменцата.

— Има една дълга гирлянда за естрадата — каза Иви — и още една за вашия ван. Днес ще продавате от вана, нали?

— Да — потвърди Имоджен.

След колебливото си прохождение, ванът се оформяше като неразделна част от бизнеса. А днес това означаваше, че ще могат да продават сладолед в центъра на празненството.

— Знаете ли какво? — обади се Иви. — Направо е жалко, че баба ви я няма тук. Вивиен най-много от всичко обичаше да събира хората.

— Права си — съгласи се Имоджен, — щеше много да ѝ хареса.

— Разказвала ли съм ви за разпродажбата, която организирахме тук на крайбрежната улица? — попита Иви. Иמודжен и Анна поклатиха глави. — Направихме го, когато заплашиха, че ще закрийт детското отделение на болницата. Отрупахме сергиите с предмети, които баба ви подреди и им сложи цени. Дойдоха тълпи от хора — деца с родителите си, местни артисти и представители на пресата. Вивиен умееше да разпространява новините.

— Събрахте ли много пари? — попита Иמודжен.

— Около петстотин лири стерлинги, мисля — отвърна Иви. — Вече не си спомням. Но реалният резултат беше, че отразяването на събитието от местната преса привлече внимание към кампанията. Това беше преди времето на социалните мрежи и разни други подобни, разбира се, и не беше лесно да накараш хората да забележат нещо. На следващата седмица над хиляда души излязоха да протестират на крайбрежната улица и управниците се принудиха да променят плановете си.

— Каква страхотна история — заяви Анна. — Каквото и да правеше баба Вив, тя го превръщаше в забавление. Това ми липсва.

— Предполагам, че сега това се пада на нас — добави Иמודжен. — Трябва днес да направим страхотно празненство в нейна чест.

— Звучи ми добре — съгласи се Иви.

Анна погледна часовника си, после отново към Иמודжен и Иви, а кафявите ѝ очи блестяха от нервна възбуда.

— Вече е почти обяд — напомни тя. — Започваме след час. Да излезем ли навън и да приготвим всичко, преди да пристигнат тълпите?

— Защо не започнем оттук? — попита Иמודжен, когато излязоха на крайбрежната улица и посочи естрадата. — Да закачим знаменцата. Чакайте, сега ще донеса стълба.

Тя се върна след минута и Иви подпря стълбата на кованото желязо.

— Аз ще ги закача — каза Иמודжен, хвана края на гирляндата и се изкатери по първите няколко стъпала.

— В никой случай — каза Иви. — Аз съм ги направила тези знаменца и аз ще ги закача... няма само ти да обереш славата — разсмя се тя добродушно. — Сега съм в по-добра форма от всякога. Старите ми кости още не са ми отказали.

— Какво става тук? — Имоджен чу гласа му, преди да го види. Дълбок, уверен и твърд. Прониза я тръпка от тила до ръцете. — Май сте накарали Иви наистина да свърши нещо.

Имоджен се обърна и видя засмяното лице на Фин. Иви му хвърли яден поглед от несигурната си позиция на върха на стълбата, с гирляндата с флагчета в ръце.

— Вече чух веднъж този довод — каза тя.

— Тя настояваше — каза Имоджен.

— Защо ли това не ме учудва? — каза Фин.

Очите на Имоджен срещнаха неговите. Топли и усмихнати. Направо я разтопиха отвътре, но тя положи всички усилия да го прикрие.

Иви продължи да завързва наниза от ярки триъгълничета за металните извивки на естрадата, докато Имоджен държеше стълбата да не се клати. Флагчетата затрептяха от морския бриз.

На естрадата местният духов оркестър настройваше инструментите си в златното сияние на юлското слънце и звукът на тромпета бе поет от вятъра.

— Лято, пълно с музика — прошепна Фин на Имоджен.

В миг я заляха спомени за деня, който прекараха заедно в Гластънбъри. Мързеливата сутрин край джазсцената, как се разхождаха наоколо и как им предсказаха бъдещето в палатката за таро, и как после се върнаха при главната сцена, за да видят основното изпълнение в последния ден. Времето прекарано с него, разговорите, смехът, всичко мина толкова леко и приятно.

— Като че ли само преди минута бяхме на фестивала, нали?

Имоджен погледна към Фин, със солени кичури коса, развяни около лицето.

— Фин — кресна мъжки глас откъм магазина за сърфове.

— Анди. Мисля, че това е за мен — каза той. Докосна леко рамото на Имоджен. — Но се надявам да те хвана по-късно.

Тя му кимна и той си тръгна.

Надничайки от върха на стълбата, Иви вдигна вежда и се усмихна.

— Пропуснах ли нещо?

Към средата на следобеда купонът беше в разгара си. Тълпи от посетители бяха заобиколили естрадата, където оркестърът от сватбата на Джес свиреше поред класическите парчета на „Мотаун“.

Имоджен в момента беше в почивка и виждаше как Анна не спира да продава. Миналата вечер бяха направили огромно количество шоколадов сладолед с ядки от макадамия, от който човек направо си облизваше пръстите, както и подбрани летни сорбета — с боровинки и свежото, енергизиращо и възхитително обикновено сорбе от лимон и мента.

Един от клиентите им мина покрай Имоджен и си гребна от шоколадовия сладолед, който тя носеше в хладилната кутия.

— Това нещо е направо приказно, Пол. Наистина трябва да идваме в тази част на крайбрежната по-често. А видя ли новата им серия ей там — „Възхитителния сладолед на Хепбърн за кучета“? Кучешки сладолед! Страхотно!

Имоджен усети как отвътре я заля топла вълна при думите му. Както изглеждаше, днешният ден май щеше да се окаже много успешен.

— Как я караш? — попита Фин, като отново изникна край нея.

Тя подскочи изненадано, а после се усмихна.

— Добре, благодаря — отвърна му. — Направо разказахме играта на Гластънбъри, нали?

— Наистина — разсмя се той. — Барбекюто е почти под обсада. При толкова нови клиенти, доста се записаха за уроци по сърф през следващите няколко седмици. Реших да оставя Анди да поеме за известно време.

— Измори ли се? — попита Имоджен.

— Всъщност не — каза Фин. — Просто исках да дойда тук и да поговоря с теб.

— Да поговориш с мен за какво? — попита Имоджен свенливо.

— Ела с мен — каза Фин.

Той я хвана за ръката и двамата се запровираха през тълпата назад към Аркадата. Продължиха да вървят под припичащите лъчи на слънцето, докато стигнаха до празна и неизползвана арка с няколко шезлонга в ъгъла.

— Седни — каза Фин. Взе два шезлонга и ги отвори с лице към плажа. Присвивайки подозрително очи Имоджен седна на единия и се

отпусна, като попиваше с очи гледката.

— Всъщност не трябва да съм тук — промълви тя. — Казах на Анна, че ще отсъствам само няколко минути.

— Това няма да отнеме много време — каза Фин.

Имоджен се облегна в шезлонга, за да се наслади на познатото усещане за слънчева топлина по голата кожа на ръцете и краката си. Ако се абстрахираше от пронизителните крясъци на чайките, почти можеше да си представи, че се е върнала на острова.

Тя бавно отвори очи и видя няколко кучета, които подскачаха в прибоя и лаеха в опит да уловят голяма топка, която им подхвърли стопанинът им.

— Чудех се само... — подхвана Фин.

И точно тогава Имоджен забеляза, че той не е толкова самоуверен, колкото изглеждаше винаги. Гласът му леко, едва забележимо трепереше. За пръв път тя се отпусна в компанията му.

— Да — подкани го тя спокойно и вдигна вежди.

— ... дали ще се освободиш по-късно, когато всичко това свърши — добави той. — Просто... беше ми приятно заедно с теб миналата събота и неделя, Имоджен. И, честно казано, през последните няколко седмици в Корнуол си мислех само как ще те видя отново.

Тя се вгледа внимателно в лицето му, като се съмняваше, че той говори сериозно, но не долови нищо друго, освен доброта и сърдечност. Той докосна леко косата ѝ, прибирайки един немирн кичур зад ухото ѝ.

Ръката му се спря върху загорялото ѝ рамо, той леко я завъртя към себе си и я целуна по устните. Тя се сгуши по-близо до него и усети колко гладка е кожата му. Ръцете ѝ погалиха силните му рамене и гърди. За миг целият свят изчезна, с изключение на тях двамата. Далечният шум на вълните и музиката на оркестъра бяха единственият акомпанимент.

След миг ги прекъсна звънът на телефона на Имоджен в джоба ѝ. Тя се опита да не му обръща внимание, но щом звънът спря, веднага последва съобщение. С виновен поглед тя го прочете.

Тълпите тук са полудели, Имо. Ела да помогнеш?

А. Целувки

Имоджен се измъкна нежно от прегръдката на Фин.

— Май Анна има нужда от мен — каза тя.

— Не ме оставяй да те задържам — усмихна се той. — Имам достатъчно ум в главата, за да заста на между вас двете и сладоледа.

— Знаеш къде да ме намериш — каза му тя.

— Да. И ще дойда.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

— Значи днес беше добре? — попита Джон.

— Наистина добре — отвърна Анна.

Седяха един срещу друг в едно кафене в Лейнс, където се бяха уговорили да се срещнат след края на празненството.

— Имаше стотици хора и всички купуваха от нашите сладоледи. Цареше чудесният дух на малката общност. Колко жалко, че баба Вив не можа да го види.

— Звучи ми добре — каза Джон.

— Жалко беше, че и вие с Алфи не успяхте да дойдете — промълви тя.

— Да, така е. Просто го оставих на Миа.

— Само дето... — Анна се поколеба. — Не можеше ли да го доведеш със себе си? Не е далеч от център „Морски свят“. Щеше да се радва.

— Наистина нямах настроение днес — каза той. — Да бъда сред толкова много хора.

Анна се стегна. Напрежението в апартамента ставаше все по-осезаемо през последните няколко дни. Някъде щеше да се пропука.

— Виж какво, Джон, имам чувството, че нещо шикалкавиш. Има ли нещо, за което трябва да поговорим?

Той изглеждаше притеснен и се въртеше нервно на стола си.

— Не, всичко е наред. Просто съм изморен.

— Ти може и да искаш, но аз повече не мога да се преструвам — заяви Анна.

— За какво да се преструваш? — промълви Джон несигурно.

— За теб. За мен. Нещо се промени и аз най-сетне съм готова да го приема. Но мисля, че ми дължиш малко честност във връзка с чувствата си. Знаем, че решихме да дадем на връзката ни втори шанс, но не съм убедена, че ще можем. Все още ли имаш чувства към Миа?

Джон помълча.

— Алфи заслужава...

— Не го замесвай — повиши глас Анна. — Не е честно.

— Окей — отвърна Джон. — Доста поразмислих. Когато се разделихме с Миа, бях бесен. Тя нарани гордостта ми, като ме измами, и ми трябваше доста време, за да разбера, че онова, което се случи, се дължеше отчасти и на моето поведение.

— И какво... Сега по-примирен ли си със ситуацията?

— Донякъде. Струва ми се, че много прибързано се отказах. Не поставих потребностите на Алфи на първо място и искам да го направя сега. Готов съм да поема отговорността за случилото се, за това, че го изоставих.

— Ти си добър баща — отбеляза Анна. — Вече го показва.

— Но мога да направя повече. Анна, ние с Миа смятаме, че на Алфи ще му е по-добре, ако сме заедно. Освен това, осъзнах, че искам точно това.

Анна чуваше думите му, но те някак не стигаха до нея. Като че ли целият контрол, който имаше върху ситуацията, изведнъж ѝ се беше изплъзнал.

— Съжалявам, Анна. Знам, че не е точно онова, което ти обещавах. Но ми дадоха втори шанс за щастие и искам да се възползвам от него.

— Говориш сериозно, нали? — Анна изрече думите с мъка. — „Не е точно онова, което ти обещавах“? Много далеч е от онова, Джон. Значи наистина бяхме дотук. Скъсваме.

— Съжалявам. Знам, че не бях наясно с онова, което искам — призна Джон, — но това е, защото самият аз не бях сигурен. Мислех, че ти и аз можем да опитаме. Наистина мислех така, Анна.

Анна не можа да измисли какво да му каже в отговор.

— Говорех сериозно, когато казах, че искам нещата да проработят — каза Джон.

— И въпреки това, само след няколко дни... — подхвана Анна. — Всичко свърши.

— Анна, ето те и теб — провикна се Джес по телефона.

— Здравей — зарадва се Анна.

Тя стоеше на улицата пред кафенето, след като се сбогува с Джон и му каза да си прибере вещите от апартамента ѝ.

— Мислех, че ще се върнеш тук отново с Джон — каза Джес.

— Къде си?

— Все още в Лейнс — отвърна тя, мъчейки се да овладее сълзите си. — Промяна в плана.

— Жалко. Наистина ли? Аз пък се надявах забавлението да не свършва веднага. — Анна дочуваше шума по крайбрежната улица. — Тук все още е доста оживено.

— Слушай, Джес — започна Анна. — Не мога да ти обещая забавление... изобщо никакво... но ако все още си готова за едно питие, бих се зарадвала на компанията ти. Да се срещнем някъде, където сервират вино.

— Разбира се — съгласи се Джес. — Вино мога да пия винаги. Да се срещнем при „Смоуки Джо“ след десет минути.

Анна си проправи път по тесните улички към любимия им бар, все още замаяна и седна в едно ъглово сепаре. Поседя там известно време като зяпаше през прозореца, превъртайки в съзнанието си отново и отново разговора с Джон.

— Какво има? — попита Джес, почти веднага щом влезе през вратата. — Звучеше ми странно по телефона. — Тя седна. — Изглеждаш ужасно. Плакала ли си?

— Току-що скъсахме с Джон — изхлипа Анна.

Като го изрече на глас, всичко ѝ се стори много по-реално.

— Какво? Защо? — попита Джес.

Анна привлече вниманието на бармана, докато въпросът все още висеше във въздуха.

— Обичайното — поръча тя. — Защото съм идиот — отвърна на приятелката си. — Той се събра отново с Миа. Спал е с нея, докато съм била в Италия, а аз се проявих като голяма глупачка, давайки му втори шанс.

— По дяволите — изруга Джес. — Но да се разберем — на първо място, ти изобщо не си идиот. Това е ясно. Виж Джон — да, той е идиот. С Миа на второ място. Или може би са на първо като двойка. Божичко, би трябвало да се досетя, че е грешка да ги поканим и двамата на сватбата ни. Тогава ли е започнало всичко?

— Не знам. Всъщност подробностите не ме интересуват. Но съм сигурна, че така или иначе щеше да се случи, със или без сватбата.

— Струва ми се, че си знаела нещо от известно време. Защо не каза нищо по-рано?

— Не знам — отвърна Анна, като пое чашата вино от бармана.

— Искрах нещата да се оправят. И Джон беше в ужасно състояние. Това е дълга история, съкратили го от фирмата малко преди това и той го скрил от мен. Не искам да го съдиш.

— Предполагам, че имаш основания, макар да не ми се мисли изобщо какво си преживяла — каза Джес. — Разбира се, че го осъждам. И сега ми се ще да му извия врата. На кого му пука, че са го съкратили... това не е извинение. Значи се изнася?

— Да, сега в момента е в апартамента и си опакова багажа. Искрах всичко да стане бързо.

— По-добре е така — отбеляза Джес. — Да сложиш точка.

— Може би. Макар че не е най-добрият начин да опишеш края на най-значимата връзка в живота ми.

— Извинявай — смути се Джес. — По-добре ли ще се почувстваш, ако ти кажа, че в морето има риба колкото щеш?

— Не — отвърна Анна, като пресуши чашата си. — Определено няма да помогне.

— Добре. Тогава просто зачертай всичко с дебела черта. Като осъзнае това както трябва, Джон ще се пръсне от яд, че те е оставил да му се измъкнеш.

— Не знам — въздъхна Анна. — Изглеждаше доста сигурен в решението си.

— Не си представям, че Миа може да се промени — добави Джес. — Знам, че Ед смята, че се е променила, но щом ѝ се е разминало веднъж, когато му е сложила рога, не виждам какво ще я спре да го направи отново.

— Е, надявам се да грешиш заради Алфи — възрази Анна. — Достатъчно го объркаха дотук.

— Горкото дете — каза Джес. — Едва ли разбира нещо.

Анна прехапа устна.

— Не биваше да съм толкова глупава, че да се забърквам с Джон, след като Алфи е толкова малък.

— Виж какво, Анна — каза ѝ Джес, — колкото и да се мъчиш, няма да ме убедиш, че вината е твоя. Джон носи отговорност за Алфи.

— Понякога чувствам, като че ли отговорността е и моя — отбеляза Анна.

Тя си представи стаята на Алфи, спомни си всички надежди, които хранеше, че заедно с Джон биха могли да бъдат семейството, от което момченцето имаше нужда.

— Но може би съм се зальгвала — добави тя.

— Знаеш ли как можем да оправим всичко? — попита Джес с усмивка, в която просветваше надежда.

— Да върнем часовника с месец назад ли? — предложи Анна уморено.

— Не — възрази Джес. — Няма нужда от машина на времето. Просто е, макар и сто процента временно решение. — Тя вдигна ръка да повика бармана.

— О, не. — Анна поклати глава. — Сериозно. Вече съм твърде стара за това.

— Кризисните времена налагат драстични решения — усмихна се Джес на младежа. — Четири коктейла с текила. — А после отново се обърна към Анна. — И разбирам, че е наш ред да избираме музиката.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Докато си наливаше чай, Имоджен усети топлината на тъмните дъски на пода в кухнята под босите си крака. Беше твърде рано за обичайната неделна блъсканица и тази сутрин чуваше само песента на птиците — черни синигери и врабчета бяха накацали по хранилката на Вивиен.

Тя навлече блуза с дълги ръкави върху белия си потник и синьото долнище на пижамата, влезе във всекидневната и се настани на дивана, хванала чашата с две ръце. Главата ѝ беше замаяна и усещаше лека болка в слепоочията, но миналата вечер определено си заслужаваше.

Когато купонът приключи и хората тръгнаха да се разотиват от Аркадата, доволни след деня, прекаран в компанията на добра храна и приятели, тя не спираше да мисли как Фин ще дойде да я вземе по-късно. Цял следобед се сецаше за целувката му. Някъде около седем го видя да приближава.

— Бих казал, че си свършихме работата тук — каза той, като я приближи с широка усмивка.

— Съгласна съм — отвърна Имоджен. — Сладоледите ни се продадоха, включително и кучешкия вариант, сергията с кексчета на Иви направо я разграбиха и тя получи нови поръчки за флагчета. Почти съм сигурна, че днес вписваме Аркадата „Гранвил“ на картата.

Тя посегна към малката черна дъска, която висеше отстрани на вана, изми я старателно и после написа „ЗАТВОРЕНО“ с розов тебешир.

— На барбекюто продадохме цял тон. Трябва по-често да правим такива неща.

Имоджен слезе от вана и дръпна рулетката.

— Да, макар че нямах представа колко е изморително — разсмя се тя.

Усети погледа на Фин върху себе си, който като че ли искаше да я притегли по-близо до себе си. Онова привличане, което почувства следобеда, все още беше силно.

— Тогава да разпуснем тази вечер. Какво ще кажеш за риба с картопки на плажа? — усмихна се той. — Не е от най-изисканите срещи, знам.

— Струва ми се идеално — отвърна тя, надявайки се възбудата, която изпитваше, да не проличи по лицето ѝ.

Час по-късно Имоджен и Фин седяха на плажа и ядяха картопки от един вестник, на метри от Брайтънския кей. Бяха взели и бутилка вино, която Фин тъкмо отваряше, а наоколо групи приятели се тълпяха около малки барбекюта и лагерни огньове.

— Хубаво е — обади се Имоджен и протегна крака.

— Не е съвсем като в Тайланд... — пошегува се Фин. — Но е най-доброто, което мога да ти предложа без подготовка.

— Нали пак е море. Няма нищо, което да може да се мери с усещането да си край него, нали?

— Освен да си *вътре* в него, разбира се.

— Вярно е — съгласи се Имоджен. — Ти кога се научи да караш сърф?

— Още от пубертета. Идвахме тук през повечето време... там, където израснах, нямаше много развлечения.

— Винаги ми се е струвало забавно, но никога не съм опитвала.

— Искаш ли да пробваш? — попита той. — Мога да те науча. Всъщност, утре имам почивен ден. Има едно закътано малко заливче нагоре по крайбрежието, докдето можем да идем с кола. Идеално е за начинаещи.

Имоджен се загледа в мрачните дълбини на Атлантическия океан — не ѝ изглеждаше топъл, но пък неопрените бяха за това, нали? Беше минало доста време, откакто бе правила нещо, което да ѝ вдигне адреналина.

Тя се обърна към Фин.

— С удоволствие.

Разговаряха с часове, докато плъзна нощният хлад и Фин я изпрати до дома. Позабавиха се за миг пред вратата ѝ, после той я целуна нежно.

— Вече чакам с нетърпение утрешния ден — прошепна ѝ той. — Наспи се хубаво и ще дойда да те взема в девет.

„В девет“, спомни си Имоджен, зарязвайки спомените за предишната нощ и хвърли поглед към стенния часовник във

всекидневната на Вивиен. Имаше достатъчно време за бърз душ.

Тя успя да вземе душ и да се облече, преди да звънне звънецът на вратата ѝ. Погледна се за последен път в огледалото в антрето, преди да отвори. Беше облякла лилава блуза върху къси джинси и беше вързала хлабаво косата си с тънък светлорозов шал, който подчертаваше избледняващия ѝ тен. Щеше да свърши работа. Тя отвори вратата.

— Добро утро, Имоджен — каза Фин с леко дрезгав глас.

Изглеждаше още по-разкошно от обикновено в карираната си риза с къси ръкави и джинси, със слънчеви очила в ръка.

— Здравей — каза тя. — Май не само аз усещам последствията от миналата вечер.

— Съвсем малко — призна той. — Морето скоро ще ни освежи. Готова ли си?

— Готова, както винаги.

Тя си взе нещата и го последва през улицата, затваряйки входната врата след себе си.

Качиха се в неговия ван. Щом седнаха, Фин се наведе и я целуна нежно, като проточи леко целувката си. Тя усещаше топлия дъх на афтършейва му, който се смесваше с почти неуловимия чист аромат на косата и кожата му.

— Снощи наистина ми беше хубаво с теб — каза той.

— И на мен — отвърна тя. — Най-хубавата вечер, която съм имала от векове. На кого са му притрябвали лъскави ресторанти?

— За тях винаги има време — каза той, завъртя ключа и запали двигателя.

— Кой ти говори за следващ път? — усмихна се тя. — Във всеки случай се надявам днес да се държиш строго професионално. Интересувам се само от инструкциите ти по каране на сърф, нали знаеш?

— Не бих и мечтал да премина чертата — отвърна Фин. Погледна към нея и ѝ намигна.

— Точно от това се тревожех — пошегува се Имоджен. — Водиш ме на някакво изолирано място съвсем сама, нали така? Мама ме е предупреждавала за мъже като теб. Във всеки случай далеч ли е този залив?

— На около час път — отвърна той. — Заслужава си пътуването. И обещавам да се държа прилично.

Докато пътуваха, улиците с джорджиански къщи отстъпиха място на зелени поля и живописно крайбрежие. Имоджен избираше музиката от айпода на Фин и двамата бърбеха непринудено. Фин ѝ обясни основните правила на сърфирането. Времето минаваше бързо и сякаш не беше изминал и час, когато Фин спря вана на малък паркинг на ръба на една скала.

— Ела да погледнеш — каза ѝ той и отвори вратата на колата.

Излязоха навън. Под тях се разкриваше съвършено заливче във формата на подкова, съвсем пусто и оградено от скали от двете страни.

— Прекрасно е — каза Имоджен, след като излезе от вана. — Ако беше по-топло с двайсет градуса, би било по-хубаво дори и от Тайланд.

— Страхотно е, нали? Идвам тук, когато имам почивен ден. Знам, че няма да срещна никой от учениците си, а е и достатъчно тихо и спокойно за размишления. Хайде да те облечем и скоро студът ще е последното нещо, за което ще се сетиш.

Край отворения багажник на вана Имоджен се съблече по бикини и навлече отгоре един неопрен. Опита се да се абстрахира от факта, че Фин стоеше само на половин метър от нея, също разсъблечен.

— Не гледам — отбеляза той, като че ли прочел мислите ѝ. — Обещавам. Макар че няма да те лъжа, никак не ми е лесно.

— Ще ми вдигнеш ли ципа? — попита тя и той застана зад нея, за да ѝ закопчае неопрена. Отмести нежно косата ѝ на една страна и я целуна по врата, което я накара да потръпне.

Тя го плесна игриво.

— Да карам сърф ли ще ме учиш или какво?

— Обичам ревностните ученици. Сега надясно и надолу.

Той я поведе надолу по камениста пътека до плажа, като носеше дъските и на двамата.

Когато слязоха на плажа, Имоджен се стегна да посрещне студа, а после взе дъската си и пое към водата.

— Искаш да почнем веднага ли? — попита я Фин.

— Не понасям чакането — отвърна тя. — Бързо ще схвана за какво става дума.

— Окей, ако си сигурна. Тази е добра — каза Фин и посочи една вълна зад Имоджен, която набираше сила. — Хвани я и после се опитай да се изправиш колкото се може по-бързо.

Имоджен се съсредоточи върху вълната, изчаквайки точния момент да се качи на дъската. Скочи, но краката ѝ се хлъзнаха и тя рязко се наклони напред, падна напред с главата в океана, а морската вода ѝ напълни носа.

Тя зарита, за да се измъкне на повърхността, но когато изплува и отвори очи, видя дъската, от която бе паднала, готова да се стовари на главата ѝ.

— Хванах я — каза Фин, като задържа дъската и я отмести по-надалеч. Имоджен си пое въздух на пресекулки. — Добре ли си?

— Добре съм — сопна се тя. Отметна мокрите кичури коса от очите си и взе отново дъската си. — Готова за втори тур.

Зад нея се надигаше друга вълна. Тя се приготви и я яхна, но този път стъпи по-назад върху дъската за сърф. Когато се изправи на нея, разпери ръце, както ѝ беше показал Фин и запази равновесие, яздейки вълната до брега.

Обърна се и го погледна.

— Видя ли? — извика му, ликуваща.

— Направи го — извика ѝ той в отговор. — Браво!

След няколко часа във водата, те се върнаха във вана, за да се изсушат и преоблекат.

— Искаш ли да си направим пикник? — попита я Фин. — Мисля, че го заслужихме.

Той извади сак от багажника и тя го последва до едно затревено място с изглед към залива. Фин постла одеяло и извади от сака сандвичи и вино.

— Впечатлена съм — каза Имоджен. Отхапа от сандвича си и отметна назад коси. — И съм благодарна, тъй като умирам от глад. Но беше забавно. Мисля, че сега разбирам как си се увлякъл толкова.

— Радвам се да го чуя — каза Фин. — А ти започна наистина добре.

— От самото начало ли ти хареса сърфирането?

— От ден първи. Това е единственото нещо, което си представям, че бих могъл да работя и имам късмет, че правя точно това.

Той полегна назад и се опря на ръцете си. Морето беше оцветено в тъмносиви и зелени тонове, чайките се стрелкаха надолу и докосваха повърхността на водата с шумни крясъци. Пред тях, изчистен, се простираше хоризонтът. В този миг Имоджен имаше чувството, че са единствените двама души на света.

— Та какво мислиш? — попита я той. — Реших, че може да ти хареса тук. Същото море, само че някак си по-диво.

— Прекрасно е — отвърна тя. Усещаше енергията на водата, която се блъскаше пред нея, неспокойна, бореща се с някаква невидима сила. — Страховито, но прекрасно.

Вдясно от себе си виждаше как вълните се разбиваха в тъмните скали.

Фин стисна нежно ръката ѝ. Погледите им се срещнаха и той я привлече в прегръдките си, започна да я целува нежно, а после все по-настойчиво, докато легнаха един до друг на одеялото.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Анна затвори входната врата след себе си и влезе в апартамента. Беше си вкъщи и въпреки това — по-малко от седмица след раздялата с Джон — всичко изглеждаше различно. Тя влезе в спалнята и седна на леглото, за да отпочинат краката ѝ след още един натоварен ден в магазина. И без да поглежда, тя знаеше къде какво липсва — половината гардероб беше празен, в шкафа в банята имаше две свободни полици, където Джон държеше самобръсначката и афтършейва си. Във всекидневната нейните дивидита и сидита се бяха килнали настрани, тъй като вече не ги подпираше колекцията на Джон. Докато все още ѝ трябваше време да свикне с празнините, тя все пак беше благодарна, че той се изнесе бързо и че не остави апартамента осеян с разни неща, които да ѝ напомнят за него. Така беше по-лесно.

Откакто Джон си отиде, не я хващаше сън, в главата ѝ все се въртяха мисли за случилото се, за онова, което би могла да направи другояче, а отговори все нямаше. Липсваше ѝ тялото му до нейното нощем в леглото, успокояващото чувство, че ако нещо не беше наред, той е там.

Споделяната някога от двама им интимност обаче, начинът, по който един разговор или шега можеха да я накарат да се усмихне часове по-късно — всъщност кога за последен път бе изпитвала подобно нещо? Като се обърнеш назад, нещата бяха започнали да се променят от мига, в който те с Джон заживяха заедно, а може би дори и по-рано. Тя толкова се стараеше всичко да е наред, че не ѝ оставаше време да се огледа и да разбере, че всъщност нищо не беше както трябва.

Анна стана и отиде в свободната стая. Защото сега тя беше точно това — малка стаичка, която ставаше за кабинет, място, където можеше да си води сметките и да извършва други административни дейности, свързани с магазина. Анна се насили да не се вглежда в пъстрия скрин и малкото креватче. Може би можеше да подхване ново хоби, за което стаята щеше да ѝ послужи. Да сложи тук компютъра си и да пише — можеше да състави готварска книга с летни рецепти за сладоледи.

Тя хвана края на скрина, при който Алфи бе дотичал възбудено, за да го пипне. Пръстите ѝ се задържаха върху дръжката, после тя бавно отвори горното чекмедже. Беше празно. Второто — също. Третото чекмедже... отначало и то ѝ се стори празно, но после я видя. Забутана отзад в него беше една от тениските на Алфи — жълтата с жирафа отпред, която тя му беше подарила.

Седнала на креватчето на Алфи, Анна притисна тениската до гърдите си. Спомни си последния път, когато го видя облечен с нея и как се усмихваше. Да се сбогува с Джон беше едно — но това беше нещо съвсем различно. И когато сълзите рукохнаха от очите ѝ, тя не можа да ги спре.

На дъската за специалистите — Гранита с еспресо

На другия ден, в събота, Анна запали осветлението в магазина. Ако съдеше по последните няколко дни, трябваше да побърза, за да приготви всичко. До час отвън щеше да се натрупа опашка.

След купона на крайбрежната улица бяха затрупани от клиенти — „При Вивиен“ бе рекламиран широко в местните вестници (този път положително) и туристическите справочници. Лятната ваканция докара поток от посетители в Брайтън и мнозина от тях бяха включили магазина в списъка си с места, които трябваше задължително да посетят. Славата му се предаваше от уста на уста и някои туристи дори пристигаха с желание да опитат определен вид сладолед.

Толкова рано сутринта обаче никой не търсеше фунийки и чашки със сладолед. Възрастните идваха заради измислената от Анна гранита с кафе еспресо — нещо ободряващо рано сутрин, с капка калорично удоволствие. Щедър слой прясно бита сметана, притисната като в сандвич от два слоя тъмен, зърнест лед с вкус на кафе.

Анна включи касата и се усмихна, когато един от новите ѝ редовни клиенти влезе в магазина. Висок, с очила с телени рамки, собственик на местна фирма за недвижими имоти, той обичаше да изненадва колегите си с вкусни неща от нейния магазин.

— Добро утро, Даниъл — поздрави Анна, докато избърсваше дъската за менюто.

Имаше сладолед с два нови аромата, които тя трябваше да добави към днешния списък.

— Здравей, Анна. Днес изглеждаш добре — каза Даниъл учтиво.

— Така ли? — Анна оправи престилката си. — Предполагам, че стоенето до среднощ и правенето на сладолед влияе така на едно момиче — добави тя с усмивка.

Все още чувстваше вътрешна болка от всичко, което се бе случило с връзката ѝ с Джон, но след като се наплака предната нощ, този път усещаше и нещо друго, нещо, което не бе очаквала — някакво чувство за свобода. Апартаментът ѝ сега си беше нейно собствено пространство, тихо и спокойно и животът ѝ отново беше под неин контрол.

— Е, каквото и да е, отива ти — добави Даниъл.

След като се оправи със сутрешната навалица, Анна включи радиото все на същата позната радиостанция и отвори лаптопа на магазина. Трябваше да направи няколко поръчки за местни продукти и бързо изпрати няколко имейла. През месец май нямаше и да повярва, че скоро ще е толкова заета с клиенти, че едва ще намира време да изпълни всички поръчки. Тогава имаше дни, когато те с Имоджен нямаше какво да правят.

По средата на поредния имейл за поръчка в чата изскочи съобщение.

Матео: Онзи сладолед с гевречета е невероятен,
Анна. Клиентите ни полудяха по него.

Анна усети прилив на възбуда. Матео беше онлайн, точно в момента. И беше харесал рецептата ѝ! Тя се усмихна и написа в отговор:

Анна: Проклятие, знаех, че не бива да споделям тайните си с такава лекота. Сега определено няма да ти кажа нищо за сорбето с шампанско, което забърквам...

Докато чакаше отговора, Анна се сети за пощенската картичка от него, която бе сложила в една книга у дома си. Усмихна се при спомена за Флоренция, за златното слънце по раменете си, за уханието на прясна паста и ароматно червено вино...

Матео: Звучи възхитително. Забърквам? Веднага вадя речника :-)

Анна: Извинявай — правя... Как си, Матео? Все още ли има много слънце при теб?

Матео: Времето е прекрасно. Аз съм в Сиена и все още работя с приятеля си и чакам с нетърпение да отворя собствен магазин. Кога ще дойдеш тук отново?

Върху ръцете на Анна на клавиатурата падна сянка и тя стреснато вдига очи.

— Имоджен — каза и рязко затвори прозореца на екрана. — Какво правиш тук?

— Ами аз работя тук — разсмя се неспонтанно Имоджен. — Казах ти, че днес ще дойда, нали?

— Не — отвърна Анна и усети как се изчерви. — Не си ми казала.

— Е, във всеки случай... — Имоджен придърпа едно високо столче срещу сестра си. — ... има някои неща, които искам да ти разкажа — каза тя със заговорнически шепот.

— Така ли? — Анна свъси вежди. — Те обясняват ли защо се държиш така странно?

— Аз ли? — отвърна Имоджен. — Ти отговаряш рязко и си криеш компютъра. Но аз няма да любопитствам, защото имам по-интересни неща, за които да мисля. Вчера прекарах един наистина хубав ден.

— Направо сияеш, колкото и да ми е мъчно да го призная. Любовна история ли надушвам?

— Да — отвърна Имоджен. — Или поне аз мисля така.

— Познавам ли го?

— Да, всъщност е съвсем близо до нас.

— Фин — каза Анна, като се усмихна на прозрението си. Усмивката на Имоджен веднага потвърди подозрението ѝ. — Хубаво. Известно време добросъседските отношения ще продължат.

— Би трябвало — отвърна Имоджен.

— Виждам, че нямаш търпение да ми разкажеш подробности. Давай.

— Добре. Ами разбирахме се наистина чудесно, когато се срещнахме в Гластънбъри, но по някаква причина нищо всъщност не се случи. Само едно приятно привличане. После излязохме заедно онази вечер след купона тук на плажа и като че ли всичко дойде на мястото си. С него ми е лесно, мога да разговарям дори и за сериозни неща.

— А вчера?

— Той ме закара до един прекрасен изолиран залив и ме научи да карам сърф. А следобеда си направихме пикник и бърбихме.

— Звучи страхотно — отбеляза Анна.

Не можеше тайничко да не се възхищава на който и да било мъж, който успееше да устои на темпото на Имоджен, да не говорим за това да поддържа интереса ѝ.

— Точно така си беше — каза Имоджен. — Така си е. Чувствам се леко откачена. По един приятен начин.

— Може и да не съм експерт по любовните въпроси, което личи от съсипания ми любовен живот в момента, но съм почти сигурна, че това е на добре. Кога ще се видите отново?

— Тази вечер, ще ме води на вечеря. В някакъв луксозен ресторант. След малко се втурвам по магазините да си купя нещо по елегантно.

— Струва ми се, че той здравата е хлътнал — каза Анна. — И определено изглежда приятно момче. Нали ще си добра с него, а?

— Разбира се, че ще съм добра — отвърна Имоджен, като завъртя очи. — Какво, за бога, те кара да ми задаваш такъв въпрос?

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

— Реших, че можем да опитаме нещо по-скъпо този път — усмихна се Фин, докато наливаше на Имоджен чаша шампанско.

Седяха на закътана и тиха, осветена от свеци маса във френски ресторант. Имоджен си беше купила с отстъпка червена рокля и черен шал от един от магазините в града и затова смело се изръси за чифт нови черни обувки с висок ток. Радваше се, че си бе дала труда.

— Тук ми харесва — каза тя. — Всъщност не съм свикнала с подобни ресторанти, честно казано.

— Може би ще трябва да свикнеш, след като магазинът върви така добре.

— Беше страхотно лято — съгласи се Имоджен. — И изглежда, че най-сетне печелим някакви пари. Благодаря на бога.

— Вие двете наистина го накарахте да проработи, нали? — подхвърли Фин, като погледна през масата към Имоджен. — Искам да кажа, не бях прав, много строго ви съдех в началото...

— Имаше основателни причини — отбеляза кротко Имоджен.

— Но вие се справихте. През последните няколко седмици магазинът е претъпкан с клиенти и по цял ден слушам само какво сте качили на дъската за специалистите или коя знаменитост се прехласва по сладоледите ви.

— Благодаря — каза Имоджен. — Все още ми е трудно да повярвам, че постигнахме това. Че направихме нещо, което нашата баба щеше да се радва да види и че всъщност май в момента измъкваме татко от депресията, в която изпадна. Анна винаги е мечтала да прави нещо такова — обичаше готвенето още от дете. Може и да беше ѝ се изплъзнало от погледа за известно време, но сега става ясно, че е родена да готви.

— Ами ти? — попита Фин.

— Какво аз? — Имоджен отпи от чашата си.

— Спомена сестра си, баща си, баба си. Мечтите на всички тях са свързани с успеха на „При Вивиен“, а и ти помогна за сбъдването на тези мечти.

Имоджен усети как в гърдите ѝ се разлива топлина при думите на Фин и на устните ѝ цъфна усмивка. Защото беше вярно. Въпреки всички проблеми... ами, направо катастрофи... които бе предизвикала, тя беше успяла... Беше помогнала семейството ѝ да бъде щастливо.

Лешниковите очи на Фин приковаха нейните.

— Искам да кажа, магазинчето и твоя мечта ли е?

Имоджен се замисли.

— Не знам — отвърна тя.

След вечеря Имоджен и Фин тръгнаха по крайбрежната улица. Той я беше обвил с ръка, притискаше я до себе си и отблъскваше студения бриз. Имоджен се чувстваше добре и леко замаяна от изпитото шампанско. Всичко беше толкова естествено с Фин, сякаш го познаваше отдавна.

— Мислиш ли си понякога за бъдещето, къде ще отидеш? — попита Имоджен и погледна към морето.

— Да не би да почваш да философстваш? — разсмя се Фин.

— Предполагам. — Тя сви рамене. — Мъничко. Но всъщност ти започна да разпитваш за мечтите.

— Струва ми се малко рано за такъв разговор — отбеляза Фин, като забави крачка. — Но ако наистина искаш да знаеш?

— Искам — настоя Имоджен.

— Предполагам — каза той, — че се виждам тук. Ако имам късмет — с жена, която обичам и къща, пълна с деца, които да я обръщат наопаки и да ни размиват. Гледам брат ми, Сам — някогашният вечен ерген — и семейството му сега, племенника ми, Хийт, който е чудесен. Съвсем сигурен съм, че е щастлив. Поне пощастлив, отколкото беше преди.

Имоджен го слушаше. Чувстваше се замаяна. Може би не трябваше да изпива онази последна чаша шампанско.

— Същото казва и моят баща — отбеляза тя най-сетне. — Той е пътувал много, карал е огромен мотоциклет, с който не се е разделял и е обиколил Азия през шейсетте години, когато там имало повече черни пътища, отколкото интернет кафенета и палачинки с банани. И на мен щеше страшно да ми хареса... — продължи тя, като се сети за

историите, които разказваше баща ѝ. — Но той каза, че за него всичко това свършило. Когато срещнал майка ми, разбрал. Било време да промени живота си.

— Струва ми се интересен човек — каза Фин. — А сигурно и майка ти е специална.

— Би могло да се каже и така — засмя се Имоджен. — Аз самата рядко го виждам. Но той смята, че тя внася баланс в живота им. Ти близък ли си с родителите си? — попита тя.

— Разбираме се — отвърна Фин. — Виждаме се на Коледа, по празниците... Те се преместиха в Дъблин, когато напуснахме дома, така че не си досаждаме един на друг. Мисля обаче, че са се справили добре с възпитанието ни и съм им благодарен за това.

— Странно е, нали? — каза Имоджен. — Че с годините започваш да разбираш колко нелесна наистина е тази задача. Че и родителите ти са хора. За някои неща са прави, за други — грешат.

— Точно така. И че за каквито и грешки може да ги осъждаме, ние самите сигурно ще направим стократно по-лоши от тях — усмихна се той.

— Виж какво — предложи Имоджен. — Не знам ти какво мислиш, но на мен ми се струва, че този разговор или някой друг, или всъщност... — Тя стисна ръката му. — Изобщо без никакъв разговор... може би ще е по-забавно в твоето жилище.

Фин се усмихна и я привлече към себе си за целувка.

— Няма да споря по този въпрос — отвърна той без никакво колебание и вдигна ръка, за да спре едно такси.

Качиха се и Фин даде адреса на шофьора. После се обърна към Имоджен и я целуна отново.

Фин и Имоджен толкова се бяха увлекли в целувките на задната седалка на таксито, че не забелязаха как колата спира пред дома му петнайсет минути по-късно.

Шофьорът се прокашля в опит да привлече вниманието им.

Тя неохотно пусна Фин от прегръдките си, докато той плащаше на шофьора, а после двамата излязоха навън.

— Ооо, това твое ли е? — попита тя, когато видя стилната, модерна къща, кацнала на края на морския бряг, с ширнала се гледка на плажа и хоризонта.

— Да — отвърна Фин. — Влизай да ти покажа.

Тя избърза пред него, прескачайки стъпалата до входната врата.

Фин я настигна и обви кръста ѝ с ръка, докато отключваше вратата. Дръпна се, за да може тя да влезе покрай него и запали приглушените светлини. Имоджен огледа помещението пред себе си. Просторни всекидневна и трапезария, с прозорци от пода до тавана, които разкриваха импозантна гледка към морето.

— Хубава къщурка — свирна Имоджен. — По-хубава дори и от вигвама.

— Благодаря — отвърна той. — Да ти предложи нещо за пиене?

— Добре съм си и така. — Имоджен го целуна, а после го поведе към един от диваните. — Имам чувството, че има по-интересни неща, с които можем да се заемем.

На другата сутрин Имоджен стана, свали халата, който висеше на вратата на спалнята на Фин, и го облече. Обърна се да го погледне, заспал дълбоко, с глава хлътнала във възглавницата.

Тя пристъпи във всекидневната и огледа апартамента. В него цареше абсолютен баланс между стилизиран минимализъм и уют. Изискани офорти висяха по яркочервените стени, черно-бели снимки на приятелите и семейството му бяха закачени в рамки. На хладилника имаше забодена рисунка, нарисувана с пръсти от племенника му — ярка и колоритна гора с ято червени птици над нея. В далечината се виждаше яркочервено море.

Всичко, свързано с Фин, беше както трябва. Защо тогава в светлината на деня ѝ се искаше да си тръгне?

— Не разбирам — каза Анна, седнала срещу сестра си в магазина. — Честно казано, не разбирам. Той наистина е много приятен, Имоджен.

— Знаем. Страхотен е. Проблемът не е в него.

След като напусна апартамента на Фин тази сутрин, тя взе автобуса до града и се разходи покрай крайбрежната улица, придружена само от виковете на чайките и няколко замаяни посетители на нощните клубове. Бавно започваше да ѝ се изяснява —

не беше готова за уседнал живот. Не беше готова да се свърже с човек като Фин.

— Харесва ми да съм с него, но ако останем заедно, в крайна сметка ще трябва да остана тук — каза Имоджен.

— И това толкова лошо ли е? — попита Анна.

— Анна, ти знаеш, че не съм планирала да оставам в Брайтън завинаги. За теб е различно. Ти си по-възрастна... не прави такава гримаса, така е... плюс това, ти си човекът с талант — каза тя. — Невероятна си със сладоледите и имаш всичко необходимо, за да направиш това място наистина специално.

— Не и без теб — възрази Анна, като затвори счетоводната книга, по която работеше. — Направила си толкова много за магазина. Не разбирам. Онзи ден ми се стори наистина щастлива.

— Бях и още съм — отвърна Имоджен, мъчейки се да намери начин да изрази чувствата си. — Фин е наистина страхотно момче. Но не се виждам да работя тук в магазина, без дори да се пробвам в онова, което наистина обичам. Онова, което ме кара да се чувствам жива, както се чувстваш ти, когато готвиш, е когато снимам. А животните и нещата, които искам да снимам, не са тук. Те са...

Анна прехапа устна.

— В Тайланд — довърши тя, победена.

— Да — отвърна Имоджен. — Съжалявам. Мислех, че ще мога да разубедея самата себе си. Или че това колко много харесвам Фин ще е достатъчно да промени решението ми. Но не е така. Ако остана тук, ще остана с чувството, че съм се отказала от нещо, с което отчаяно съм искала да се занимавам.

Когато се върна в къщата на Вивиен, Имоджен хвърли поглед към мобилния си телефон, който звънеше на страничната масичка. Знаеше, че това е поредното съобщение от Фин.

Би трябвало да го прочете. Не само това — би трябвало да се втурне да го прочете и да му отговори. С този мъж беше прекарала невероятна нощ, но от друга страна той беше и човекът, който можеше да ѝ попречи да постигне онова, което искаше.

Денят, в който я приеха да учи фотография в Борнмът, беше един от най-хубавите дни в живота ѝ — цели три години тя се обучаваше

при опитни фотографии и отработваше техниката си. После пътуванията ѝ дадоха възможност да реализира тези умения. От момента, в който слезе от самолета във влажния въздух на Банкок, направо не можеше да спре — будистки монаси с оранжеви роби, плаващи пазари, мънички дървени къщички за духовете, които тайландците, поставяха пред домовете си. Тя запълваше картите на апарата една подир друга, като непрекъснато осъвременяваше блога си и натрупваше последователи. А после на острова откри, че освен онова, което се виждаше на повърхността на планетата, имаше много повече за гледане отдолу. Проектът с подводните ѝ снимки, колкото и малко да бяха те, беше добър. Но не беше го изпълнила дори и наполовина и нямаше нищо готово за изложба. Ако наистина искаше да стане фотограф, трябваше да продължи.

Колкото и да ѝ беше приятно да прекарва времето си с Фин, това не можеше да продължи. Тя знаеше, че след няколко месеца щеше да стане неспокойна. А той ѝ каза ясно, че не иска да ходи никъде, че се е установил в Брайтън. Не беше честно по отношение и на двама им да остане с него, знаейки, че един ден ще иска да си тръгне.

Имоджен беше решила. Нямаше да разговаря с него, преди да презавери билета си обратно за Тайланд.

— Ало — каза Том. — Радвам се да те чуя, Имо. Бях започнал да мисля, че нещо се е случило с теб и със сестра ти. Да не сте се превърнали в работохолици? Чух за всичките онези хора...

— Ние с Анна сме добре — увери го Имоджен. — Ами ти как си?

— Оправям се — отвърна баща ѝ. — Бавно. Защото сега майка ти ме накара да гълтам онези ужасни хапчета, които ме правят сънлив. Не ги понасям. Но започнах да ходя на сеанси, веднъж седмично. И ми помага, ще знаеш, да си изприказвам всичко. Мислех си, че съм достатъчно стар и грозен, за да изгубя майка ви без чужда помощ, но изглежда не съм.

— Радвам се, че се чувстваш по-добре — отбеляза Имоджен. Заля я вълна на облекчение. — Баща ѝ се подобряваше и беше в сигурни ръце. — Нали знаеш, че те обичам.

— Знам, скъпа. И аз те обичам. Защо тогава ми се струваш тъжна? Мислех, че нещата с магазина се подобряват?

Трябва да беше усетил нещо в тона й. Винаги си оставаше прозрачна за него.

— Така е. Всъщност магазинът наистина върви добре.

— Чудесно — каза той с обнадежден глас.

— Причината да се обадя, е, че искам да знаеш, че нещата се промениха малко. Оттук нататък Анна ще управлява магазина сама, а аз се връщам в Тайланд.

— Пак са те засърбели подметките — каза баща й.

— Да. Да, така е.

— Тези проклетите подметки на пътешественик.

— Опитах се да не им обръщам внимание. Но не мога.

— Е, толкова по-добре — каза той. — Човек е млад само веднъж и всичко свършва много бързо. Ще липсваш на всички ни. Но аз те разбирам.

— Благодаря ти, татко.

— Надявам се обаче да приемеш съвет от един стар пътешественик — добави той. — Нещо, върху което ми се наложи навремето да помисля. За каквото и да отиваш там, увери се, че не оставяш тук нещо по-важно.

Имоджен се сети за Фин. За начина, по който си пасваха и взаимно се разсмиваха.

— Благодаря ти, татко. Ще го имам предвид. Можеш ли да ми дадеш мама? Може би е по-добре да й кажа сама.

— Разбира се. Джан! — провикна се той. — Имоджен е на телефона.

— Здравей, скъпа! — Чу гласа на майка си миг по-късно.

— Здравей, мамо. Веднага минавам на въпроса. Връщам се в Тайланд.

— Но ти *току-що пристигна тук*.

— Знам — призна Имоджен и моментално съжали, че не избра по-лесния вариант да й съобщи новината. — Но винаги съм казвала, че рано или късно ще се върна, мамо.

— О, знам какво каза, миличка. Но ти казваш толкова много неща. Не мислех, че наистина ще го направиш.

— Татко ме разбира.

— Значи отново те насърчава да ходиш по разни места, където излагаш живота си на риск?

— Разбира се, че не — възрази Имоджен. — Решението е мое.

— Само... дете си и моя дъщеря и аз наистина не смятам...

Имоджен чу как гласът на майка ѝ секна.

— Мамо — каза Имоджен. — Добре ли си?

— Да, скъпа. Разбира се, че съм добре.

Имоджен чу приглушени ридания от другата страна на линията. „О, божичко — помисли си тя, — това всъщност е по-страшно от викането. От трийсет години не е проронила нито сълза, а ето че сега не можеш да я спреш.“

— Сигурна ли си? — попита Имоджен.

— Не — промълви Джан с необичайно слаб глас. — Тревожа се за теб, миличка. Не мога да разбера защо трябва да се излагаш на опасности. Да се гмуркаш и да рискуваш да се отровиш с азот или с каквото и да е друго. Моята работа като майка е да се грижа за теб и искам да постъпя правилно. Но ти правиш нещата толкова трудни понякога.

— Мамо, аз съм на двайсет и три години — каза Имоджен и седна във фотьойла. — Вие с татко и двамата сте чудесни родители, всеки посвоему. Но аз не съм като вас. Може би ще стана някой ден, но сега все още не съм. Не искам да пускам корени... има разни неща, които искам първо да направя. Искам да направя нещо от себе си, да стана фотограф.

— Не искам да те спирам. Всъщност не. Говоря така, само защото те обичам, нали го знаеш? — каза Джан.

— Знам, мамо. И ти благодаря за това.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

На дъската за специалитети — Пралинов деликатес

Анна седеше на същото високо столче, на което бе седяла до сестра си като дете. Пред нея имаше купа с пралинов сладолед, щорите на магазина бяха спуснати наполовина и умълчаният Хепбърн ѝ правеше компания. Дори и той като че ли разбираше, че нещо не беше наред.

Тя огледа магазина и се сети за всички препятствия, с които се бяха сблъскали с Имоджен досега — а знаеше, че ще има и много други. Беше много по-лесно, когато ги посрещаха заедно. Щеше ли да се справи сама?

Някой почука на рулетката и Анна видя през прозореца долната част на Иви, която не можеше да бъде сбъркана в характерния си гащеризон и розовите боти.

— Иви — възкликна Анна и настроението ѝ малко се оправи.

— Разбира се, че съм аз, миличка — каза Иви. — Ще ме пуснеш ли?

Анна вдигна рулетката и видя усмихнатото лице на Иви. За момент ѝ се стори, като че ли донякъде и баба ѝ Вивиен бе застанала също там.

— Добре ли си, скъпа? Много си бледа.

— Честно казано, била съм и по-добре — призна Анна.

Двете с Иви седнаха в едно сепаре.

— Неприятности с мъже? — пробва Иви и докосна ръката на Анна със своята, с покрити със сребърни пръстени пръсти.

— Да — отвърна Анна. — Колкото искаш. Но не това е причината. Достатъчно ми се струпа през последните дни, но не става дума за днес. Става дума за магазина. Или по-скоро за Имоджен.

— Засърбели са я подметките ли?

— Как се сети?

— Може би краставите магарета отдалеч се подушват — засмя се тихичко Иви. — Навремето и аз попътувах доста. Забелязах този копнеж за приключения у сестра ти още първия път, когато я видях.

— Та нека се досетя, ти се тревожиш от това — продължи тя, като кимна към тезгяха, към пълните с шарени сладоледи витрини и натрупаните накуп вафлени фунийки с всякакви размери. — Да управляваш магазина самичка?

— Да — каза Анна. — Горедолу това е — и се заплака тихичко.

— Е, работата е много, нали, когато я вършиш сама. Но ти си силна жена, Анна. В теб има толкова много от баба ти.

— Наистина ли мислиш така? — подсмръкна Анна и изтри сълзите с ръкава на жилетката си, доволна, че освен Иви нямаше кой да я види.

— О да, ти олицетворяваш духа на Вивиен. И много борбен дух, при това.

— Тя липсва ли ти, Иви? — попита Анна.

— Дали ми липсва ли? — Иви повдигна вежди. — Не минава ден, без да ми липсва баба ти. Като че ли е оставила дупка в сърцето ми.

И точно тогава Анна го забеляза. Проблясък на болка в очите на Иви, чувството, че я е напуснала не само приятелка, но и сродна душа.

— Няма друга като Вивиен — отбеляза Иви.

— В момента ми липсва толкова много — каза Анна. — Винаги е знаела как да постъпи правилно.

— О да — усмихна се Иви. — Но и ти го знаеш. Трябва само да накараш останалите гласове да замълчат и да се оставиш да чуеш собствения си.

Час по-късно Иви и Анна още седяха в сепарето с чаши чай и албума със снимки на Вивиен пред тях на масата.

— Ето тази тук... — Иви посочи една черно-бяла снимка, закрепена с фотогълчета на страницата — е от онова лято през шейсетте години, знаеш ли, с шитите по поръчка дрехи и лъскавите италиански мотори. Идваха тук, биеха се за нищо и никакво, и правеха ужасни поразии.

Анна се загледа по-внимателно в снимката. Витрината на „Залез 99“ беше счупена, с куп стъкла пред нея, а магазинчето на Иви до него беше още по-пострадало, като вратата висеше избита на пантите си.

— Бяхме се вкаменили от страх онзи ден. Скрихме се в кухничката отзад в моя магазин и чакахме полицията да дойде и да ги усмири. Но им трябваше цяла вечност, за да пристигнат. А ние чувахме как онези младежи си причиняваха бог знае какво един на друг. Искам да кажа, ти ни познаваш с Вивиен, никога не сме били от плашливите. Но това беше нещо различно — нещо неவிждано преди. Никой тук не беше виждал такова нещо.

— Звучи ужасно — каза Анна. — Толкова щети за нищо. Но се радвам, че не са ви наранили.

— Да, всъщност имахме късмет. Макар че тогава не разбирахме това и на двете ни струваше куп пари да оправим магазините.

— Представям си. Ами тази снимка? — Анна посочи една фотография на другата страница. Табелите на магазините, които би трябвало да светят ярко с неон, бяха тъмни и очукани. Вивиен и съпругът ѝ стояха пред магазина усмихнати, но нещо в израженията им подсказваше, че нещата не са розови.

— Това е през осемдесетте години на миналия век... бизнесът не вървеше никак тогава. Но ние всички се подкрепяхме, помагахме си. И, разбира се, след като веднъж минеш през нещо такова, вече знаеш, че то ще отmine. Че нещата скоро ще се оправят. Винаги се оправят.

— Вие просто не сте се отказали, нали? И двете — добави Анна.

Тя разлисти нови снимки — чествания, улични купони, реновиране на магазините, мебели от петдесетте години, после психеделични снимки от седемдесетте, като тоалетите на баба ѝ отразяваха и промените в модата.

— Не се отказвахме — потвърди Иви. — И ти няма да се откажеш, скъпа. Ти си от оцеляващите.

— Така ли? — попита Анна неуверено. Изминалите седмици бяха оставили своя отпечатък.

— Разбира се, че си от оцеляващите. Баба ти толкова се гордееше с теб.

На другата сутрин Анна започна работа с повече енергия и ентузиазъм, отколкото от дни насам.

Предната вечер, след като поговори с Иви, тя реши, че е готова да управлява магазина сама. Насърчена от това ново начинание, тя

също така изтри номера на Джон от телефона си и най-сетне го изключи от приятелите си във фейсбук. Усещаше се освободена.

Все още отчаяно ѝ липсваше Алфи. Липсваше ѝ и Джон. Но когато предната вечер се прибра в апартамента, тя изведнъж разбра, че той не е празен без тях двамата. Просто се подготвяше да бъде напълнен с нещо ново. Нещо, за което Анна сега имаше място.

През почивката Анна отвори лаптопа и включи имейла си. Откри ново съобщение.

До: Анна
От: Матео

Скъпа Анна,

Поздрави от другата страна на океана. Прости ми, че ти пиша. Знам, че имаш свой собствен живот в Англия и всъщност би трябвало да те оставя на мира. Но истината е, че не мога да спра да мисля за теб.

Знам, че ти не искаше да ти казвам какво изпитвам към теб, когато беше тук. Но сега не можеш да ме спреш (ха!). Когато влизаше в стаята, тя светваше. Искам такова нещо в живота си. Искам те в живота си.

Анна попиваше бавно думите на Матео. Да научава за чувствата му директно от него я изпълваше с топлина.

Сигурно мислиш, че трябва да ми съобщиш, че имаш приятел. Не се тревожи, аз вече знам. Ти никога не си загатвала нещо различно. Шан ми каза, но аз вече се бях досетил.

Независимо от това, ще използвам този шанс. Защото не го направих тогава... така е. Предполагам, че ще се превърна в тъжен старец, който се чуди как биха могли да се развият нещата.

Надявам се, че си щастлива. Но ако не си... Или ако някой ден в бъдеще няма да бъдеш... Аз съм тук. Най-

малкото, бих могъл да ти направя хубав сладолед, за да те разведря.

Сега ще натисна „Изпрати“ (Няма да се изплаша!)

Анна, не мога да те забравя.

Матео, целувки

На Анна ѝ бяха необходими няколко минути, за да осмисли думите му. После отвори нов прозорец и започна да пише.

До: Матео

От: Анна

Здравей, Матео, Благодаря за писмото.

Тя се поколеба. Не ѝ прозвуча добре. Натисна „Изтрий“, докато не заличи всичко.

Беше чудесно да прочета...

„Изтрий“

И започна да пише отново.

Опитай това

После подхвана наново.

Гранита с манго и малини

Продукти...

Когато свърши да пише, пое си дълбоко дъх и натисна „Изпрати“.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

На дъската за специалитети — Възхитителният сладолед за кучета на Хепбърн

В четвъртък сутринта Имоджен вървеше по камъчетата на плажа в Кемп Таун, където бреговата ивица беше по-свободна и тя можеше да хвърля топката на Хепбърн, без върху нея да скачат стотина други, поедри кучета. Облечена с джинси и избеляла тениска, с невчесана коса и без капчица грим, тя излезе от къщи, за да си проветри главата, след като си запази място за полета на 17 август, след седмица и половина. Не очакваше да види никой познат.

До самата вода с група курсисти обаче стоеше Фин. Показваше им как да се изправят на дъските, точно както беше показал и на нея преди няколко дни. Той демонстрира умело движението, а после курсистите от групата се опитаха да го повторят. Той я видя, преди тя да успее да се извърне.

— Имоджен — извика той, обръщайки гръб на групата.

Тя се усмихна и му махна, но инстинктивно ускори крачка. Не бяха разговаряли след срещата им в края на предната седмица и тя не знаеше какво да му каже.

Преди обаче да е направила и няколко крачки, Фин вече стоеше до нея върху каменистия плаж и нежно я хвана за ръка.

— Хей — каза той.

— Здравей — отвърна Имоджен, опитвайки се да изглежда спокойна. Хепбърн я гледаше въпросително с огромните си кръгли кафяви очи. „Харесвам този мъж — като че ли казваше той. — Защо се опитваш да му избягаш?“

— Май че си по средата на урок — отрони най-сетне Имоджен.

— О, не се тревожи за това — отвърна Фин. — Мисля, че ще им дойде добре да се поупражняват.

Имоджен погледна през рамото му и видя, че мъжете и жените продължаваха да се борят с дъските си, избухвайки в шумен кикот, когато отново падаха на земята.

— Може би си прав. — Тя се усмихна въпреки нервността си.

— Всичко наред ли е? — попита Фин. — Нещо много се умълча.

— Извинявай — каза тя, като се сети за всички съобщения и позвънявания, които игнорираше. — Седмицата беше напрегната.

— Виж, вероятно ще съжалявам за това — започна Фин и я погледна право в очите. — Но във всеки случай щях да играя с открити карти. Наистина те харесвам, Имоджен, и с теб се чувствах невероятно през последните няколко седмици. Затова не се отказвам. Не знам какво мислиш ти, но аз упорито не се отказвам. Така че — продължи той, — ако бях по-малко заблуден, определено щях да приема, че не те интересувам. Но истината е, че наистина искам да се срещнем отново.

Имоджен стоеше мълчаливо върху каменистия плаж. Чуваше как се разбиват вълните и как се смеят курсистите в групата, а покрай тях мина и тайфа с преносим сидиплейър — но думите, които искаше да каже, ѝ се изплъзваха.

— Благодаря — промърмори тя най-сетне.

— Благодаря ли? — повтори думите ѝ Фин с изненадана усмивка. — Това не е отговорът, който се надявах да чуя, но можеше да бъде и по-лошо. По-добре да се връщам при групата — заключи той и погледна през рамо, когато курсистите нададоха приветствен вик. Един от тях беше успял да усвои движението за изправяне и другите му ръкопляскаха. — Изглежда, че те напредват и без мен.

— Слушай... — подхвана Имоджен. Не можеше да го остави да си тръгне така, след като щеше да отлети след по-малко от две седмици.

— Ще дойдеш ли у нас тази вечер? Ще ти приготвя вечеря и можем да поговорим.

Очите му светнаха отново.

— Ще се видим в осем — съгласи се той, а после се обърна и изтича към водата.

Имоджен внесе чантите с покупки в антрето и затвори входната врата на Вивиен след себе си. Беше странно да приготвя вечеря за Фин, сякаш това беше начало, а не някакъв край.

Тя седна във фотьойла до камината, тапициран в тъмнозелено кадифе, с пружини, които на места се усещаха през плата. До нея имаше снимка на баба ѝ, хванала за ръце Имоджен и Анна като малки.

Докато се взираше в лицето на Вивиен, в кротките ѝ черти и добре фризирана коса, вдигната назад в свободен кок, тя за момент си помисли, че усеща присъствието ѝ в стаята. Имоджен се вгледа в снимката и прошепна тихичко: „Правя онова, което трябва, нали, бабо Вив?“.

За пръв път в живота си Имоджен се чудеше дали пък онова, което имаше, не беше твърде ценно, за да рискува да го изостави.

Имоджен наля отново вино на Фин. Не беше вечер на икономии, помисли си тя, докато гледаше как се лее червената течност.

— Значи вече си резервирала място за полета? — каза той.

— Да, така или иначе имах билет за обратен полет, но едва вчера уточних датата.

— Еднопосочен полет?

— Да — потвърди Имоджен, като наля и на себе си, а после седна до масата. — Съжалявам. Знам, че сигурно изглежда внезапно, но от известно време все имах едно на ум, че искам да се върна и да довърша поредицата снимки, които ти показах. Ако не се беше случило това с баба Вив, изобщо нямаше да съм тук.

Той поклати глава.

— Е, аз наистина се държах като идиот тази сутрин, нали?

— Не — отвърна Имоджен. — Беше честен. Може би за всички ни би било добре да сме малко по-честни. Наистина ми беше приятно да прекарвам времето си с теб, Фин.

— Аз просто не очаквах... — Той отпи от виното си, а после остави чашата обратно на масата. — Не знам какво очаквах да се случи тази вечер, но не и това.

— Знам — каза Имоджен. — Наистина те харесвам и не ми беше лесно да взема това решение. Във всеки случай, не исках да замина, без да се сбогувам както трябва.

— Значи сбогуване — промълви Фин с крива усмивка. — Добре.

След вечеря се преместиха във всекидневната, всеки с чиния с ябълков крѐмбъл^[1] и сладолед. След като смениха темата за бъдещите планове на Имоджен, атмосферата се поразведри.

— Сладоледът не е мое творение — каза Имоджен, — така че няма за какво да се тревожиш. Този тук е с комплименти от супермаркета.

— Благодаря — отвърна Фин. — Макар че съм сигурен, че вече си експерт.

— Не съм много сигурна — отвърна Имоджен. — Напоследък все оставям приготвянето на Анна.

— Виж какво. Аз очевидно се мъча да изглеждам спокоен във връзка с твоето заминаване, но всъщност съм съкрушен.

— Искаш ли да ти кажа нещо? — отвърна Имоджен, на която откровеността на Фин даде възможност да изкаже какво точно мисли. — И аз съм съкрушена. Но ти наистина изглеждаш пуснал корени, а аз не мога да остана тук, след като знам, че винаги ще се питам „ами ако...“. Това няма да е честно по отношение на нито един от нас.

— Има една възможност, която не сме обсъдили.

— Окей, давай — подкани го Имоджен с изострено любопитство.

— Просто мисля на глас и на теб може да не ти хареса идеята. От известно време мисля, че ми трябва малко почивка. Шест години се претрепвам от работа без отпуск, за да стъпи бизнесът ми на крака. Анди все мрънка, че не му възлагам повече отговорности и съм сигурен, че ще успее да се справи сам известно време.

Постепенно Имоджен започна да проумява онова, което казваше Фин и на устните ѝ цъфна усмивка.

— Какво ще кажеш да ти правя компания? — предложи Фин. — Няколко месеца на плажа, не се сещам за нищо по-хубаво от това, или пък за някой друг, с когото бих искал да си прекарвам времето.

Имоджен остави думите да проникнат в съзнанието ѝ и да добият реалност. *Фин — Фин и тя — в Тайланд. Заедно.*

— Това ще ни даде шанс, нали? — попита Имоджен.

— Да — отвърна той. — Освен това ще е забавно. А ако не проработи, всеки ще си поеме пътя. Но нещо, не знам точно какво, ми подсказва, нещо като прозрение... Имам чувството, че може и да успеем.

— Знаеш ли какво, Фин — каза Имоджен, цялата разцъфнала в усмивка. — Мисля, че идеята ти е блестяща.

[1] Десерт от печени ябълки под хрупкава коричка от тесто. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

На дъската за специалитети — Сорбе от шампанско

— Голяма фунийка с лешников и фъстъчен сладолед, моля — поръча Джули, около петдесетгодишна жена, която бързо стана редовен клиент на „При Вивиен“.

След като изпрати рецептата си на Матео, Анна не получи никакво съобщение повече от него. Предвид предстоящия прощален купон на Имоджен и Фин и перспективата наистина да започне да управлява магазина сама, тя имаше достатъчно важни неща, за които да мисли.

Но беше изминала повече от седмица. Цели десет дни, откакто му писа. И неизвестно защо, мислите ѝ се въртяха само около това. И около онова, което Матео ѝ беше писал в предишното си съобщение.

— Да, добре — каза Анна, като се отърси от мислите си. — Готово.

— Какво ти става, миличка? — попита Джули. — Тази сутрин като че ли не си на този свят.

— Има нещо такова — призна Анна. — Ще се оправя. Мисля си за разни неща, това е.

— Е, не си сама в това отношение — отвърна Джули благо. — Може би трябва да се лекуваш със собственото си лекарство. — И тя посочи сладоледите във витрината. — На мен със сигурност ми помага.

Джули пое фунийката с усмивка и си тръгна. „Може би е права“ — помисли си Анна. Обикновено не ядеше, докато беше на работа, освен да опита някой от експерименталните си продукти. Но днес, когато имаше нужда от утешение, май заслужаваше да направи изключение. Тя си взе една фунийка и щедро загреба от шоколадовия сладолед с макадамия, а после седна на едно високо столче да го изяде. Парченцата шоколад и ядки, които се редуваха, направо можеха да доведат до пристрастяване. Докато попиваше ароматите и им се отдаваше с наслада, всякакви мисли за Матео или за предстоящите натоварващите месеци, които я очакваха в магазина, се изпариха.

— Подяждаш си печалбите, а? — чу тя познат мъжки глас.

Познаваше този глас не по-зле от собствения си. Погледна и видя ведрата усмивка на баща си. Имаше няколко нови бръчки около очите, но с изключение на това изглеждаше както винаги.

— Татко, ти тук!

— Разбира се, че съм тук. Не мога да пропусна прощалния купон на Имоджен. Ние с майка ти отдавна се каним да ви посетим, но аз не се чувствах добре. Съжалявам — извини се той.

Анна се пресегна и стисна лекичко ръката му.

— Изглеждаш по-добре, татко — окуражи го Анна. — А така ли се чувстваш?

— Щом съм тук. — Той се усмихна. — Благодарение на майка ви. Тя е моята опора. Във всеки случай тя беше изключително развълнувана покрай купона, особено след като ще се запознае с онова ново момче на Имо.

— Радвам се да ви видя. А мама къде е сега? — И тя хвърли поглед към вратата.

— На фризьор е в хотела. Отседнали сме в „Гранд хотел“. Реших, че в общи линии ще ни е по-лесно, отколкото да отседнем в къщата с всичките й спомени. Аз обаче не устоях да не се отбия и да кажа здрасти.

Анна разпери ръце и баща ѝ я прегърна. За секунда двайсет и осемте ѝ години се стопиха на осем. Чувстваше се защитена в силните му ръце.

— Изцапа ми пуловера със сладолед — засмя се баща ѝ и изтръска парченце, което тя случайно беше размазала върху ръкава на вълнения му пуловер.

— Ох, съжалявам. Рискове на професията. — Ана се разсмя. — Но като заговорихме за сладолед, какво мислиш за магазина? — И тя разпери широко ръце, за да обхване всички промени, които той бе претърпял.

— Просто е невероятно — похвали я баща ѝ. — Вие положихте толкова усилия, и двете. Изглежда даже по-добре, отколкото на снимките, които изпратихте.

— Не е зле, нали? — попита Анна в прилив на гордост.

— Баба ви щеше наистина да се гордее — заяви баща ѝ.

Стиснал устни, той потискаше чувствата си и Анна докосна нежно ръката му, съзнавайки, че ако той се разплаче и тя нямаше да се сдържи.

— Постигнали сте онова, за което тя бе мечтала, нали? — продължи той. — Все още си прилича на нейния магазин, но вие сте го осъвременили.

— Радвам се, че мислиш така. — Усмихна се Анна. — Трябва да ти призная, че имаше дни, в които се чудех дали ще успеем.

— Винаги сме вярвали във вас — каза той. — И нямаше начин да позволя на Франсоаз да ви подложи крак.

— Беше чудесно, когато я постави на място — спомни си Анна. Том се усмихна.

— Тази жена няма право да ни разиграва.

— Какво мисли за това Мартин?

— Няма да повярваш, но той най-сетне ѝ е дал пътя.

— Не може да бъде. — Анна притисна пръсти до устата си.

— Да, направи го. Мартин каза, че след като видял колко съм разстроен и сърдит, това било последното доказателство, че тя вече не била жената за него. Ти знаеш за нас двамата, Анна. Никога не се бяхме карали преди. Във всеки случай той призна, че е трябвало да го направи много по-рано.

— Браво на него — зарадва Анна. — И браво на теб, татко. — Усмихна се тя. — Той как се справя?

— Като помислиш, живее си живота. — Разсмя се Том. — Почти не напуска игрището за голф и даже си има почитатели. Сега наистина има време да забележи това.

— А има и друго нещо — продължи баща ѝ. — След като си отиде Франсоаз, той като че ли напълно се отказа от идеята да продава къщата на мама.

— Не иска да я продаде изобщо ли? На никого? Това е страхотна новина, татко.

— О, дори и още по-добре, миличка — каза той. — Мартин ще се нанесе да живее там. Но ще го оставя да ти разкаже сам за това, когато го видиш.

— Когато го видя ли?

— Да. Преди купона на Имоджен тази вечер има нещо, което ние с Мартин искаме да направим. И се надявам, че ти и сестра ти ще

дойдете с нас.

Мартин и Том стояха с лице към морето, като Мартин здраво стискаше урната с праха на майка им.

Джан стоеше между двете си дъщери. Слънцето се отразяваше от спокойното море пред тях. Анна държеше верижката на Хепбърн, който лежеше спокойно на чакълестия плаж, като че ли усещайки защо са тук и проявяваше уважение.

— Ще стане част от морето, което винаги е обичала — каза Мартин, като погледна към брат си. — И всички ще можем да идваме на това място и да си мислим за нея.

— Все говореше за това — добави Том. — Как щяла да бъде свободна, но и да хвърля по едно око на магазина. — Той се усмихна на дъщерите си.

Мартин внимателно вдигна капака на урната и пристъпи към водата. Том вървеше до него. Мартин разпръсна част от праха на Вивиен над морето, а после подаде урната на брат си.

— Сбогом, мамо — прошепна Том.

Той обърна полека урната и остави прилива да отнесе останалата част от праха ѝ.

Върнаха се мълчаливо в къщата на Вивиен. Церемонията като че ли даде на всички шанс да се отпуснат. Имоджен проговори първа.

— Та какво ни разказваше татко, чичо Мартин? — попита тя. — Че ще се местиш в къщата на баба Вив?

— Няма да е веднага — каза Мартин, — но сега, след като я няма Франсоаз... — Той млъкна и им се стори по-тъжен, отколкото през целия следобед. — Май е дошло време да се върна у дома. Не знам какво съм си мислел, като я оставих да ме придума да продам къщата на онези ужасни предприемачи. Къщата на мама ще си остане точно там, където винаги е била. Но ще направим някои промени.

— Промени ли? — попита Анна.

— Да. Нали знаеш колко обичаше мама да е сред хора... как вратата ѝ никога не се затваряше — било вкъщи, било в магазина.

— Да — каза Имоджен.

— Ще преустроя къщата в квартири за нощувка и закуска. Въпреки че ще живея там, пак остават четири свободни стаи, а вие

знаете колко са просторни. Освен това и аз ще имам нужда от малко компания, след като отново съм ерген.

— Каква чудесна идея — намеси се Анна. — И със сигурност ще ги посъветваш къде да намерят най-хубавия сладолед в града, нали?

— Bon voyage!^[1] — Вдигнаха тост семейството и приятелите на Имоджен. Бяха изпълнили всекидневната на Фин, пиеха шампанско и ядяха сандвичи на фона на изумителната гледка към морето през огромните прозорци.

Анна погледна сестра си, която целуваше Фин, забравила за всичко, без да забелязва другите хора в стаята.

Веднъж и Имоджен да знае къде отива и с кого. За сметка на това животът на Анна представляваше бял лист.

— Та какво мислиш за него? — прошепна майка им на Анна.

— Фин ли? Той е съкровище — отвърна Анна.

— Ще се грижи добре за нея, нали?

— Разбира се, че ще се грижи, мамо. Той е едно наистина добро и честно момче — каза Анна. — И е подходящ за нея.

— Хубаво — каза Джан. — Знаем, че тя не го вижда, но аз ѝ се възхищавам. Просто понякога ми се ще да прилича повече на теб, скъпа, и да не е толкова склонна да излага живота си на опасност. Но може би ще настъпи и такъв ден.

— Не я притеснявай — каза Анна, като отпи от шампанското си. — Хайде, мамо, на кого са му притрябвали две такива като мен? И мисля, че забавлението липсва на всички ни.

— Може би си права — отвърна майка ѝ, като размисли. — А ти, скъпа — продължи тя, — толкова съжалявам за станалото между теб и Джон.

— О, недей — възрази Анна. — Било е за добро. По-добре сега, отколкото по-късно. А и толкова се радвам за шанса на Алфи, отново да расте с двамата си истински родители. Знаем колко много значеше за мен да израсна с вас двамата.

Джан се усмихна и докосна ръката на Анна.

— Като заговорихме за това — продължи Анна, — май нещата са се пооправили между вас?

— Да. Нещата са на косъм, но все пак сме заедно. — Разсмя се майка ѝ. — Знам, че никак не се справях, когато беше болен. Не съм от най-добрите слушатели и просто исках да си е както винаги. Беше ми трудно да го гледам толкова потиснат и отвеян. После, като каза на Франсоаз да не си вре носа в магазина, като че ли видях проблясък от онзи Том, когото обичах, и оттогава той все повече се подобрява. Никога не съм го обичала повече, Анна.

След купона Анна закара Имоджен и Фин на летище „Гетуик“. С тях пътуваха Том и Джан.

— Та от какво ще печелите пари, като отидете там? — Джан попита Фин от претъпканата задна седалка.

Анна шофираше, но майка ѝ започна да я насочва от задната седалка от момента, в който тръгнаха. Затова Анна почувства облекчение, че сега тя бе насочила вниманието си другаде — да извлече възможно повече информация от новия приятел на Имоджен.

— Имам известни спестявания, с които ще се оправим — каза Фин.

— От доста време бизнесът ми е стабилен, а при работно време като моето и на Анди на човек невинаги му остава време да похарчи спечелените пари. Сега обаче — и той погледна с усмивка към Имоджен — имам идеалното извинение.

Баща ѝ и Анна се спогледаха. И двамата знаеха, че съвсем скоро Джан щеше да бъде завладяна от непринудения чар на Фин. Той не само печелеше всички наоколо, но сякаш пробуждаше у Имоджен чувство на удовлетворение, непознато на никого от тях досега.

— Е — продължи Джан, като явно се опитваше да не капитулира напълно, преди да са пристигнали, — ако свършите парите, ще трябва да се приберете у дома, нали?

— Мамо — запротестира Имоджен, — хайде, остави го на мира, а? Така както си го подхванала, Фин сигурно ще си промени решението, още преди да сме стигнали летището.

Докато приближаваха „Гетуик“, Имоджен и Фин непринудено бърбяха за Тайланд и за това с какво да се заемат най-напред. Когато стигнаха до разклона за „Гетуик“ обаче, Джан отново се обади.

— Ами Коледа? — попита тя. — И тази Коледа ли няма да сте у дома?

— Ще се свържем с вас по скайпа от плажа. Ще намерим начин да сме там.

Намериха място на паркинга на летището и тръгнаха заедно към гишетата за чекиране.

— Ще се видим след шест месеца, сестричке — прошепна Анна в ухото на Имоджен и те се прегърнаха. — Забавлявай се.

Имоджен също се усмихна. Слънцето като че ли се беше завърнало отново в очите ѝ, дори и в климатизирания терминал на аерогарата, през чиито прозорци се виждаха само сиви облаци.

— Ще се видим — отвърна Имоджен. — А пък това лято... е, то беше... — И тя сви рамене, неспособна да намери думи.

— Лято и половина, нали? — каза Анна.

— Емоционално — усмихна се Имоджен.

Анна се сети за времето, прекарано заедно със сестра ѝ, докато изправяха бизнеса на крака. С всяко ново преодоляно препятствие те научаваха по още нещо за онова, на което наистина бяха способни и което имаше значение. И двете бяха силни, както и цялото им семейство. Е, все по нещичко щеше да липсва, но с помощта на магазина и на стаите, които щяха да дават под наем, щяха да намерят начин да поддържат спомена за Вивиен жив.

— Ще ми липсваш — каза Анна и хвана сестра си за ръката. — Моля те, не позволявай на мама да те разубеди изобщо да се върнеш у дома.

— Ще се върнем — обеща Имоджен, като се разсмя и хвърли поглед на Фин, който прегръщаше майка им и баща им на прощаване, като че ли ги бе познавал цял живот.

— Случила си с него. — Анна кимна към Фин.

— Да — съгласи се Имоджен. — И май може да се окаже не чак толкова лош в крайна сметка.

— Разбира се, че не е. Бъди добра с него и направи страхотни снимки, за да има на какво да се радваме, когато тук е студено и дъждовно.

— Ще се заема! Нямам търпение да се заловя с тях — добави Имоджен, като потупа чантата с апарата си.

— Чакам с нетърпение да ги видя — каза Анна и забеляза как Фин се опитва да се измъкне от сърдечната прегръдка на майка им.

— И ти ще си окей, нали? — попита Имоджен.

— Защо всички ми задават все този въпрос? Да, ще съм добре и защото знам, че всъщност мислиш точно за това — нямам намерение да се сдобрявам с Джон.

— Обещай ми? Независимо какво ще ти наговори той?

— Няма какво да ми казва — увери я Анна, като се почувства по-смела от седмици наред. — Не беше правилно и ако съм честна, мисля, че се заблуждавах твърде дълго време.

По високоговорителя се чу съобщение.

— Полет 304 на „Бритиш Еървейз“ за Банкок. Моля пътниците за полет 304 да се отправят към изход 14.

Имоджен посегна към сака си, а после хвана Фин за ръката.

— Време е да вървим — каза тя.

Когато сестра ѝ мина през входа за заминаващите, очите на Анна се насълзиха. Имоджен каза, че ще се върне след шест месеца и може би този път наистина мислеше така. Но пък с Имоджен човек никога не можеше да бъде сигурен.

Когато се върнаха в Брайтън, Анна, майка ѝ и баща ѝ влязоха във фойето на „Гранд хотел“.

— Да се сбогуваме с Анна и после можеш да се облечеш официално, Джан.

— Значи така, а? — разсмя се Анна. — Не сте виждали дъщеря си от векове, а щом дойдохте тук, нямате търпение да ме зарежете?

— Знаеш, че не е така, скъпа — каза Джан. — Но не ни се случва да идваме често в града. А баща ти ми обеща да ме заведе да хапнем. Пропуснахме годишнината си тази година — каза тя и хвана мъжа си за ръка. — Не че тогава имахме настроение да празнуваме, нали, Том?

— Моментът не беше подходящ.

— Затова ще празнуваме тази вечер.

— Страхотно. Само се шегувах. Не ме оставяйте да ви преча — каза Анна. — Честита годишнина и ви пожелавам прекрасна вечер. Знаем, че ще бъде такава.

Анна целуна майка си. Когато прегърна баща си, той я притисна до себе си малко по-дълго от обичайното.

Нищо не може да се сравни с циганското лято, мислеше си Анна две седмици по-късно, докато гледаше през прозореца си безоблачното септемврийско небе. Всички се бяха предали, бяха прибрали летните си дрехи, бяха внесли вътре градинските мебели, изхвърлили почти празните шишенца със слънцезащитен крем и свалили ваканционните си снимки от апаратите, оставайки единствено със сладко-горчивото чувство за загуба.

А после — като че ли от нищото — лятото се завърна. Анна дръпна завесите в очакване да види поредния дъждовен септемврийски ден, а вместо това веднага усети жегата. Слънцето беше златножълто и още от осем часа сутринта плажът започна да се пълни.

Анна облече карирана лятна рокля и сандали на платформа, вдигна косата си с шноли. Постава си малко блясък за устни и си сложи чифт малки сребърни обици. Наистина се справяше сама с магазина. И бизнесът вървеше добре.

Тя порови във фризера за сладоледите и гранитата, които беше приготвила предната вечер — богат на пралини сладолед и лятна плодова гранита. Някак подсъзнателно трябва да беше усетила, че слънцето ще изгрее. След като нареди внимателно подносителите в хладилната си чанта, тя за последен път се погледна в огледалото и излезе от апартамента.

В единайсет часа опашката в „При Вивиен“ се виеше навън от вратата. Анна работеше сама и ѝ беше горещо — капчица пот потече по гърба ѝ.

— Две лимонови сорбета, моля — поръчаха двама юноши.

Тя напълни фунийките, които беше поставила в стойката и усмихнато взе парите с другата си ръка. Касата почти преливаше. Родителите подаваха банкноти от десет лири отдясно, отляво и по средата, бързайки да усмирят със сладките лакомства разгорещените си и възбудени деца.

Следващата поръчка бе за две фунийки с шоколадов сладолед, после супер сметанов сладолед — специалитетът за деня, пралина, полята със солен карамелен сос.

Анна се бе съсредоточила да полее соса във формата на сърце върху сладоледа — което бе нейна гордост. Докато го направеше съвършено, опашката можеше да почака.

— Имате ли...

Един мъжки глас наруши съсредоточената ѝ работа.

— ... гранита с малини и манго?

Лявата страна на сърцето се изкриви, защото ръката на Анна се разтрепери, когато чу новата поръчка. Беше написана с едри букви на дъската, но целия ден никой не беше поръчал гранита.

Тя вдигна поглед от сладоледа, който украсяваше, и видя пред себе си мъжа, който почти не напускаше мислите ѝ през цялото лято.

Матео пое сладоледа и фунийките от ръцете ѝ и със сърдечна усмивка ги връчи на децата, които ги чакаха, преди да се обърне отново към нея.

— Изминах целия този път, само за да опитам тази гранита — каза Матео с дръзка искрица в очите. — Няма да ме оставиш тук да гладувам, нали?

---

[1] Лек път! (фр.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Юли, следващата година — Ню Йорк

— Влизайте направо вътре — каза Имоджен на елегантната млада двойка. — Ето ви каталога с подробности за всички снимки.

Намираще се в скъпа галерия в Челси, Ню Йорк, заедно с Фин, на частен оглед в средата на седмицата. По стените висяха фотографии в рамки, изтънчени гости пиеха коктейли и се разхождаха назад-напред, обсъждайки произведенията на изкуството.

„Това не е просто изложба — помисли си тя с гордост. — Това е моята изложба.“

Всяка подводна снимка разказваше някаква история, разкриваше скрито кътче от света, на който тя за кратко време бе станала част с помощта на кислородна бутилка и подводни очила. Рибата клоун, рибите скат — и най-голямата от всички снимки — едър план на китова акула избликваха в ярки цветове по стените на галерията.

— Струва ми се, че ето там имаш купувач — прошепна Фин в ухото ѝ, като посочи елегантен господин, който се взираше внимателно в страницата на каталога, където бяха изписани цените.

— Изглежда проявява интерес, нали? — каза тя с надежда.

Някои от снимките ѝ вече бяха отбелязани с червени точки, а още не беше минало и десет часа.

Двамата с Фин живяха осем месеца на Ко Тао. Първите две седмици беше като мъгла от слънце и целувки, дълго плуване в морето и вечери в плажните барове. Но после Имоджен отново се съсредоточи върху фотографията, като се гмуркаше почти всеки ден и попълваше колекцията си.

Известно време Фин нямаше какво да прави и му беше трудно да зареже напълно школата по сърф — обаждаше се на Анди почти всеки ден, за да го разпитва. Постепенно обаче се отпусна, намери си работа в местен бар за смутита^[1], където смесваше напитки от кокосово мляко и плодове за жадните плажуващи. Двамата с Имоджен си бяха разпределили ежедневнома домакинска работа. За учудване на Фин

дори и в плажно бунгало с хамаци имаше боклук за рециклиране и необходимост да се пазарува.

Те не бяха неразделни от сутрин до вечер, откриваха нови приятели и различни интереси. И двамата се наслаждаваха на времето, прекарвано заедно вечер, със студена бира или прясно изпечена риба на скара на верандата си.

След шест месеца в Тайланд Имоджен приключи със снимките и си направи уеб страница с помощта на Фин. През следващите няколко месеца последва изнервящата задача в търсене на агенти и собственици на галерии, предлагане на снимките с надежда, че някой ще прояви интерес. Не отговаряха на електронните ѝ съобщения, а телефонните разговори бяха обезкуражаващи. Докато не пристигна Ники. Тя беше собственичка на нюйоркска галерия, посветена на издирване на нови таланти и със сродна страст към гмуркането. Те с Имоджен се харесаха в мига, в който се запознаха в школата по гмуркане на Дейви. За девет месеца с Фин бяха напреднали много.

Имоджен се обади на сестра си след частния оглед, докато с Фин довършваха ранния обяд в апартамента си в Бруклин. Едни приятели на Ники бяха заминали и тя им уреди да живеят в къщата, докато продължава изложбата, а пък таванският апартамент се оказа идеален за тях.

— Анна! — възкликна Имоджен веднага щом сестра ѝ вдига слушалката. Фин ѝ се усмихна снизходително и отнесе чашата си с кафе върху фотьойла със съзнанието, че разговорът ще продължи доста. — Няма да *повярваш* колко добре мина всичко снощи.

— Изложбата ли? Харесали са снимките ти? — Гласът на Анна прозвуча съвсем отблизо, въпреки океана, който ги делеше.

— Произведоха фурор, Анна. Представяш ли си — продадох дванайсет от тях. Ники каза, че това бил един от най-успешните частни огледи, които е организирала.

— Това е страхотно, Имо! — възкликна Анна. — Знаех, че ще успееш. Може би ще направиш малка изложба тук, в „При Вивиен“? Искам да кажа, знам, че това не е Ню Йорк, но...

— С удоволствие — отвърна Имоджен, като си представи някои от по-малките снимки по стените на магазина за сладолед.

— Сега ме извини, че ще прозвуча като мама, но кога се връщате с Фин?

— Другата седмица — отговори ликуващо Имоджен. — Резервирали сме си места за четвъртък. Така че ще имаме достатъчно време да подпалим вана и да го приготвим за обиколката на летния фестивал.

— Другата седмица ли? — изпищя Анна.

— Да. Нямам търпение да те видя. О, и като стана дума за вана... Фин сега го е прихванало да прави смутита, така че ще можем да разширим малко асортимента си.

Фин наостри уши, когато чу името си, и надникна дръзко към Имоджен над ръба на дивана. Не бяха мислили в дългосрочен план — с изключение на едно нещо. Имоджен щеше да се нанесе при Фин и почти не беше спряла да се усмихва от момента, в който го решиха.

— Е, ние сме тук. С разтворени обятия.

— Липсваше ми, сестричке — призна Имоджен. — И татко и даже мама, да не повярваш, нали?

— И ти липсваш на всички. Сега внимавай да не изпуснеш полета си или ще трябва да се занимавам с разбитите сърца на мама и татко.

— Ще се видим след седмица. Чао! — Имоджен затвори телефона.

Прекося огрения от слънцето тавански апартамент и се хвърли в обятията на Фин.

— Отиваме си у дома! — Зарадва се тя.

Юли, следващата година — „Божественото магазинче за сладолед при Вивиен“ в Хоув

Анна остави слушалката на телефона в магазина и се върна при тезгяха.

— Сестра ти ли беше? — попита Матео.

— Да! Представяш ли си? Идва си следващата седмица. — Едва успяваше да удържи усмивката си.

— Това е фантастично! Най-сетне ще се запозная с прочутата Имоджен.

— О, да. — Разсмя се Анна. — Подготви се.

Той се усмихна.

— Същото каза и майка ти. Вече започвам да се изнервям.

— Ще се спогодите чудесно. Много ще ѝ хареса да се запознае с теб.

— А ти каза ли ѝ? — попита Матео и плъзна ръце около талията на Анна, докато спря върху бременния ѝ корем. На пет месеца, той започваше да личи дори и под престилката ѝ.

— Още не. Това ще е изненада.

Матео я целуна нежно по врата, а после я обърна с лице към себе си.

— Мислех, че мразите изненадите, *signora*. Какво се е променило?

— Може би напоследък ми се случиха няколко приятни изненади — Анна сви рамене. — Това промени мнението ми.

Матео се наведе да я целуне нежно по устните. След напрегнатата обедна почивка на чиновниците тя беше благодарна, че магазинът беше празен. Целуна го отново и ръката ѝ се плъзна върху дупето му.

— Мисля, че това е малко непрофесионално — пошегува се Матео.

— Точно това ми харесва най-много. И не забравяй, че ние сме шефовете.

Вече ѝ беше трудно да си спомни времето, когато Матео го нямаше. За девет месеца се бяха превърнали в наистина силен екип — заедно измисляха менюто, заедно правеха сладоледа и сервираха на постоянните си клиенти. През пролетта зачестилото споменаване на магазина в кулинарните блогове докара поток от нови посетители и те се скъсваха от работа през по-голямата част от юни.

Когато Имоджен се върнеше обаче, щеше да открие, че магазинът изглежда, както когато го остави. Имаше само няколко незначителни промени. Снимка на баба им, сложена в рамка от Иви, висеше на стената зад тезгяха — Вивиен си имаше място, откъдето да следи нещата. На отсрещната стена бяха подредени снимки на магазина през различните години и по-възрастните клиенти обичаха да ги разглеждат и да разказват спомените си за крайбрежната улица по онова време.

От време на време идваха родителите на Анна да ги видят, като отсядаха при Мартин в процъфтяващата му частна къща със стаи за нощувка със закуска, когато имаше свободна стая, или в стаята за гости при Анна, Матео и Хепбърн. Матео току-що беше приключил с боядисването на детската в бледожълто. На Анна ѝ беше по-лесно стаята да изглежда различна — тя не си представяше там Алфи всеки път, когато минеше покрай нея, но той все още ѝ липсваше. Вероятно винаги щеше да ѝ липсва.

Основната промяна беше Матео. Той донесе щастие в живота на Анна, каквото не бе изпитвала дотогава.

— Сигурен ли си, че все още се радваш, че си тук? — попита Анна, като го погледна. — Обещай, че не копнееш да се върнеш в Италия.

— Анна, мисля, че говорихме вече за това и преди. — Той поклати глава и се засмя. — В Италия може да има много прекрасни неща, но едно нещо там никога няма да намеря и това е една откачена англичанка, в която се влюбих. И семейството, което ще имаме. — Той прибра един кичур коса, който се беше измъкнал зад ухото ѝ.

— Ами, хубаво. Радвам се.

— Но имам едно условие.

— Така ли? — Анна подозрително сбърчи чело.

— Когато детето порасне — каза той, — ще трябва да идем в Италия и да го научим как се прави джелато. Не мога да го оставя да мисли, че някакво „Корнето“ от магазина на ъгъла е истинският италиански сладолед. Ще трябва да покажем на детето си истинската италианска традиция.

— Е, за това — каза Анна, като си спомни възхитителните аромати, с които започна да учи как се приготвя сладолед — с готовност ще дам съгласието си.

* * *

Здравейте,
Надявам се, че сте останали доволни от
приключенията на Имоджен и Анна в царството на

сладоледа. Ако този разказ е изострил вкусовите ви рецептори, ето ви пет изключителни рецепти, които да опитате сами.

С обич,

Аби, целувки

П. С. Аз предпочитам топка солена карамел — благодаря.

КЛАСИЧЕСКИ ВАНИЛОВ СЛАДОЛЕД

Едно чудесно начало и страхотна основа за апетитния Супермикс по-долу.

Продукти:

90 г. захар

360 мл мляко

2 яйца

240 мл сметана

щипка сол

2 чаени лъжички екстракт от ванилия

Начин на приготвяне:

■ Изсипете захарта в яйцата и бийте, докато сместа започне да прави мехури. Добавете солта и продължете да бъркате.

■ Загрейте млякото в тенджерка, докато заври, после свалете от огъня. Бавно добавете млякото към яйчена смес, докато го поеме цялото.

■ Излейте яйчено млечната смес обратно в тенджерката и варете на средно силен огън, като бъркате, докато сместа се сгъсти достатъчно, за да полепва по лъжицата.

■ Свалете от огъня и прецедете сместа в купа. Охладете леко.

■ Добавете сметаната и ванилията, оставете сместа да изстине.

■ Замразете в машина за сладолед, съгласно указанията на производителя.

СУПЕРМИКС

Пригответе, както ваниловия сладолед по-горе, но точно преди да го извадите от машината за сладолед добавете нарязани меки бонбони, шоколадов друпс, ядки, натрошени карамелени бонбони и изсушени червени боровинки, или каквито и да е други вкуснотийки от кухненския ви шкаф. Възхитително е!

СЛАДОЛЕД ТИРАМИСУ С ВИНО МАРСАЛА

За автентичен италиански вкус, опитайте тази декадентска смес.

Продукти:

90 г. захар

240 мл сметана

2 яйца

1 чаена лъжичка гранули кафе

щипка сол

200 г. шоколадов пандишпан

120 мл мляко

100 мл вино марсала

200 г. крема сирене

Начин на приготвяне:

■ Пригответе го като ваниловия сладолед, като добавите гранулите кафе в горещото мляко.

■ Добавете сиренето крема и завършете със сметаната.

■ Напоявате шоколадовия пандишпан с вино марсала.

■ Прибавете на части напоения с марсала шоколадов пандишпан в сладоледа, когато го извадите от машината за сладолед, а после го сложете във фризера за двацет минути, преди да го сервирате.

КАРАМЕЛ С МОРСКА СОЛ

Води до сериозно пристрастяване...

Продукти:

480 мл пълномаслено мляко

1 супена лъжица брашно

260 г. захар

240 мл сметана

1 супена лъжица солено масло

1 чаена лъжичка ванилов екстракт

4 яйчени жълтъка

1 чаена лъжичка морска сол

Начин на приготвяне:

■ Загрейте млякото на средно горещ огън и преди да заври, изключете котлона.

■ Загрейте захарта на средно силен огън, докато стане златистокафява. Оставете я на котлона, докато захарта се стопи окончателно и стане на сироп. Добавете маслото и разбъркайте.

■ Добавете бавно млякото към карамела, като разбърквате, докато карамелът се разтвори. Отначало карамелът ще цвърти, но на средна температура постепенно ще се разтвори в млякото.

■ Разбийте жълтъците, брашното и солта. Когато карамелено-млечната смес стане гладка, добавете я постепенно, като разбивате в яйчената смес. Върнете продуктите обратно в тенджерката. Загрейте сместа на средна температура, докато се сгъсти така, че да полепва по лъжицата, като постоянно разбърквате с телта за разбиване на яйца.

- Прецедете.
- Добавете сметаната и ваниловия екстракт и оставете сместа да се охлади.
- Замразете в машина за сладолед, съгласно указанията на производителя.

БОРОВИНКОВ СЛАДОЛЕД

Свеж и вкусен и отгоре на всичко е суперхрана...

Продукти:

90 г. захар

1/4 чаена лъжичка ванилов екстракт

350 г. пресни или замразени боровинки

щипка сол

1 супена лъжица лимонов сок

Начин на приготвяне:

- Разтворете захарта в 2 супени лъжици вода на слаб огън.
- След като я разтворите, добавете боровинките, лимоновия сок, ваниловия екстракт и солта.
- Варете на слаб огън, като разбърквате от време на време, докато боровинките омекнат.
- Свалете от огъня и пюрирайте.
- Оставете сместа да се охлади.
- Замразете в машина за сладолед, съгласно указанията на производителя.

---

[1] Пасирани пресни плодове, или зеленчуци, разбъркани с прясно, или кисело мляко, захар, или мед на вкус. — Б.пр. ↑

С благодарности към Трейси и Пол Киндред от „Хевънли!“ — очарователен и уникален магазин за шоколад и сладолед в Уелс, заради любезното им разрешение да използваме тези рецепти.

Издание:

Автор: Аби Клементс

Заглавие: Карамел с морска сол

Преводач: Лилия Шведова

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Ропринт ЕАД — София

Излязла от печат: 12.06.2014

Редактор: Златина Пенева

Художник на илюстрациите: Thinkstock/Guliver

ISBN: 978-954-399-099-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10909>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.